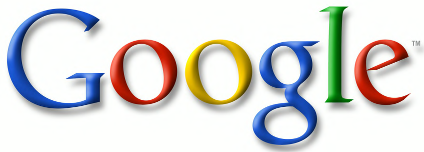
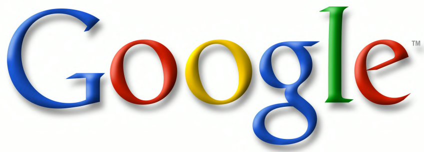
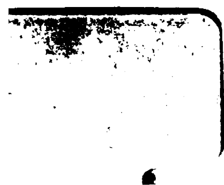










Thereses Dagbog.

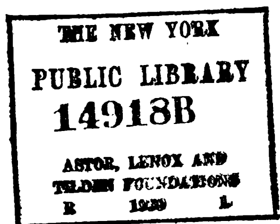
Af

Mme. E. de Pressensé,
(Forf. af „Rosa" og „Det hvide Huus").



Efter det Franske ved S. B.

Kjøbenhavn.
Fr. Wøldikes Forlags-Expedition.
1866.



Trykt hos J. D. Qvist & Comp.

1ste Juni 18 . . .

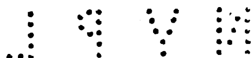
Jeg fylder idag mit femtende Aar. Min første Tanke var et glædeligt Indtryk af denne Begivenhed. Naar man er femten Aar, er man ikke længer noget Barn, og jeg begyndte at føle Respekt for min fremrykkede Alder. Jeg havde igaar Aftes lagt min Moders Portrait under min Hovedpude, og det var den første Gjenstand, jeg betragtede, da jeg vaagnede. Det er idag femten Aar siden hun døde; hendes smukke, tænkende Blik tilsmiler mig, men opvækker ingen Erindring hos mig; jeg har jo ikke kjendt hende; hun fik ikke Tid til at elske mig. Bittre Følelser fulgte ovenpaa mit første glade Indtryk.

Ingen vil ønske mig til Lykke idag; Ingen vil glæde sig over, at jeg er kommen til Verden. Jeg har ikke sluttet mig til Nogen, og Ingen har sluttet sig til mig. Siden min kjære Bedstemoders Bortgang, som opdrog mig til mit ottende Aar, og ved hvis Død jeg blev overladt til mine Tanter, har jeg hverken elsket eller er bleven elsket; der var en Tid, hvor jeg ikke brød mig derom. Mine Tanters store Have tilfredsstillede alle mine Fordringer; jeg var henrykt over de smukke Trægrupper, de store Græsplainer og de skjønne Alleer. Hver Dag opdagede jeg nye Skjønheder, som fængslede min Interesse og tiltalte min Indbildningskraft; Fuglene og Blomsterne erstattede mig Savnet af Venner. Jeg havde desuden en Vane eller en Grille, som

udfyldte min Tid. Jeg opførte et Slags Drama, hvori jeg altid udførte Hovedrollen. Snart var jeg Robinson, der boede i en Hytte paa den lille Ø, som laa midt i en Park i Haven, og samlede Urter til mit Ophold; snart bildte jeg mig ind at være en Prindsesse i en forhexet Skov, som en ung, smuk og tapper Ridder kom for at befrie; kort sagt, jeg gjennemlevede alle de Eventyr, som findes i saamange Børnebøger og som Barnet sluger med saamegen Interesse; men der kom en Dag, hvor alt dette kjedede mig.

Haven forekom mig forladt og øde, Huset og Hjemmet endnu sørgeligere. Jeg har ingen anden Glæde end den at skrive min Dagbog. Dersom min Moder levede, vilde jeg ikke skrive, thi saa kunde jeg efterhaanden meddele hende Alt, hvad jeg føler og tænker. Min Moder vilde have elsket mig, hun vilde have opdraget mig til at blive god og elskværdig — jeg er meget ulykkelig! Stakkels Moder! hun seer saa ung ud, men man seer, hun har lidt meget. Dette Portrait er malet kort før hendes Død; hun har villet efterlade det til sit Barn, thi hun forudsaae, at det var den eneste Erindring, hendes Barn vilde faae efter hende. Min Fader, som foer tilsøes, havde forladt hende for at begive sig paa de lange Reiser; hun havde ingen Efterretninger fra ham, og hendes Frygt og Ængstelse vare grændseløse. Budskabet om hans Skibbrud i Sydhavet naaede os efter hendes Død. Jeg er fader- og moderløs fra min Fødsel.

Medens jeg nedskrev mine Betragtninger imorges, lød Frokostklokken, og jeg ilede ned i Spisestuen, thi i min Tante Augustas Øine er Nøiagtighed den første af alle Dyder; hun sad alt ved Frokostbordet og sagde mig Godmorgen uden at see paa mig; dermed vil jeg ikke sige, at hun ikke saae mig, thi jeg er kommen til Vished om, at



der gives Mennesker, som jo mindre de synes at fæste Blikket paa det, de ville betragte, jo mere see de; Tante Cornelia omfavnede mig som sædvanlig, maaskee lidt inderligere. Jeg tog Plads ved Enden af Bordet ligeoverfor det mørke, skumle Portrait af min Grandonkel, hvis stirrende Blik bestandig forfølger mig. Jeg kunde have grædt i det Dieblik, — hvorfor mere idag end ellers, er mig en Gaade; mine foregaaende Fødselsdage have ikke efterladt mig saa tilfredsstillende Erindringer, at de kunne danne en Modsætning til denne. Hunden (Carlo) var krøben op paa den Stol, der altid bliver sat hen til den ved Siden af min Tante Augusta; jeg kan ikke udstaae det lille Dyr: den slikkede sig om Snuden efter at have drukket den friske Fløde, som udgjør dens daglige Frokost. Jeg drak Melken, som var skummet til Carlo, det er en Skik, der gaaer ligesaa langt tilbage i Tiden som jeg kan huske. Tante Augusta har opstillet som Grundsætning, at sød Melk er skadelig for Børn; denne Mening er aldrig bleven omtvistet, og ingen Dødelig kan forudsee, naar det Dieblik vil indtræffe, hvor jeg i min Tantes Dine ophører at være den lille Pige, for hvem afskummet Melk er saa fortræffelig. Tante Cornelia betragtede min Kop, derpaa Carlos Snude, der endnu bar Sporene af den nys drukne Fløde, og for første Gang syntes hun at sammenligne min magre Frokost med den Overflod, der blev Carlo tildeel.

— Gode Søster, sagde hun med en lidt bævende Stemme, finder Du ikke, at Therese er meget bleg?

— I hendes Alder er man altid bleg, svarede Tante Augusta hende kort.

— Dersom vi gave hende en Kop Chokolade om Morgenen istedetfor afskummet Melk, vilde det vist være hende mere gavnligt.

— Jo simplere Føden er, jo sundere er den for Børn; forresten kan Du gjøre som Du vil, det staaer Dig frit.

— Disse Ord: „Det staaer Dig frit at gjøre som Du vil“, som Tante Augusta altid udtaler paa en ganske egen Maade, har altid tilfølge, at Tante Cornelia tier bomstille, og nu kunde der ikke længer være Spørgsmaal om den omtalte Chokolade til mig.

Carlo er min Skræk, den har til alle Tider foraarsaget mig Modgang. Forrige Aar var den Skyld i en Krænkelse, som mødte mig og som jeg aldrig glemmer. Efter en lignende Frokost som den idag — thi i dette Huus ere alle Dage eens — var jeg bleven alene tilbage med Hunden i Spisestuen. Jeg seer den endnu med lukkede Øine og strækkende sig paa Puden med særdeles Velbehag.

Paa Bordet laa en stor Sax; jeg greb den, og i et Øieblikś Overgivenhed afklippede jeg alle Haarene langs ned ad den ene Side af Dyrets Ryg. Først skar den Tænder ad mig, men Fremgangsmaaden maa dog ikke have forekommet den saa ubehagelig, thi den gjorde ingen videre Modstand. Da den reiste sig, saae den løierlig ud med den ene Side som et klippet Faar og med den anden besat med lange brune og hvide silkeagtige Haar; i denne Tilstand saae min Tante Augusta den; hun blev rasende, og jeg fik meer end Grund nok til at angre, hvad der snarere var Følge af Letsindighed og Ubetænksomhed end Raadhed og slet Hjerte, hvilket Tante paastod.

Neppe var jeg vendt tilbage til mit Værelse, før Døren blev aabnet, og Barbara traadte ind med en høitidelig Mine. Jeg saae strax, at hun var bevæbnet med en stor Sax og kunde følgelig let begribe, at her gjaldt det „Øie for Øie og Tand for Tand“.

— Du maa ikke røre mit Haar, udbrød jeg.

— Det maa De dog finde Dem i, thi dersom De gjør Modstand, kan De vente Frøken Augusta selv.

Jeg vilde hverken begynde en unyttig Kamp ligeoverfor min Tante eller ydmyge mig i hendes Nærværelse og fandt mig altsaa i min Skjæbne. Barbara løste min høire Fletning, der efter et Par Tag af Saxen laa paa Bordet, og forlod Værelset uden videre Kommentar; jeg afklippede selv den anden og gjemte begge i en Skuffe. Saaledes hændte det, at jeg traadte ind i mit femtende Aar med hvad jeg kaldte et raget Hoved. Nu kroller mit Haar omkring hele Hovedet, og min Tante har uden at ville det beviist mig en stor Tjeneste, thi det er meget tykkere end tilforn.

Den gamle Gertrude blev i høieste Grad opbragt, da hun saae mig i denne Tilstand. Hun hader Barbara, som overseer hende ved enhver Leilighed. Stakkels Gertrude, hun holder inderlig af mig og beviser mig det paa alle Maader. Imorges gav hun mig i al Hemmelighed nogle Smaakager, hun havde bagt; i hendes Øine er jeg stadig den lille Pige, som en Kage, der er bagt til hende alene, maa kunne trøste for Alt. Naar vil min Omgivelse begynde at fatte, at jeg ikke længer er noget Barn.

Da jeg vendte tilbage til mit Værelse efter Frokosten, fandt jeg en Æske og en lille Pakke med følgende Indskrift:

„Til min kjære Therese paa hendes 15-aarige Fødselsdag, fra Tante Cornelia."

Pakken indeholdt en Naalepude af broget Silketøi og besat med Knappenaale; Æsken var fyldt med Chokoladepastiller. Jeg lagde dem i Skuffen ved Siden af de tre andre Naalepuder, som jeg har faaet de tre foregaaende Aar, og gik ned til hende for at takke hende. Hun sad

i Vinduesfordybningen, arbeidende saaledes som jeg har seet hende uophørlig arbeide i syv Aar. Jeg tog Plads ved Siden af hende og betragtede de store Salsmeubler med deres falmede Betræk, Uhret, som forestiller Tiden, bevæbnet med sin Lee, Kakkelovnsskjærmen med sine evig udsprungne Roser og min Tantes Ansigt, som ogsaa evig er det samme; jeg kan idetmindste ingen Forandring see fra den Dag, da jeg som en ganske lille Pige blev bragt til hende, hvor hun gav mig Chokoladekager og lod mig beundre Blomsterne paa det berømte Canevasarbeide.

— Tante Cornelia! spurgte jeg hende, skulle vi altid leve som nu?

Tante saae forbauset paa mig.

— Savner Du Noget, Therese? spurgte hun mig, som om det kunde være den meest urimelige Ting af Verden.

— Oh, Intet, svarede jeg, Intet, uden at være fri for at døe af Kjedsommelighed.

Hun forsøgte paa at antage en streng Mine, som slet ikke klæder hende.

— Therese, dersom Du forstod at skabe Dig Interesser, vilde Du ikke kjede Dig. Jeg kjeder mig aldrig.

Idet hun talte saaledes, betragtede den godmodige Tante Cornelia med særdeles Velbehag det Canevasarbeide, hun holdt i Haanden.

Det var et af Stykkerne, som hørte til det Ameublement, hvorpaa hun arbeider ti Timer om Dagen, uden at det nogensinde faaer Ende. Det er altid den samme Rosenkrands og de samme Stedmodersblomster paa en perlegraa Grund, som gjorde Krav paa min Beundring for syv Aar siden. Jeg tilstaaer, at jeg er mæt af disse Blomsters Yndigheder og af de dristige Grene, dristige baade hvad Form og

Farve angaae, som omslutte dem. Jeg blev saa utaalmodig ved at see min Tante bøiet over sit Arbeide (den eneste Interesse, hun har her i Livet), og ved at tænke paa, at hun kunde tilbyde mig et saadant Middel mod den Kjedsomhed, hvoraf jeg fortæres, at jeg reiste mig med Heftighed for at gaae, men hun holdt mig tilbage, idet hun bad mig vinde hendes Garn og Silke. Jeg adlød, men med Uvillie.

— Naar jeg bliver færdig med mit Arbeide, sagde hun, ville vi samle alt det Garn, jeg faaer tilovers, og jeg skal da lære Dig at anvende det.

Tante Cornelia har faaet den Sædvane at henføre Alt i Fortiden til dengang hun begyndte sit store Arbeide, og Alt i Fremtiden til naar hun venter at blive færdig dermed.

— Naar bliver det? spurgte jeg, uden at lægge synderlig Vægt paa mit Spørgsmaal.

— Jeg haaber, at tre Aar ville være tilstrækkelige, dersom jeg ikke bliver syg; jeg mangler kun Stolene og to af de store Lænestole.

— Hvor er det dog muligt, kjære Tante! at Du kan finde nogen Fornøielse i at trætte Dig og svække Dine Øine med et saa unyttigt Arbeide?

— Unyttigt! gjentog hun næsten vred.

— Ja, vistnok! det første det bedste blomstrede Meubeldamask gjengiver Blomsterne med ligesaa smukke Farver som dette Canevasarbeide, der tager saa megen Tid.

— Nei aldrig; desuden hvormed skulde jeg ellers udfylde min Tid? hvorledes skulde jeg tilbringe mit Liv?

— Hvormed skulde jeg ellers udfylde min Tid? hvorledes skulde jeg tilbringe mit Liv? — Det er altsaa Sligt,

der kan udfylde et Liv, der udgjør et heelt Livs Interesser, Maalet for dets Stræben!

— Er det muligt, sagde jeg, mere til mig selv end til min Tante, at man kun lever for Sligt?

— Nei, svarede hun med en Blidhed, som næsten gjorde Virkning af en Bebreidelse paa mig, vi skulle fremfor Alt gjennem Livet berede os til Døden, som kommer tidlig eller seent, men i et Fruentimmers Liv ere Taalmodighed, Udholdenhed og Arbeidsomhed nødvendige Elementer, og vi maae lære at lade os nøie med Lidet; vi maae i det Hele taget gjøre smaa Fordringer.

Oh, min Dagbog, min kjære Dagbog, til hvilken jeg betroer Alt, hvad der ligger mig paa Hjertet; hvor gjerne vilde jeg ikke nedskrive min Opfatning af hvad der er mit Livs Opgave.

Vi maae selv kunne bestemme, hvad og hvorledes vort Liv skal være. Den, som kun forlanger Lidet, opnaaer ogsaa kun Lidet, men jeg forlanger Meget. Jeg vil være lykkelig. Førend jeg bereder mig til Døden som Tante Cornelia siger — vil jeg leve.

Jeg gik op paa mit Værelse, tog Plads ved Vinduet og gav mig til at betragte den ensomme og forsømte Have, som ligger ligeoverfor. Denne Have hører til et lille, lavt, graat Huus med uregelmæssige Vinduer, som i lang Tid har været ubeboet, den er ikke smuk, men jeg holder af den som den er. Det er et sandt Krat af Planter og Buske med enkelte høie Træer, hvorimellem man knap kan skjelne Gangene.

Midt paa en lille Græsplaine er et Rosenparterre, men saa forsømt, at de lange Grene slæbe langs med Jorden, og ere indviklede i hverandre. Ingen spadserer der, Ingen

dyrker Blomsterne, men Roserne have dog blomstret, og deres Duft har været lige yndig, trods den Uorden, der hersker. En Hindbærhække groer langs med Muren, og dens Frugter ville snart modnes; til hvis Glæde? Enten ville Fuglene hakke i dem eller de hentørres. Der er noget Sørgeligt i denne Forsømmelse, og dog er den lille, forladte Plet af Jord mig kjær. Mit Værelses eneste Vindue gaaer ud hertil, mit lillebitte Værelse, der kun kan rumme min Seng, min Kommode, mit Skrivebord og to Stole, men det er et lille Tilflugtssted, hvor jeg befinder mig vel. Her har jeg samlet alle mine Skatte, alle mine Erindringer, min Dagbog, min Moders Portrait og nogle Bøger.

Der, kun der, føler jeg mig fri for det utaalelige Tryk, der overalt ellers hviler paa mig. Overalt ellers kan jeg møde min Tante Augustas gjennemtrængende Blik, høre denne skarpe Stemme, som aldrig har talt et kjærligt Ord til mig. Hvorfor har hun den Stemme? hvorfor er hun saa tør, saa stiv, saa lidet imødekommende? Har hun været saaledes i sin Ungdom. Ungdom! har hun nogensinde været ung? har hun nogensinde været elsket? og har hun elsket Andet end Carlo? Jeg glemmer aldrig det frastødende Indtryk, hun gjorde paa mig den Dag, da jeg første Gang saae hende, og hun sagde: — Det Barn har ikke et af min Broders Træk, hun har Intet, der minder om vor Familie.

I Sandhed vi have Intet tilfælles, Tante Augusta har aldrig været kjærlig mod mig. Jeg har tilbragt syv Aar i hendes Huus som en Fremmed, uden at hun har gjort noget Forsøg paa at lære mig at kjende, uden at hun har syntes at ane, at jeg havde en Sjel, at mit Hjerte kunde rumme Glæder, Sorger og trængte til Kjærlighed.

Hun vaager over mig, det er Alt, og jeg troer, at Intet fornøier hende saameget som at opdage mine Feil.

Jeg maa afbryde min Dagbog og slukke Lyset, ellers vilde Barbara imorgen opdage, at jeg har vaaget og strax afgive Rapport til de høiere Autoriteter. Barbara er en duelig Politispion. Intet undgaaer hende, ikke engang den Tomme, som Lyset er kortere end det antages at burde være. For at bøde herpaa, vil jeg klæde mig af i Mørket. Jeg har aabnet Vinduesskoddet. Himlen er stjerneklar. Lykkelige Stjerner, Luften, Livet, Rummet blive dem ikke tilmaalt saaledes som det er Tilfælde med mig.

Den 2den Juni.

Imorges gik jeg ned til Tante Cornelia, bestemt paa at indlade mig i Samtale med hende.

— Tante, sagde jeg, har Du altid levet i dette Huus?

— Jeg er født her, jeg har kun forladt det for en kort Tid ad Gangen, og jeg tænker at døe her.

— Og Tante Augusta?

— Min Søster har seet mere af Verden end jeg. Hun havde en uafhængig, videbegjerlig Aand.

— Var hun elskværdig, da hun var ung?

Ved dette Spørgsmaal studsede Tante Cornelia.

— Therese, sagde hun, hvorledes kan Du tale saaledes? Din Tante Augusta har altid havt store Egenskaber, megen Energi og forbausende Evner. Hun er en sjelden Personlighed.

— Jeg tvivler ikke derpaa, svarede jeg, jeg haaber kun, der ikke gives Mange som hun, men det, jeg egenlig

vil vide, er, om hun nogensinde har forstaaet at gjøre sig elsket, og om hun nogensinde selv har elsket Nogen?

— Therese! jeg beder Dig ikke at tale paa den Maade. Du kjender ikke min Søster, og Du bør ikke tillade Dig selv at bedømme hende. Hun har været meget god imod Dig.

Dette var formeget; jeg følte Blodet koge i mig og udbrød med Heftighed:

— Hun har givet mig Plads ved sit Bord og et Tilflugtssted i sit Huus. Men hun har aldrig havt en kjærlig Tanke eller et venligt Ord tilovers for mig; hun har et koldt, utilgjængeligt Hjerte.

— Har Du nogensinde forsøgt paa at gjøre Dig elsket af hende? Du har ikke Ret til at beklage Dig over Mangel paa Kjærlighed, da Du fra din Side Intet har gjort for at opnaae denne Kjærlighed.

Disse Ord forbausede mig; der er Sandhed i dem; men hvad kan jeg gjøre, hvad kan jeg udrette, som skulde bringe mig i nærmere Berøring med hende. Kjender jeg hende ikke nøie? hun har heller ikke nogen venlig Imødekommen med Hensyn til sin Søster, desuden frygter jeg for, at selv om det kunde tænkes, at hun havde Velvillie for mig, saa vilde jeg dog ikke føle mig hendragen til hende.

Den 5te Juni.

Jeg har ikke aabnet min Dagbog i to Dage. Hvad skulde jeg vel have skrevet. Man tier stille, selv ligeoverfor sine bedste Venner, naar man ikke har noget Godt at sige.

Jeg har Ingen seet uden mine to Tanter og Carlo. Tante Cornelia syede, som om hendes Liv var afhængig af det Antal Sting, hun kunde faae udført i Løbet af Dagen. Tante Augusta syer aldrig, hun læser sjeldent, og jeg har aldrig seet hende skrive eller modtage andre Breve end Forretningsbreve. Hvad kan hun foretage sig hele Dagen? Det er sandt, at hun beskjæftiger sig med de mindste Gjenstande i sit Huus, i sin Have, at hun passer Carlo, som om den var hendes Barn. Hun er i evig Bevægelse; naar man troer, hun er i Haven, staaer hun midt i Salen, neppe har hun taget Plads, førend hun reiser sig og gaaer ud af Stuen. Denne Uro og denne Rastløshed danner en skarp Modsætning til min Tante Cornelia's Ro. Det forundrede mig ikke tilforn, det er ikke længe siden jeg har begyndt at lægge Mærke til og at gjøre mig Rede for disse Forunderligheder.

Vi havde begyndt paa en uendelig lang Aften, og jeg betragtede Uhret, idet jeg med Skræk beregnede, at Viserne skulde gjøre tre Gange Reisen omkring Skiven, før det blev mig forundt at trække mig tilbage, da pludselig Frøken Gérard, en meget nøie Veninde af min Tante, traadte ind. Jeg var næsten glad ved at see hende, skjøndt hun er kold og skarp, og hun altid stikler paa mig; men hun taler dog og behandler mig som et levende Væsen; det er bedre end den trykkende Taushed, som herskede i den store Sal.

Frøken Gérard begyndte med sin sædvanlige Bemærkning om mit daarlige Udseende; hun seer mig aldrig uden at sige mig, at jeg er grøn, guul eller graa og mager til det Yderste; derfra gjør hun en Overgang til

mit Haar, der efter hendes Sigende har en foruroligende rødlig Teint.

— Skulde det blive aldeles rødt, sagde hun, saa maa Du endelig ikke farve det, man maa vise sig som man er.

Jeg smilede, thi jeg veed, at dersom jeg har noget Fordeelagtigt ved mit Ydre, saa er det nemlig den rødlige Guldglands, der udmærker mit Haar.

— Therese har en saa høi Mening om sig selv, svarede Tante Augusta, som havde bemærket mit Smiil, at Intet i Verden vil kunne rokke den.

— Jeg tilstaaer, indvendte Frøken Gérard, at hun har en yppig Haarvæxt. Du har beviist hende en stor Tjeneste, da Du klippede hendes Haar forrige Aar. Du skal see, det vil blive endnu længere og tykkere.

— Jeg har ikke havt anden Hensigt end at straffe Therese, svarede hun tørt.

— Virkelig, kjære Veninde! ja, jeg kjender Dig. Gjøre det Gode, medens Du giver Dig Mine af det Modsatte, det er Din Methode. Saadanne Mennesker ere sjeldne. Du vilde forsone en Misanthrop med Menneskeslægten.

Alt dette blev sagt med en Slags Godmodighed, som var mere opirrende end den meest spydige Tone. Hvoraf kommer det sig, at min Tante taaler disse Drillerier; jeg kan ikke benævne dem anderledes; det er mig ubegribeligt, men vist er det, at Frøken Gérard har sit frie Spil her i Huset. Inden Aftenen var tilende, havde hun gjort min Tante Cornelia en Kompliment for hendes Charakteerstyrke og den Indflydelse, hun udøvede over sin Omgivelse. Hun syntes at gotte sig over den Forlegenhed, hvori disse Ord bragte Tante Cornelia, og den Ubevægelighed, hvormed Tante Augusta hørte derpaa. Jeg gav mig til at tænke

efter, hvad hendes Hensigt kunde være med al denne Falskhed, og sad hensjunken i mine egne Betragtninger, da min Opmærksomhed pludselig blev vækket ved følgende Ord:

— Er Du vis derpaa? spurgte Tante Cornelia.

— Ganske vis, hun kommer imorgen og flytter ind i sit Huus, hvilket, som Du veed, har staaet ubeboet hele Tiden. Hun agter at bosætte sig her.

— Det er en sjelden Dumdristighed, bemærkede Tante Augusta med en saa forunderlig Betoning, at jeg uvilkaarlig tilkastede hende et Blik.

Hun var dødbleg, Læberne vare sammenpressede, hendes hele Ansigt var som forstenet.

— Hun har maaskee ingen slette Hensigter havt dermed, indvendte Tante Cornelia i en ydmyg Tone.

— Cornelia, Godheden bør ikke udarte til Dumhed, svarede Tante Augusta med Bitterhed. Husk paa al den Ulykke, Din Svaghed eengang har fremkaldt, og see dog til, at Du idetmindste ikke begynder forfra.

Et dybt Suk var det eneste Svar, der hørtes.

— Marie Hernosan har altid opført sig paa en høist uværdig Maade, og det Skridt, hun nu foretager sig, overgaaer det Øvrige i Fripostighed og Uforskammethed.

Tante Augusta talte med Heftighed, hun forfærdede mig med det Udtryk af Had og Vrede, som laa i hendes Miner.

Du er meget streng imod hende, faldt Frøken Gérard hende i Talen, men nu i det mindste har Du Uret, hvis Du tiltroer hende slette Bevæggrunde; hun vender tilbage til et Huus, som tilhører hende, og som hun ikke har kunnet bortleie, det er det Hele. Det er muligt, at hun i Grunden

har et svagt Haab om, at det nære Naboskab vil skaffe hende Leilighed til ...

— Lad hende bare ikke stole paa en forkastelig Svaghed fra min Side, — afbrød Tante Augusta hende, Cornelia kan for mig gjerne spille den Sentimentale og lade sig fange som fordum med fagre Ord; hun er Herre over sine Handlinger, men jeg er ogsaa Herre over mine, og Gud skee Lov! det er da mig, som styrer dette Huus.

— Det er ikke værd, kjære Veninde, at komme i Harnisk herover. Man maa Intet forsværge. Hun, Du taler om, er meget fiffig, hun har bedaaret Flere end Een, som troede sig sikker og uantastelig, hun har et Blik, som kunde smelte Stene. Hvor var hun ikke smuk dengang, da hun kom til Dig for at deeltage i Læsetimen; hun havde den uskyldige, beskedne Mine, som bedrog Alle.

— Den Hyklerske, naar jeg tænker, at jeg har været hendes Nar, og at al min Godhed mod hende er bleven gjengjældt med ... Tante Augusta standsede, hun var nærved at qvæles i denne Strøm af Ord. Frøken Gérard vedblev med sin paatagne Deeltagelse.

— Det er i Sandhed sørgeligt at høste saadan Løn for eengang man beqvemmer sig til at bevise Nogen en Tjeneste. Hvad de forfængelige og geskjæftige Mennesker angaaer, som tilbringe deres Liv med at gjøre Godt, som de kalde det, da er det deres Opgave, saa at sige, at blive holdt for Nar. Jeg beklager dem virkelig ikke.

I dette Øieblik bemærkede først Tante Augusta, at jeg var nærværende og havde hørt hele Samtalen. Hun befalede mig i en saa haard Tone at gaae tilsengs, at jeg sneg mig ud af Stuen uden at sige Godnat til Nogen.

Imorges ved Frokosten vare begge Tanterne tause, og

deres Aasyn mørkt. Hvor gjerne vilde jeg ikke gjennemtrænge denne Hemlighed. Hvem er dog det Menneske, som min Tante hader saa forfærdeligt, og som nu er flyttet til vort Nabolag. Hvormed har hun fornærmet hende? Det maa være en gammel Historie, thi saa længe jeg kan huske, erindrer jeg ingen Omstændighed, hvortil jeg kan knytte denne Samtale.

Samme Dag lidt senere.

Medens jeg var beskjæftiget med at skrive imorges, saae jeg Vinduerne i det lille graa Huus lige overfor blive aabnede, og denne Bolig, der saa længe har været hermetisk tillukket, antager et livligt Udseende. Man gaaer og kommer, jeg hører i det Fjerne en blid Stemme, som uddeler fine Befalinger. Det lille Huus bliver altsaa beboet, og den Have, som jeg havde vænnet mig til at ansee som min Eiendom, vil ikke længere tilhøre mig alene.

Den 7de Juni.

Da jeg imorges sad ved mit Vindue, saae jeg en ung Dame komme ud af det lille graa Huus og spadsere i Haven. Hun nærmede sig Rosenparterret og afklippede de falmede Blomster, derpaa plukkede hun nogle friske og vendte tilbage til Huset. Jeg kunde ikke see hendes Ansigt, som var skjult af en rund Straahat, men hun forekom mig ung og meget yndefuld i alle sine Bevægelser. Skulde det være hende, som Frøken Gérard har omtalt til mine Tanter?

Jeg troer det, for hun sagde, hun var ung og smuk, og at hun skulde boe i vort Nabolag. Oh, hvor jeg gjerne vilde vide, hvad hun har gjort, om hun virkelig er skyldig. Jeg kan ikke troe det; jeg er vis paa, at Uretten er paa Tante Augustas Side. Jeg kjender hende jo.

Den 8de Juni.

Jeg kan fra mit Vindue kige lige ind i hendes lille Havestue, naar Glasdøren staaer aaben: en stor Lænestol, et Sybord, en Sekretair, et lille Bogskab og et Fortepiano, Blomster overalt, det er hvad jeg opdager. Havens nye Eierinde spadserer i den Tid efter anden, hun opbinder Grenene, afskjærer de visne Blade, betragter Blomsterne og plukker en Deel af dem til sine Vaser. En Gartner kom igaar for at eftersee Haven. Jeg hørte hende sige ham, at hun ønskede, at Alleerne skulde gjøres ryddelige, der skulde luges og Grenene opbindes, men at der maatte beskjæres saa lidt som muligt. Haven har allerede antaget et mere ordenligt Udseende uden at tabe Noget af sit eiendommelige Præg, hvortil dens Rigdom af Bosquetter, frodige Træer og Grønsvær saameget bidrog. Jeg gik ned til Gertrud for at spørge hende, om hun vidste, hvem der boede i det graa Huus.

— Hvad kommer det Dem ved, Frøken Therese? spurgte hun med den barske Stemme, som hun undertiden paatager sig, naar hun er bevæget.

— Og hvorfor skulde det ikke vedkomme mig, hvorfor skulde jeg ikke have Lyst til at vide det? svarede jeg; jeg har

ikke saamange Interesser i Livet, at det er mig ligegyldigt at kjende Navnet paa Nogen, jeg seer hver Dag.

— Seer De hende hver Dag, Frøken Therese?

— Ja — fra mit Vindue.

— Det er sandt, Deres Vindue vender nok ud mod hendes Have. Nu vel, vil De troe mig, skal De ikke omtale det til Frøken Augusta.

— Men Du har ikke sagt mig hendes Navn. Er det Marie Hernosan?

Gertrud skjælvede let.

— Hvorfra veed De det? Hvem har kunnet sige Dem det?

— Tante Augusta selv.

— Har hun talt om hende; hun veed altsaa, at hun er her.

— Ja, Frøken Gérard har fortalt hende det.

— Hvad sagde hun, da hun hørte det?

— Jeg følte Modbydelighed for at gjentage, hvad jeg havde hørt, jeg svarede derfor kun:

— Jeg troer at have bemærket, at min Tante ikke synes om hende.

— Ikke synes om hende! Hun hader hende, kunde hun stene hende, gjorde hun det. Nei! Nei! Frøken Therese, det er ikke min Hemmelighed, og jeg kan ikke sige Dem det. Jeg vil kun sige Dem een Ting, betragt hende saameget De vil fra Deres Vindue. Hvis nogensinde en Engel har vandret paa Jorden, da er det hende, men tro mig, omtal hende aldrig til Frøken Augusta.

Hun hedder altsaa Marie Hernosan, hun er ung, men hun forekommer mig sørgmodig og noget lidende, hun

beboer det graa Huus, hun er Eierinde af min Have, Tante Augusta hader hende, Gertrud tilbeder hende og kalder hende en Engel, det er Alt, hvad jeg veed. Hvor hun kommer fra, hvad hendes Fortid har været, i hvilke Forhold hun har staaet til min Tante, hvor hun har seet hende, og hvorledes hun har fornærmet hende, derom er jeg aldeles uvidende, men jeg skal faae det at vide tidligere eller senere.

Den 10de Juni.

Hun har siddet og læst i Haven, hun har plukket Blomster som sædvanlig, men hun har ikke en eneste Gang løftet Øinene og betragtet vort Huus, skjøndt jeg kastede et Epheublad ned paa hende for at tiltrække mig hendes Opmærksomhed; hun lod ikke til at bemærke det. Hun aner ikke, at mit nysgjerrige Blik speider efter hende. Nysgjerrige? Nei, det er ikke Nysgjerrighed, jeg føler, det er meget mere Interesse, Sympathi, det er en Tiltrækningskraft, som jeg ikke selv forstaaer. Hun minder mig ikke om nogen af dem, jeg jevnlig seer hos mine Tanter; jeg veed ikke, hvorledes det kommer sig, at hun bringer mig til at glemme Alt, endog min Kjedsomhed, endog min Oprørsaand mod Tante Augusta. Oh, hvis jeg blot kunde nærme mig til hende! Imorges havde Tante Augusta og jeg en lille Konflict. Jeg tog Mod til mig og bad hende om Tilladelse til at lære Engelsk; hun svarede mig meget tørt og kort:

— Du vilde gjøre vel i at benytte den Tid, der allerede anvendes til din Underviisning, førend Du forlanger at lære unyttige Ting.

— Derpaa forlod hun Værelset; jeg var ude af mig selv.

— Jeg seer, sagde jeg til Tante Cornelia, at jeg maa nøies med at kunne regne, læse og skrive, det er nok for mig!

— Du har altfor megen Ærgjerrighed, Therese; et Fruentimmer behøver ikke at vide saameget. Fremmede Sprog vilde ikke være Dig til Nytte; min Søster og jeg have aldrig savnet, at vi ikke kjende Andet end vort Modersmaal. Det er meget sjeldent, at Fremmede besøge vor By.

— Er jeg da bestemt til evig at leve i denne utaalelige By? udraabte jeg.

Tante Cornelia saae paa mig med et Udtryk, hvori der var en Blanding af Skræk og Medlidenhed, men jeg gav hende ikke Tid til at sige mig, hvad hun tænkte om en saa høi Grad af Forvorpenhed, jeg gik op paa mit Værelse og kom ikke ned hele Formiddagen. Mit Sind var i et saadant Oprør, at jeg ikke engang aabnede mine Bøger; jeg kastede Blikket ned i den lille Have, men der kom Ingen. Hvem veed, om hun ikke vilde sige som Tante Cornelia: „Lykken bestaaer i at være tilfreds med Lidet;“ hvorfor behøver jeg i Grunden at lære Noget? hvad nytter det mig at vide Noget, naar mit Liv skal gaae saaledes hen. Jeg havde næsten Lyst til at bede om at blive fritaget for Hr. Bertons kjedelige Underviisning, og dog holder jeg af den gamle pedantiske, stive Professor; jeg vilde maaskee savne ikke oftere at høre hans lange Sætninger, saa aldeles overeensstemmende med alle grammatikalske Regler. Han sagde mig forleden Dag, efter at have sukket over to feilagtige Participier, som jeg havde brugt:

— Dersom De, lille Frøken, vilde anvende Deres

overordenlige Evner paa den franske Grammatiks Skjønheder, da vilde De blive min Stolthed og min Glæde.

— Det vilde jeg gjerne, svarede jeg, men jeg har hidtil ikke kunnet opdage disse Skjønheder; mine Evner og min Forstand ere maaskee ikke saa udmærkede som De antager.

— Jeg beder meget om Forladelse, Deres Opfatning er klar, hurtig og let; jeg smigrer aldrig mine Elever.

Hvis det er sandt, at min Forstand er saa betydelig som Professor Berton siger, skal den da aldrig finde Næring? Gid jeg kunde troe og tænke som han, at den rigtige Anvendelse af Participierne er Culminationspunktet for den aandelige Udvikling.

Den 15de Juni.

Jeg har idag ransaget Tante Cornelia's Værelse uden Frygt for, at hun skulde overraske mig, thi jeg vidste, hun var vel forvaret i en Vinduesfordybning, beskjæftiget med at schattere en Rose eller en Stedmodersblomst. Hun har en Bogreol, hvor jeg aldrig har kunnet opdage Andet end kjedelige Bøger, Prædikener, Afhandlinger over Opdragelse etc. etc.; men idag har jeg opdaget, at der er Hylder bagved, og her har jeg fundet sande Skatte: Racines Tragedier, Corneille, Voltaire, Trediveaarskrigens Historie og en engelsk Bog, som jeg vil give mig til at studere. Jeg har fattet denne Beslutning, og jeg vil udføre den. Jeg vil anvende to Timer hver Dag paa dette Studium. Kjære Bøger, mine eneste sande Venner, mine Lærere, med hvilken Glæde har jeg ikke stillet Eder op i mit Skab, med den

stille Bøn, at I maae undgaae Barbaras Falkeblikke. Jeg har seet min ubekjendte Veninde i Haven. Hun seer aldrig til denne Side — aldrig ... hvorfor gjør hun det ikke ... er det en lagt Plan?

Den 22de Juni.

Jeg har ikke havt Mod til at skrive i flere Dage, jeg føler mig træt, og den mindste Anstrengelse er mig besværlig. Jeg føler intet bestemt Onde, kun en stor Mathed og en Smerte af og til, som hæmmer Aandedrættet. Jeg har ophørt med mit engelske Studium, det er maaskee urigtigt, men jeg mangler aandelig Kraft til at fortsætte.

Igaar besøgte Fru Simon os, hun er en fjern Beslægtet af mine Tanter. Disse modtoge hende temmelig koldt. Jeg har ofte hørt dem sige, at hun havde gjort en Mesalliance ved at ægte en Forpagter, og at man skader ikke blot sig selv, men hele sin Familie ved at nedstige fra det Trin, man indtager i det selskabelige Liv. Hun lod sig imidlertid ikke anfægte af deres ceremonielle Tone, men talte med ligesaa megen Naturlighed og Ligefremhed, som om de havde lyttet til hende med al mulig Forekommenhed og Velvillie.

Hun bemærkede, at jeg var mager og bleg, og tilbød mine Tanter at tage mig hjem med sig og beholde mig nogle Dage paa Forpagtergaarden.

— Vi skulle passe godt paa hende, sagde hun, hun skal faae nymalket Melk at drikke. Hortense vil opmuntre

hende, og De skulle see, hun vil vende tilbage som en blomstrende Rose.

Tante Augusta begyndte med at afslaae, idet hun sagde, at jeg kunde faae hjemme al den Pleie, jeg trængte til.

— Men, gode Augusta, kan De give hende Landluften, nymalket Melk (stadig fra den samme Ko, som Lægerne raade til), og den Hø- og Kløverduft, som virker saa oplivende? Jeg læser paa Thereses Ansigt, at hun har Lyst til at komme. De maae ikke afslaae min Bøn.

— Har Du Lyst dertil, Therese, spurgte Tante Augusta i en tvær Tone.

— Ja! usigelig megen Lyst!

— Saa kan Du tage derhen; jeg skal virkelig ikke forhindre Dig deri.

Disse Ord, udtalte i denne Tone, vilde have lammet Tante Cornelia, dersom Talen havde været om hende; men jeg er ikke skabt som hun, og Tilladelsen, hvorledes den end blev tilstaaet, var dog altid en Tilladelse, og som saadan greb jeg den med Iver.

Det blev nu afgjort, at Fru Simon skulde hente mig den næste Dag i sin Char à banc. Derpaa talte hun om sin Datter, som nylig er vendt tilbage fra sin Pensionsanstalt, og om sin Søn, som, skjøndt meget ung, har Opsigt med Folkene og ikke holder sig for god til selv at udføre det strengeste Arbeide. Da hun tog Afsked med os, kyssede hun mig og sagde: „Det bliver ikke min Skyld, om ikke Roserne vende tilbage paa disse blege Kinder."

Mine Tanter sætte en medynksfuld Mine op, naar de tale om hende, men jeg maa tage meget feil, om ikke hendes Skjæbne er lykkeligere end deres, skjøndt de have den

Tilfredshed at kunne undertegne deres Breve med det fulde adelige Navn de Champercy.

Den 24de Juni.

Siden igaar er jeg bosiddende paa Enghaven, det er Forpagtergaardens Navn. Selve Huset er tarveligt og landligt; det er omgivet af Loer og Lader. Midt i Gaarden er en deilig Hængepiil, som beskygger en sprudlende Kilde. Den anden Side af Huset vender ud til en prægtig stor Have med et herligt Rosenflor af alle Schatteringer og Arter; store Marker med Frugttræer ligge udenfor; man aner ikke, at man er saa nær ved en By, thi man opdager intet Huus. Til Venstre ligger en yndig Skov, og til Høire adskiller en dyb Kløft Eiendommen fra en Bakke, hvorpaa der er nogle Ruiner af et Taarn.

Fru Simon hentede mig selv igaar. Barbara havde pakket min Kuffert under Ledsagelsen af saamange Formaninger, saamange Sukke og mørke Anelser om min slette Holdning og mine Uheld med Hensyn til mit Toilette under mit Ophold paa Enghaven, at jeg var mere træt af at høre paa alt dette, end om jeg selv havde pakket tre Kufferter. Tante Cornelia stak hemmelig en lille Pung med 10 Francs til mig, og med sin sædvanlige Godmodighed ønskede hun mig, at jeg maatte blive rigtig fornøiet. Tante Augusta gav mig hverken Penge eller Ønsker med paa Reisen; hendes Afsked var ligesaa tør som min var kold. Gertrud skjændte, fordi jeg, som hun sagde paa sin ligefremme Maade, var bleven en Landstrygerske, derpaa trykkede hun min Haand og tilføiede: Mor Dem godt, Frøken Therese, og bliv tyk og fed.

Fru Simon lod mig stige først op i Vognen, tog Plads ved Siden af mig, og derpaa kjørte vi afsted i fuldt Trav, trukne af to svære, men smukke blankbrune Heste, som en Mand, klædt i en blaa Blouse, styrede med sikker Haand. Fru Simon trak Shawlet op om mig og sørgede for mig paa alle Maader, for at jeg skulde sidde beqvemt, ikke have det for varmt eller for koldt, kort sagt, hun var som den kjærligste Moder. Pludselig saae vi mørke Skyer, som trak op paa Himmelen, og nogle store Regndraaber begyndte at falde. Manden, der kjørte, vendte sig om. „Vi faae Regn," sagde han; „har Du taget en Paraply med Dig, kjære Louise."

— Ja! en stor Familieparaply, som kan beskytte os Begge; men Du, kjære Philip, hvorledes skal det gaae Dig.

— Oh bryd Dig ikke om mig, naar Du blot har det godt, Du og din unge Veninde.

Jeg troede neppe mine egne Øren; den blouseklædte Mand, som jeg ikke havde hilset, da jeg besteg Vognen, som jeg neppe havde takket, da han lagde Halm under mine Fødder, var Hr. Simon. Jeg skammede mig og glemte reent at svare paa Fru Simons Spørgsmaal. Regnen styrtede ned strømmeviis, men vi vare godt beskyttede af vor Kæmpeparaply, kun den stakkels Hr. Simon var gjennemblødt, da vi naaede Hjemmet. Vi ankom Kl. 7. Fru Simon ledsagede mig til mit Værelse, som er lige ved Siden af hendes, og efter at have forsikkret sig om, at mine Klæder vare tørre, forlod hun mig idet hun sagde, at hun vilde sende Hortense hen til mig for at vi To strax kunde gjøre Bekjendtskab. — Kort efter traadte en smuk ung Pige ind ad Døren og sagde:

— Jeg er rigtig glad over, at Du bliver hos os i

nogen Tid; hvormed kan jeg hjælpe Dig, skal jeg sætte Dit Haar?

Jeg saae mig i Speilet og opdagede nu først, at mit Haar var uordenligt og at mine Krøller hang aldeles løse om mine Øren, medens Hortense var et fuldkomment Mønster paa Ynde og Siirlighed. Hun tog en Børste i Haanden og med en beundringsværdig Hurtighed og Lethed bragte hun min Frisure i Orden; derpaa omfavnede hun mig.

Vi To skulle nok blive gode Venner, sagde hun. Moder siger, Du er syg, men at vi skulle curere Dig. Pas bare paa; om nogle Dage bliver Du ligesaa rødmusset som jeg.

— Nei aldrig, sagde jeg, idet jeg betragtede hende med Beundring, Du ligner en af de Roser i Haven, som jeg saae i Forbigaaende og som forekomme mig saa yndige.

— Mine stakkels Roser. Tordenveiret og den stærke Regn har ødelagt dem. Du skulde have seet dem som de vare imorges, men imorgen faaer jeg nye.

Under denne Samtale havde vi naaet Spisestuen, hvor vi traf Hr. Simon. Han havde byttet sin Blouse med en graa Dragt, der var meget smuk i al sin Simpelhed, og hele hans Væsen var saa dannet, at jeg bebreidede mig min første Feiltagelse; men han sætter sin Kone saa høit og sig selv saa lavt, at det er hans egen Skyld, om han ved en overdreven Beskedenhed og Tilbageholdenhed vildleder Folk i deres Dom og ikke indtager den Plads, han burde. — Aftensmaden saae meget indbydende ud, kold Steg, Gruyère-Ost, frisk Smør, Æg, Brød, Kager og prægtige Frugter prydede Bordet. Jeg fik Plads ved Siden af Fru Simon, en femte Plads stod ledig.

— Det lader til, at Gustav gjør stort Toilette idag, sagde Hortense.

— Det ligner ham dog ikke, indvendte hendes Fader smilende, Du har forbeholdt Dig Lysten til Pynt, Hortense, saa der Intet er tilbage for ham.

Idet Hr. Simon talte saaledes, betragtede han med en lidt ironisk Mine sin Datters elegante blaa Mousselins Kjole og hendes pyntelige Frisure.

— Han har to Aar forud for mig, Fader, saa det har staaet ham frit at vælge.

I samme Øieblik traadte en ung Mand af et noget keitet Ydre ind i Stuen; han hilste mig paa en meget forlegen Maade og satte sig ved Siden af sin Moder; jeg kunde ikke lade være at tænke, at han og Elegance vare to Ord, der ikke kunde nævnes i samme Aandedræt.

— Gustav! udbrød Hortense leende, jeg beskyldte Dig for at have beskjæftiget Dig med et udsøgt Toilette, jeg seer, at jeg aldrig har gjættet mindre rigtigt.

— Og hvorfor skulde jeg have gjort Toilette? svarede han lidt fornærmet. Vidste jeg, at her var Selskab?

— Selskab, gjentog Hortense leende, min stakkels Gustav, hvis Du kalder det, at vor Cousine Therese besøger os, at have Selskab, hvad vil Du saa kalde det, naar mine Veninder fra Pensionen komme. Du vil aldeles ikke vide, hvad Du skal gjøre med Dig selv.

— Jeg vilde gaae min Vei.

— Du Bjørn, det vil jeg ikke tilstede, jeg tillader ikke, at Du lader nogen Leilighed gaae forbi, hvorved Du kan blive lidt civiliseret. Jeg vil tvertimod bede Dig om at vaske dine Hænder med parfumeret Sæbe, og derpaa skal

Du som en høflig Ridder ledsage os til Hest paa vore Streiftog. Det er min Plan, er den ikke god?

Hortense var den, som bestandig førte Ordet. Efter Bordet spillede og sang hun; hun er begavet, derom kan der ikke være to Meninger, men denne Begavelse giver hende en Overlegenhed over Andre, som hun viser formeget. Da det var Tid at gaae tilsengs, fulgte Hortense mig til mit Værelse, tændte mit Lys og ønskede mig Godnat, idet hun tilføiede: „Kan jeg hjælpe Dig med Noget", men det blev sagt med en saa fraværende Mine og Betoning, som, hvis jeg skulde have klædt hendes Tanker i Ord, lød saaledes: „Jeg tilbyder Dig min Tjeneste fordi jeg ikke godt kan Andet, men Du maa helst sige Nei". Heri føiede jeg hende, thi jeg var ikke oplagt til at bede hende om en Tjeneste, og dog var jeg saa træt, at det forekom mig som en Umulighed at aabne min Kuffert og udtage hvad jeg brugte; jeg lagde mig derfor ganske paaklædt paa Sengen. Et uimodstaaeligt Ildebefindende havde bemægtiget sig mig; jeg kunde ikke løfte en Finger, men jeg kunde tænke. Min Forladthed i denne Verden, min Enjomhed forfærdede mig. Jeg følte mig ene, ene overalt, uden et Menneske, som holdt af mig, som trængte til mig, som længtes efter mig — og jeg brast i Graad.

Jeg havde endnu ikke havt Mod til at staae op og aabne min Kuffert, da Fru Simon traadte ind. Hun udpakkede mit Tøi, hjalp til at klæde mig af og forlod mig ikke, førend hun fandt mig noget beroliget og førend hun havde givet mig nogle Naphtadraaber i Vand. Natten hengik bedre end jeg havde turdet haabe; da jeg imorges slog Øinene op, stod den kjære Kone ved min Seng med min Frokost serveret paa en lille Bakke, idet hun paalagde mig at blive liggende til op ad Formiddagen. Fra min Seng

kan jeg see de deilige grønne Træer i Haven og de kornrige Marker, som strække sig bagved samme. Jeg har endnu ikke seet Hortense, men jeg har hørt hende; hun har spillet og sunget en stor Deel af Morgenstunden.

Den 25de Juni.

Vi have tilbragt hele Dagen paa Markerne. Folkene vare beskjæftigede med at slaae Græs, og Hortense og jeg strakte os under et Træ, hvorfra vi indaandede den gjennemtrængende Duft af det friske Hø. Hortense faldt i Søvn, og jeg hengav mig til stille Betragtninger over Alt, hvad der omgav mig; jeg hørte paa Fuglenes Sang, og jeg fandt i Alt og overalt en Harmoni i hele Naturen, som skyldte et høiere Væsen sin Tilværelse. Hvor meget ønskede jeg ikke at kjende, at elske denne Skaber!

Hortense vaagnede og betragtede mig med store Øine.

— Du har ikke sovet, hvad har Du da foretaget Dig al den Tid?

— Jeg har betragtet Alting, og jeg har tænkt over Meget.

— Hvorpaa har Du da tænkt?

— Det vilde blive for vidtløftigt at sige Dig det, men i dette Øieblik tænker jeg paa de stakkels Arbeidsfolk nede i Marken, som slide og slæbe i denne brændende Solhede, medens vi hvile her i Skyggen, og jeg spørger: Hvorfor er der denne Forskjel imellem dem og os?

— Hvad nytter det at gjøre saadanne Spørgsmaal, svarede Hortense med en tvær Mine, vi kunne jo ikke forandre Noget derved. Lad os takke Gud, at vi have faaet

den bedre Deel, og lad os ikke plage os med at udfinde hvorfor.

— Jeg troer ikke, jeg ret vil kunne slutte mig til Hortense; jeg kommer vist ikke videre med hende end paa det Standpunkt, hvor jeg var strax. Hun er munter, livlig, imødekommende, i den Retning Alt, hvad man vil, men der er Noget, som holder En tilbage ved Overfladen, naar man vilde trænge dybere ind i hendes Indre, Noget, som forekommer koldt og tørt, selv naar hendes Ord ere venlige; jeg taug, kunde jeg nu vel have Lyst til at meddele hende Mere?

— Min lille Therese, gjentog hun, Du maa være lidt mere som andre Mennesker. Hvorfor piner Du Dig med at tænke over, hvad der i Grunden slet ikke vedkommer Dig? Hvorfor har Du de store alvorlige, melancholske Øine, som stirrer paa En, som vilde de læse lige *ind i* Folks Sjæl? Hvor gammel er Du? tolv Aar, eller hundrede Aar, i Sandhed, jeg veed det ikke.

— Ingen af Delene, Hortense, jeg gaaer i mit sextende Aar og jeg seer paa Folk med det Blik, som er mig givet; jeg vilde ønske, jeg var anderledes, naar det kunde fornøie Dig.

— Ja, det vilde jeg ogsaa ønske, men siden det nu ikke kan være, saa maae vi gjøre det Bedste ud af det; siig mig blot en Ting. Er Du aldrig munter?

— Jeg vidste neppe, hvad jeg skulde svare herpaa. Jeg er vistnok ikke munter. Hvorledes skulde jeg være det, naar jeg altid er ene? Jeg sagde, at det var vanskeligt at være munter, naar man enten var ene, eller sammen med gamle og gnavne Mennesker.

— Stakkels Barn! sagde hun, hvilket Liv! hvor for-

skjelligt fra mit. Jeg har altid været glad, jeg erindrer aldrig at have faaet Skjænd, neppe at jeg har grædt, uden da mine smaa Fugle døde. Min gode Moder har altid føiet mine Ønsker. Sorgerne have hidindtil været sparet os, og naar Fader møder med en eller anden lille Gjenvordighed, siger han, at det er tilstrækkeligt at see mig glad og lystig for at glemme den. Du seer, det er ikke saa forunderligt, at jeg er oprømt.

Nei, i Sandhed, det er ikke forunderligt, at hun er det. Havde min Moder levet, vilde jeg maaskee ogsaa have været det.

Da vi kom hjem om Aftenen, fandt Fru Simon, at jeg saae meget bedre ud, og at jeg blot skulde være en lille Forpagterske for at faae rigtig røde Kinder. Imorgen skulle vi atter tilbringe Dagen i Marken og da medtage vort Arbeide og Bøger; Fru Simon har lovet at slutte sig til os, naar hun er færdig med sine huslige Pligter. Det er Brug her at læse et Kapitel af Bibelen og en Bøn hver Aften i Tjenestefolkenes Overværelse. Det er Hr. Simon, som læser for os, og han gjør det med en saa dyb Følelse og med saamegen Andagt, at man uvilkaarlig gribes dybt heraf. Det er en smuk Skik, denne fælles Gudstjeneste; jeg veed og erkjender, at Gud er god og viis, men endnu er Han saa langt fra mig, hvorledes skal jeg bære mig ad for at komme Ham nærmere.

Den 30te Juni.

Hortense er tagen bort paa en to à tre Dage for at besøge sin Bedstemoder, som boer nogle Miil herfra og

som er lidt upasselig. Fru Simon frygter for, at jeg skal kjede mig, og vil endelig imorgen bringe mig til Poppelgaarden, som tilhører en af hendes Veninder, og som hun glæder sig til at gjøre mig bekjendt med. Fru Simon tager feil, naar hun troer, at jeg kjeder mig her; her er altfor mange Ting, som fængsle mig, iblandt Andet Hortenses Bibliothek, som hun har overladt til mig. Igaar tog jeg Lamartines „Meditations" og gik ned i Haven for at læse. Jeg har ikke vidst, hvad Poesi var, førend nu jeg har læst disse Vers. Jeg var netop fordybet i hans Beskrivelse over „Indsøen", da Gustav kom hen til mig og tog Plads ved Siden af mig. Han saae træt ud, thi han havde arbeidet hele Dagen ligesaa meget og maaskee mere end hans Folk. Han spurgte hvad jeg læste. Jeg viste ham Bogen.

— Ja saa, udbrød han med en ligegyldig Mine, finder De det saa smukt? Jeg holder ikke meget af *Vers*; de kjede mig. Det er godt nok for unge Damer, som ikke have nogen Beskjæftigelse. Hvad mig angaaer, der træller fra Morgen til Aften, da er det ikke min Sag.

Jeg havde aldrig hørt ham sige saa meget ad Gangen, og da jeg kort efter sad ligeoverfor ham ved Aftensbordet, blev jeg overbeviist om, at en varm Postei var meget mere „hans Sag" end „Lamartines Drømmerier". Nu forundrer det mig ikke, at Hortense behandler sin Broder med saa faa Ceremonier, og at hun antager denne overlegne Tone, som forresten er mig ubehagelig.

Den 1ste Juli.

Igaar Morges begave vi os tidlig paa Veien til Poppelgaarden. Hestene vare alle i Brug, saa vi kunde

ikke opnaae en Eneste, men Fru Simon tænkte, at naar vi tidlig paa Morgenstunden gik hjemmefra, og saaledes undgik Dagens Hede, maatte vi kunne tilbagelægge Veien tilfods i en halvanden Times Tid. Jeg vilde have fundet denne Spadseretour henrivende, dersom jeg ikke, allerede efter den første halve Time, var bleven overvældet af en skrækkelig Træthed. Vi havde naaet en Høide, hvorfra man havde en herlig Udsigt over Bakker, Skove, Bække og Enge. Jeg havde saa gjerne betragtet det altsammen, naar jeg blot havde kunnet sidde ned, men Fru Simon gik foran mig med raske Skridt og jeg maatte følge hende. Jeg saae den lange Række Popler, hvorefter Stedet har sit Navn, og skjøndt vi gik og gik, fik det ingen Ende, Poplerne kom ikke nærmere. Endelig vendte Fru Simon sig om.

— Therese! udbrød hun, Du er jo bleg som Døden, hvorfor kaldte Du ikke paa mig? Du kan jo ikke gjøre et Skridt mere.

Hun bar mig næsten meer end hun førte mig hen under et Træ, og efter at have dyppet sit Tørklæde i en Bæk der i Nærheden, badede hun mine Tindinger og bad mig hvile mig saalænge jeg vilde, idet hun tilføiede: — Jeg glemte at see efter Dig, fordi mine Tanker vare saa opfyldte med hende, som vi skulle besøge, og hvis Liv er saa vidt forskjelligt fra mit.

— Oh, fortæl mig herom.

— Jeg frygter for, at jeg ikke vilde kunne gjøre det paa en tilfredsstillende Maade; det er af hendes egen Mund man maa høre det. — Alt, hvad jeg kan sige er, at hun har gjennemgaaet Meget.

Vi begave os atter paa Veien. Endelig naaede vi

ud af denne uendelige Poppelallee og stode ved Husets Indgang.

Den 2den Juli.

Jeg optager atter min Fortælling. Jeg vilde nedskrive Alt, men jeg har kun faa Kræfter, jeg føler mig mattere med hver Dag. Fru Simon er bedrøvet herover, hun bebreider sig selv, at hun ikke har været forsigtig nok, og tænker paa tusinde Ting for at oplive mig. Hortense forsikkrer, at jeg lader som jeg er syg for at vinde hendes Moders Hjerte, som Intet elsker høiere end at pleie og passe Andre. Hun driller snart mig, snart sin Broder; jeg tilstaaer, at hendes bestandige Lystighed trætter mig; det er næsten nmuligt at have en alvorlig fornuftig Samtale med hende, men jeg glemmer, at hvis jeg atter optager Pennen, er det ikke for at tale om Hortense, men for at fuldende min Beskrivelse over mit Besøg paa Poppelgaarden. — Efter at have gaaet igjennem en Vestibule, traadte vi ind i en rummelig Sal, hvor vi traf en smuk aldrende Dame med sølvgraat Haar i en smagfuld, men tarvelig Dragt. Hun reiste sig, gav Fru Simon Haanden og sagde: — Tak! fordi De besøger mig. Men hvem bringer De med Dem? det er ikke Deres Datter?

— Nei det er en ung Slægtning, som boer hos os i denne Tid. Hun har destoværre overanstrængt sig; jeg har begaaet en stor Feil ved at overvurdere hendes Kræfter og sammenligne dem med mine.

— Sæt Dem ned, mit Barn, sagde den gamle Dame blidt, idet hun næsten trak mig ned i en Lænestol,

og nyd nogle Forfriskninger; jeg er altid glad ved at see et ungdommeligt Ansigt, men Dem kunde jeg ønske lidt mere Farve; hun kyssede mig og kaldte mig sin lille „hvide Rose".

— Jeg smilede: Ingen havde hidindtil kaldet mig hverken en hvid eller rød Rose. — Mit Hjerte bankede heftigt, og mine Hænder vare iskolde. Den fremmede Frue tog mig nu ved Haanden, førte mig ind i sit Soveværelse og lod mig lægge mig paa Sengen. Jeg faldt i en tung Søvn og havde mange forunderlige Drømme; da jeg slog Øinene op, sad min gode Værtinde hos mig. Hun tog mig i Haanden, følte min Puls og sagde mig, at den Søvn havde været mere velgjørende for mig end alle mulige Midler. Jeg følte mig virkelig styrket, da jeg reiste mig op i Sengen, og da jeg saae ud af Vinduet, bemærkede jeg hine rødlige Skyer, som den nedgaaende Sol efterlader paa Horizonten.

— Er det allerede Aften? spurgte jeg, da jeg ikke vilde troe mine egne Øine.

— Ja!

— Og Fru Simon?

— Er taget hjem for længe siden, og har ladet mig beholde den lille sovende Gjæst som Pant; imorgen bliver De afhentet med Vognen; men De maa finde Dem i at blive en Dag hos mig.

Finde mig i, det kunde jeg sagtens; jeg troer, jeg kunde finde mig i at tilbringe hele mit Liv med hende. Jeg har aldrig seet noget Ædlere og Skjønnere end dette Aasyn, som to graa Fletninger ligesom indeslutte i en Ramme. Jeg betragtede hende med Henrykkelse og glemte aldeles, at hun for to Timer siden var mig ganske fremmed.

— Jeg er saa lykkelig hos Dem, svarede jeg hende.

— Stakkels Barn, De har maaskee ikke været forvænt eller havt nogen synderlig Glæde i det korte Liv. De har levet, svarede Fru Albert.

— Boer De ene i dette store Huus?

— Ja, ene med to Piger.

— Men De har dog ikke altid boet alene.

— Ikke altid, men længe, meget længe. Men det er ikke om mig, vi skulle tale i Aften. Følg med mig, saa ville vi drikke Thee paa Terrassen, Aftenen er smuk og vi faae herligt Maaneskin.

Vi bleve længe siddende paa Terrassen. Fru Albert gjorde mig adskillige Spørgsmaal angaaende mit Liv, mine Beskjæftigelser, min Fortid. I Førstningen var jeg lidt forlegen, men hendes Deeltagelse var saa umiskjendelig, at jeg svarede hende frit og aabent; dog beklagede jeg mig ikke i hendes Nærværelse, kun eengang gjorde jeg en Hentydning til Tante Augustas Kulde og Strenghed; hun lagde venligt sin Haand paa min Pande og sagde:

De Unge maae ikke dømme de Gamle. Livet har sine Hemmeligheder, sine Gaader, som gjøre dem overbærende, der selv have kjendt disse; men i Deres Alder, mit Barn, kan man ikke kjende Sligt.

Disse Ord gjenkaldte mig Tante Cornelias Yttring, „Har Du nogensinde prøvet paa at gjøre Dig elsket?" Mit Hjerte var ligesom sammenknuget, jeg var inderlig bedrøvet, det forekom mig, som jeg hidindtil var slaaet ind paa en gal Vei, som om jeg havde gaaet i Mørke og ikke søgt Lyset. Fru Alberts Ord, som hun udtalte med Ligefremhed, men med en inderlig Overbeviisning, havde dybt rørt mig. Jeg ønskede at bede hende om at meddele mig de Livets Gaader, som saaledes gjorde os mere overbærende mod

Andre, men jeg turde ikke, jeg lod Øieblikket gaae forbi, hvor jeg kunde have gjort det — og det kom ikke tilbage.

Det var blevet mørkt, man hørte kun en enkelt Natfugls hæse Skrig og Vindens Susen i de høie Poppeltræer. Fru Albert betragtede mig: denne landlige Ensomhed passer ikke for Dem, mit Barn, men jeg holder af den, den stemmer overeens med mine Erindringer om nogle Aars Lykke og tyve Aars Ensomhed.

— Tyve Aars Ensomhed!

— Det forfærder Dem, mit Barn, men De veed ikke, hvorledes den dybeste Ensomhed kan være rig paa Erindringer. Er Hjertet rigt, hvad betyder saa vel Livets ydre Vilkaar? De ere kun underordnede.

Nu tog jeg Mod til mig og sagde: Vilde De, kjære Frue, fortælle mig Deres Levnetsløb?

Fortælle Dem mit Levnetsløb. Det kunde neppe interessere Dem; mit Livs Historie er meget simpel; jeg har ikke store Begivenheder at meddele Dem, jeg har kun udrettet Lidet her i Verden, og min Virkekreds ligger ikke udenfor dette Huus. De seer, den vilde forekomme Dem meget ensformig.

Jeg turde ikke trænge videre ind paa hende, jeg anede, at hun fandt mig altfor barnagtig til at betroe mig sit Hjertes helligste Tanker. Jeg havde jo ingen Ret til hendes Fortrolighed — og dog, jeg er vis derpaa — i denne Meddelelse havde jeg lært Livets Gaade at kjende.

Det var nu næsten over Sengetid, og Fru Albert førte mig derfor tilbage til Havestuen, for derfra at anvise mig mit Sovekammer, som var lige ved Siden af hendes. Jeg forsøgte paa at sove, men det var umuligt. Først henimod Morgenstunden faldt jeg i en tung Søvn, og da jeg

vaagnede, var Vognen kommen, som skulde afhente mig til Enghaven. Jeg maatte klæde mig paa saa hurtigt som muligt, nyde en let Frokost og derpaa tage Afsked med Fru Albert. Et forunderligt Tungsind havde bemægtiget sig mig, det var ikke alene Bedrøvelse over at forlade den elskelige gamle Kone, det var en dybere Følelse, men mere uforklarlig. Det forekom mig, som om jeg havde været lige ved at løfte Fligen af et Slør, som skjulte en skjønnere og sandere Side af Livet, end jeg hidindtil havde kjendt, men enten jeg nu har været altfor tilbageholdende, eller altfor umoden til at fatte det, Sløret blev ikke løftet, og jeg opdagede Intet. — Jeg tog mit Reisetøi paa for at bestige Vognen, som Gustav Simon kjørte.

— Hvorfor seer De saa alvorlig ud, Therese? spurgte Fru Albert; frygter De for at kjøre med min Gudsøn, Gustav? denne Frygt er ugrundet; han er en fuldendt Kudsk.

— Nei, svarede jeg, men jeg vilde nødig allerede forlade Dem.

— Det gaaer mig ligesaa med Hensyn til Dem, kjære Barn, men jeg har ingen Ret over Dem, og mit eensformige Liv vilde snart kjede Dem. Det kan ikke tilfredsstille et ungt livligt Gemyt. Hvad vilde De gjøre hos en gammel Kone, som ikke følger med Tiden, som ganske lever i Fortiden og ikke beskjæftiger sig med Fremtiden.

— Een Ting kunde De dog lære mig.

— Hvilken?

— Hvorledes Sorg og Modgang kunne gjøre os til bedre Mennesker? Fru Albert studsede, betragtede mig et Øieblik med Opmærksomhed og sagde derpaa:

— Therese! det er tidligt, at De begynder at grunde

over saadanne Ting, men tro mig, vær ikke forud for Deres Alder, bevar det barnlige Hjerte og barnlige Sind med det barnlige Ydre. Livserfaringer komme tidsnok. Hun omfavnede mig kjærligt, og ligesom for at bortjage enhver sørgmodig Tanke spøgte hun med Gustav og bad ham tage vel vare paa den lille fine Plante, som hun kaldte mig.

Min Gudsøn er ikke særdeles vel skaaren for Tungebaandet, hviskede hun til mig, men han har, hvad der er mere værd, et ærligt og varmt Hjerte.

Poppeltræerne, den rindende Bæk, den store Græsplaine, det stille Huus og fremfor Alt, det blide herlige Aasyn, det fremstod som Glandspunktet i dette Billed, er nu kun en Erindring, en Drøm, som jeg neppe formaaer at tænke mig som Virkelighed.

Den 10de Juli.

Jeg har været syg i otte Dage, meget syg, efter hvad de Andre sige, men jeg mindes ikke at have lidt meget. Den samme Dag, hvor jeg havde nedskrevet saa Meget om Poppelgaarden, fandt man mig besvimet ved Siden af min Seng. Jeg havde lykkeligviis havt Tid til at gjemme min Dagbog, saa Ingen har faaet den at see. Fru Simon har været overordenlig kjærlig imod mig, hun har passet mig Nat og Dag; Hortense har ofte været inde hos mig, men hendes Nærværelse kan ikke opveie hendes Moders. Hun er godmodig, munter, næsten altid i godt Humeur, men — det Væsenlige mangler — vore Tanker og Følelser stemme ikke overeens.

— Du har da nu gjort Bekjendtskab med Gustavs

Gudmoder, den gode, alvorlige og kjedelige Fru Albert, som Moder sætter saa høit, jeg har aldrig kunnet opdage hvorfor, sagde hun en Dag til mig, hvorledes synes Du om at være der?

— Overmaade godt, svarede jeg kort; thi denne ironiske Tone skurrede i mine Øren.

— Overmaade godt, nei virkelig? det er meer end jeg kan sige; jeg har aldrig gjort Andet end kjede mig hos hende; hendes Huus, hendes Have og Poppeltræer, hendes Samtale, Alt forekommer mig melancholsk. Moder tager mig heller aldrig meer med sig, naar hun gaaer derhen, og da Fru Albert har aflagt det Løvte, aldrig at forlade sin Bolig eller idetmindste aldrig at fjerne sig paa længere Tid end et Qvarteers Tid, er der liden Grund til at troe, at vi ville mødes ret ofte. Min Broder kjender Intet, der overgaaer hans Gudmoder, men de To ligne hinanden, de ere lige morsomme og opmuntrende for Andre.

Jeg veed ikke, hvad jeg vilde have givet for at Hortense havde forladt dette Thema; der gives Mennesker, der ikke kunne berøre hvad der er os kjært, uden saa at sige at vanhellige det. Hortense dømte og maalte efter sin lille tarvelige Maalestok et af de faa Mennesker, der havde indgydt mig dyb Agtelse og til hvem jeg havde fundet mig særdeles tiltrukket.

Men Hortense var opsat paa at tale.

— Kjender Du hendes Levnetsbeskrivelse, vedblev hun, hvis ikke, skal jeg fortælle Dig det?

Hendes Levnetsløb, dette Levnetsløb, som jeg saa gjerne havde hørt hende selv fortælle, det skulde jeg nu høre og af hvem? Af Hortense, den Sidste, der fortjente at meddele det, men heller end forblive uvidende om Noget, der angik

Fru Albert, gav jeg efter for en uimodstaaelig Videbegjerlighed og bad hende tilfredsstille den.

— Fru Albert (jeg erindrer ikke hendes Navn som ugift) havde naaet sit tredivte Aar uden at være gift; man sagde, at hun havde afslaaet flere Tilbud. Enten dette nu er sandt eller ikke, saameget er vist, at nu var der ingen Frier meer, som meldte sig, deels fordi hun ikke længer var ung, deels fordi de antoge, hun vilde vedblive at være Pebermø; men pludselig fremstod en skjøn Dag En, som Alle havde glemt, en Hr. Albert, der havde tilbragt ti Aar i Amerika; han havde ikke skrevet en eneste Gang, fordi Faderen, som havde negtet sit Samtykke til deres Forlovelse, da Albert Intet eiede, tillige paa det Strengeste havde forbudt al Brevvexling; de vare imidlertid forblevne hinanden troe i disse ti Aar. Var det ikke beundringsværdigt?

— Det var naturligt, naar de virkelig elskede hinanden, at de forbleve hinanden troe og afventede bedre Tider. Formuesomstændigheder vare jo den eneste Hindring, som Faderen opstillede; de kunde jo forandre sig.

— Du er meget romantisk, Therese, sagde Hortense leende. Du er født til at være Martyr. Hvad mig angaaer, da er jeg født til at være glad og munter og gjøre mig lystig over dem, som ikke tage Livet som det er, men leve i en illusorisk Verden.

Jeg tilstaaer, at jeg kunde ikke være forbleven en Mand tro i ti Aar, der efter al Rimelighed enten var død eller havde glemt mig. Hvad der imidlertid forhøiede Fru Alberts Fortjeneste var, at hun tilbragte hele denne Tid med sin gamle Fader, en gammel tyrannisk, arrig Podagrist, der forbittrede hende Livet i høieste Grad. Endelig for tyve Aar siden vendte Hr. Albert, som imod al Forvent-

ning hverken var død eller havde glemt sin første Kjærlighed, tilbage til Frankrig med en ret smuk Formue. Den gamle sygelige Fader lod sig nu bevæge af saa megen Trofasthed, eller maaskee af mere materielle Grunde, til at give ham sin Datter og døde heldigviis før Brylluppet, hvilket var det Bedste der kunde skee med Hensyn til deres Fremtids Lykke. Ægtefolkene flyttede ind paa Poppelgaarden og lode til at være meget lykkelige, men efter et halvt Aars Forløb var Fru Albert Enke. Ingen saae hende i det første Halvaar, men da lod hun sig bevæge til at modtage min Moder og lovede endogsaa at staae Fadder til min Broder, som lige var kommen til Verden. Hun var dengang, som hun er nu, stille, rolig, fattet og ligesom noget drømmende. Hun klagede aldrig over sine Sorger eller sin Ensomhed. Hun giver meget Lidt ud for sig selv og gjør Godt med det Øvrige. Moder siger, hun er en Engel; jeg vil gjerne troe det, men maa jeg bede om heller at leve med almindelige syndige Mennesker end med Helgene, jeg er ikke skabt for den Omgang.

— Du, som har kjendt hendes Levnetsløb, udbrød jeg heftig, hvor kan Du tale saaledes om hende?

Først lo Hortense, men derpaa blev hun pludselig alvorlig. — Jeg beundrer hende, Therese, sagde hun; men jeg føler mig aldrig rigtig tilpas i hendes Nærhed; det maa være, fordi jeg staaer saa langt under hende.

Her afbrød Fru Simon os for at underrette mig om, at mine Tanter ønskede, jeg skulde komme hjem, men hun havde tilskrevet dem, at jeg idetmindste maatte blive endnu i fjorten Dage hos hende; hidtil havde jeg kun skrantet, og det gjaldt nu om hæderligt at indfrie det Løfte, hun havde givet, at jeg skulde vende tyk og fed tilbage og

med rødmussede Kinder. — Hvad troer Du, Tanterne ville sige hertil?

— Tanterne! Det er dem saamæn ganske ligegyldigt, udbrød jeg med en vis Bitterhed ved Tanken om, at Ingen savnede mig eller beklagede min Fraværelse. Gertrud er den Eneste, der mulig savner mig, og mig maaskee mindre end den store graa Kat, hvis den blev borte.

Fru Simon smiilte og omfavnede mig.

— Det er altsaa afgjort, at vi beholde Dig til Slutningen af Maaneden. Om nogle Dage vil Du være bedre, allerede idag mærker jeg en stor Forandring; men sig mig nu, hvilket Indtryk har Du medbragt fra Poppelgaarden?

Efter at have hørt mit Svar, sagde Fru Simon:

Du er altsaa ikke som Hortense, der aldrig kan stemme overeens med Fru Albert, hun forstaaer ikke at skatte hende.

— Og dog er det Hortense, som har gjort mig bekjendt med hendes Livs Begivenheder.

— Men hvad hun ikke har kunnet gjort Dig bekjendt med, gjentog Fru Simon med Varme, det er Alt, hvad Fru Albert har været for sin Fader selv i den Tid, hvor hun maatte ansee ham som den oprindelige Aarsag til alle hendes Lidelser; thi han var formuende nok til at hans Datter kunde ægte en Mand med smaa Indkomster. Aldrig har hun været utaalmodig, aldrig omtalt ham med Bitterhed. Disse ti Aars Forventning, Taalmod og urokkelig Tro paa den, hun elskede, have luttret hendes Sjel og forberedt hende til Alt, hvad der paafulgte.

Hendes Sindelag var ikke af Naturen blidt og bøieligt; hun var heftig, egenraadig og bestemt, Prøvelserne have begyndt Værket; en tung, dyb Hjertesorg fuldendte det. Hvad Hortense endvidere ikke har kunnet sige Dig, er Alt, hvad

hun er for sine Venner; hvor mange Goder disse end kunne have i Livet, da er det ved hende og gjennem hende, at de lære at bevare deres Ligevægt, og at de finde Kræfter til at bære Sorgen. Hun har lært mig at betragte Livet fra en alvorligere, men tillige fra en skjønnere Side; jeg har kun udrettet lidet Godt i Livet, men dette Lidet skylder jeg hende.

Den 12te Juli.

Fru Albert havde Ret. Gustav, den keitede, tause Gustav, Gjenstanden for Hortenses stadige Drillerier, har Hjertet paa det rette Sted. Igaar Aftes fik jeg Beviis herpaa.

Jeg havde taget Plads i Vinduesfordybningen i Salen, hvorfra jeg kunde overhøre den støiende Samtale, der fandt Sted imellem Hortense og hendes Veninde Emmeline, der ankom igaar Morges for at tilbringe nogle Dage paa Enghavegaarden. Gustav, der sad ved Siden af dem paa Bænken ligeoverfor den lave Hække, der skiller Haven fra Veien, betragtede dem af og til med et Øiekast, hvori Spot og Forundring vare blandede. Pludselig blev Alles Opmærksomhed henvendt paa en fattig endnu ung, men af Sygdom og Elendighed nedbøiet Kone, der slæbte sig henad Landeveien. Hendes Hoved var omviklet af et Tørklæde, der kun tildeels skjulte Sporene af et skrækkeligt Onde, hvoraf hun led. Det var et forfærdeligt Syn, men som maatte opvække den dybeste Medlidenhed. Stakkelen standsede ved et lille Led tæt ved den Bænk, hvor Hortense og hendes Veninde sad, og deres Udbrud af Latter overdøvedes af den gjennemtrængende grædende Stemme, hvormed hun bønfaldt dem om at komme hende tilhjælp. Tørklædet var gledet

lidt tilside, og ved dette Syn udstødte Hortense et Skrig af Forfærdelse og Modbydelighed, medens Emmeline, uden at lade sig paa nogen Maade anfægte heraf, befalede Konen øieblikkelig at fjerne sig, og tilføiede: „Naar man seer saaledes ud, viser man sig ikke for Nogen."

Den Fremmede drog et dybt Suk og vendte sig bort for at gaae, men i samme Nu saae jeg Gustav tage Veien henad Gaarden, forbi hvilken hun maatte gaae. Jeg nærmede mig det andet Vindue, hvorfra jeg opdagede, at han vinkede ad Konen, lod hende tage Plads paa en Bænk, der stod ved Huset, og hentede hende en Skaal Suppe og et Franskbrød fra Kjøkkenet. Han tiltalte hende med Venlighed, og skjøndt jeg ikke kunde høre hvad han sagde, saae jeg et Udtryk af Taknemmelighed paa den Syges Ansigt, som overtydede mig om, at her havde hun mødt Hjertelighed. Fru Simon var imidlertid kommen tilstede og bragte hende en Deel Linned samt en Gave i Penge foruden den, som Gustav alt havde ydet hende. Imidlertid samtalede Hortense og Emmeline i samme lystige Tone, som om ikke Armoden i sin sørgeligste Skikkelse havde nærmet sig dem og altsaa intet Indtryk gjort paa disse letsindige Charakterer.

Jeg kunde ikke glemme den arme Tiggerkone, lidende af en skrækkelig Sygdom, træt og nedbøiet efter en Dags Gang under en brændende Sol, og som var bleven saa grusomt stødt tilbage af to unge Hjerter i det Øieblik, hvor hun haabede at opnaae en Hjælp eller blot et medlidende Ord. Hvad havde hun forbrudt, at hun skulde lide saameget? Hvorfor denne Forskjel imellem eensartede Væsener? Skabninger af samme Gud? Er han god og retfærdig, som jeg troer, hvorfor tilsteder han da saadanne oprørende Uligheder. Jeg vilde saa gjerne spørge Nogen, der kunde svare

mig herpaa. Engang spurgte jeg Tante Cornelia, hvorfor vi havde Alt, hvad vi behøvede, medens Andre maatte savne Alt? Hun svarede, at siden det saaledes var Guds Villie, skulde vi ikke give os af med at grandske herover, eller blande os deri. Ak! min gode Tante Cornelia, rigtignok er jeg kun et Barn og Du har graa Haar, men Dig skal jeg ikke oftere henvende mig til for at faae vór Tilværelses Mysterier opklarede. Gud vil det saaledes! men hvad er det da for en uretfærdig Gud, som vil det Onde og tillader Lidelser og Sorger?

Den 13de Juli.

Jeg havde trukket mig tilbage til min Stue for at skrive, da Fru Simon kom ind til mig og blidt bebreidede mig min Lyst til Ensomhed; hun spurgte mig, om Hortense's og hendes Veninders Selskab mishagede mig. Hvad skulde jeg svare? Skulde jeg klage over Datteren til Moderen? og hvad skulde jeg sige? Nogen bestemt Anklage kunde jeg ikke fremføre; jeg kunde ikke engang finde Ord til at forklare, hvor vid den Kløft var, som Mangel paa Sympathi og et ungdommeligt Overmod eller et Overmaal af Letsindighed havde skabt imellem os. Jeg sagde, at da jeg var yngre end de to Andre, frygtede jeg for at kjede dem, at jeg desuden i nogen Tid havde befundet mig ilde og ikke var godt stemt. Jeg undgik at nævne, hvor ubehageligt Emmelines Selskab er mig, og at hun tydelig har ladet mig mærke, at hun helst er fri for mit.

— Jeg vil gaae ned i Havestuen med Dem, Frue, vedblev jeg; vel holder jeg af at være ene, men jeg holder nu mere af at være hos Dem.

Fru Simon kyssede mig og sagde:

— Gjør som Du vil, kjære Therese, Enhver maa være lykkelig paa sin Viis. Gud har skabt Glæder for Alle her i Verden. Enhver, der søger dem paa den rette Maade, vil kunne finde dem.

— Og den fattige Kone igaar? spurgte jeg, er der ogsaa nogen Glæde for hende i denne Verden?

— Stakkels Skabning, sagde Fru Simon, for menneskelige Øine vistnok ikke, men Guds Godhed er saa stor, at intet Væsen, hvor haardt det end er prøvet, gaaer aldeles glædeløst igjennem Verden fra Vuggen til Graven; har Gud sat Fattige og Forladte i Verden, da er det hans Villie, at de af Lykken mere Begunstigede skulle komme dem til Hjælp, berede dem de Glæder, de kunne, og at vi skulle skatte de Goder, vi have forud for dem, skatte dem med Taknemmelighed og modtage dem med Ydmyghed. Vee over Den, som formaaer det, og som negter den Fattige den Hjælp, hvorefter han udstrækker sin Haand.

Vi traadte nu ind i Havestuen, opfyldt af den Gjenstand, vi havde omtalt, da Hortense kom os løbende imøde for at omtale en Skovtour, som skal finde Sted imorgen. Gid Fru Simon vilde komme med, men hun har afslaaet vor Anmodning og siger, at Ungdommen maa overlades til sig selv, saa morer den sig bedst. Jeg kunde i Sandhed sige hende, at i dette Tilfælde idetmindste tager hun feil. Siden jeg har lært Fru Albert og Fru Simon at kjende, føler jeg, at Intet er mere velgjørende end ældre, elskværdige Menneskers Selskab. Vi skulle kjøre til en yndig Dal med en lille Indsø; efter Beskrivelsen maa det være en henrivende Beliggenhed.

Den 18de Juli.

For første Gang i mit Liv har jeg en Begivenhed, en virkelig Begivenhed at fortælle, men jeg vil have Orden i Alting og derfor vil jeg begynde med Begyndelsen. Vi kjørte bort igaar Morges Kl. 6 i den lille Calechevogn. Hortense og Emmeline toge som de Ældste Plads paa Bagsædet, jeg sad paa Forsædet og Gustav paa Bukken; en stor Kurv fuld af Levnetsmidler indtog den fjerde Plads. Veiret var herligt. Efter at have forladt Veien, der snoede sig mellem Enge, der vare vaade af Morgenduggen, og Frugttræer, der bugnede under Vægten af Frugt, dreiede vi af og kjørte ind i en lille Skov. Der var noget saa Oplivende i denne friske Morgenluft, i den muntre Fugleqviddren og i den yndige Duft, som alle Planter udbredte omkring sig, at jeg syntes, Enhver maatte finde sig vel tilmode; jeg kan heller ikke sige andet om mine Reisefæller, men det var ikke, *fordi* de havde Øie eller Sands for hvad der omgav dem, de havde intet Blik tilovers for de smukke Træer og omtalte dem kun for at beklage sig over en eller anden Green, hvorved deres Slør blev hængende. Vi forlode Skoven for at dreie ind i den deiligste Dal, man kan tænke sig. Den var indesluttet af Bakker, paa den ene Side bedækkede med den yppigste Vegetation, paa den anden stenede og klippeagtige. En klar Indsø laa nede i Dalen, og ved dens Bred stod et eneste Huus, overskygget af et Valnødtræ. Gustav, som kjendte Manden, der beboede det, satte sit Kjøretøi ind hos ham og skaffede sig Melk, Smør og Brød til at fuldstændiggjøre vor Frokost. Hortense og Emmeline udsøgte en skyggefuld Plads, hvor vi kunde leire os, og jeg blev alene tilbage ved Bredden af Søen, hvorfra jeg syntes, jeg aldrig kunde løsrive mig. Da Gustav kom tilbage,

fulgte Bonden med ham, og da han saae, hvor dybt jeg var greben af al denne Naturskjønhed, sagde han:

— Denne smukke lille Indsø, som den unge Dame beundrer saameget, og som seer saa speilklar og rolig ud, er meget forræderisk. Saa lille dette Vand end er i Omfang, er det uhyre dybt; en Baad, hvori der befandt sig fire Personer, er fordum kæntret her, uden at der nogensinde er blevet fundet Spor hverken af Mennesker eller Fartøi.

— Aa Snak, sagde Gustav, det er et Sagn, som er digtet til Ære for denne Park. De har vist ikke seet det med egne Øine?

— Nei, det har jeg ikke, men min Fader har hørt det af min Bedstefader, der atter har hørt det af sin Fader, thi flere Generationer have beboet dette Huus. Det er i mange Aar gaaet i Arv fra Fader til Søn.

Hortense og Emmeline kom nu løbende hen til os for at sige os, at de havde fundet en herlig Spisesal, hvor vi paa eengang havde det deiligste Grønsvær af Verden, prægtig Skygge, Udsigt over Søen og en lille mosgroet Kilde.

— Hør paa Indsøens Legende, udbrød Gustav.

— Jeg veed ikke, hvad De mener med en Legende, sagde Bonden alvorlig, men jeg skal gjentage for Dem den Beretning, som min Fader fortalte mig, da jeg var Dreng, og som jeg engang skal fortælle mine Børn.

— Der var engang to Huse i Dalen, det ene, som endnu staaer, beboedes af min Oldefader, det andet tilhørte nogle slette Mennesker; det var en Familie, hvor man hverken frygtede Gud eller Djævelen. Sønnerne skeiede ud, bleve tyvagtige eller værre endnu; de forlode Hjemmet, og man saae dem ikke mere, men man havde sine egne Tanker

desangaaende og troede, at de have endt deres elendige Liv paa Galeierne eller i Galgen. Forældrene lode ikke til at bryde sig meget herom, de skjændtes bestandig og vare kun enige, naar det gjaldt om at skade deres Naboer.

Min Oldefader og hans Kone frygtede for, at Himlens Forbandelse vilde komme over Dalen paa Grund af disse forstokkede Syndere, men naar de om Aftenen havde bedet deres Bøn og befalet sig Gud i Vold, tilføiede de, idet de lagde deres Hænder velsignende paa deres Børns Hoveder: „Værer ved frit Mod, Gud er stærkere end Djævelen, og han vil ikke ramme den Uskyldige med den Skyldige“; saa sov de rolig ind, thi de havde en god Samvittighed.

En Dag kom to af Sønnerne, som man troede døde, tilbage til Dalen. De saae ud som Røvere, men de gamle Forældre toge imidlertid godt imod dem og haabede, at de vilde sørge for dem og vare komne for at pleie dem *paa* deres gamle Dage. Samme Dags Aften toge de *alle* Fire ud at roe — man har aldrig erfaret, under hvilket Paaskud de to Elendige fik de Gamle overtalt til at stige i Baaden; de roede ud til Midten af Søen, der lagde Sønnerne Aarerne fra sig, kastede sig over Forældrene og vilde støde dem ud i Vandet. Der blev en frygtelig Kamp; henad Natten hørte man Forbandelser og vilde Skrig, da blev pludselig Alt stille. Aldrig har man gjenseet hverken Fadermorderne eller Offrene, ikke engang Baaden, Alt var begravet paa Bunden af Søen. Da Retten kom til Kundskab om det Forefaldne, lod den Huset rive ned til Grunden, og hvert Spor af den Familie forsvandt for bestandig.

— Det var en frygtelig Tildragelse! udbrød Hortense.

— Den er meget godt sammensat, faldt Emmeline hende i Talen, men den ender for tidlig. De burde have

tilføiet, at man endnu i de mørke Nætter hører Aareslag i Vandet, derpaa de Gamles Skrig og de Elendiges Forbandelser i det Øieblik, Baaden kæntrer; det vilde være af en forbausende Virkning.

— Det har jeg aldrig hørt Noget om, svarede Bonden ganske ligefrem, uden at have forstaaet Emmelines ironiske Spot.

— See paa Therese! raabte hun, hun er bleg som et Lig, hun seer maaskee Baaden, som synker; nei Du er virkelig altfor naiv, gode Barn! see dog ikke saa forvildet ud.

Jeg svarede hende ikke, men jeg vil ikke negte, at denne Fortælling havde gjort et saadant Indtryk paa mig, at jeg næsten følte Afsky for den lille Sø, som skjulte saadanne Forbrydelser.

Hortense og Emmeline gik under høi Latter bort for at gjøre Anstalter til Frokosten. Gustav nærmede sig nu til mig og spurgte mig, om denne Fortælling virkelig havde i den Grad forfærdet mig?

— Jeg veed ikke, om det er Forfærdelse, men jeg vil aldrig kunne glemme den, og jeg vil aldrig kunne gjensee den lille Indsø med det Indtryk, som jeg først modtog.

— Therese, De lader Dem meget for let paavirke; dette er kun et Sagn; der gives intet Sted, som er lidt romantisk, om hvilket man ikke har et eller andet Sagn; lad os gaae hen til de unge Piger, og giv dem ikke Leilighed til at gjøre Nar ad Dem; de ere kun altfor tilbøielige dertil.

Han bød mig Armen, (hvilket var, i Parenthes, uhyre Meget for Gustav), og vi naaede snart Hortense og Emmeline, der havde beredt Frokosten under to store Valnødtræer; jeg besluttede ikke at være saa pirrelig for

Fremtiden og at være den Første til at lee, dersom de skulde gjøre sig lidt lystige paa min Bekostning; det var den eneste Udvei med dem, og da de kaldte mig den „heltemodige Therese“, svarede jeg smilende, at jeg haabede engang at gjøre mig mere værdig til denne Benævnelse; idag havde jeg rigtignok ingen Krav derpaa.

Efter at have nydt et meget velsmagende Maaltid, besluttede vi at laane vor Værts Baad for at roe over til den modsatte Bred og undersøge Terrainet der; vi traf kun et Par Børn hjemme i Huset, da vi traadte derind for at tale med Manden; de sagde os, at Forældrene vare paa Arbeide, men at Baaden stod til Tjeneste for Enhver, der ønskede at benytte den.

Vi stege altsaa ned i dette skrøbelige Fartøi og Gustav greb Aarerne, som han prægtig forstod at haandtere. Vi glede henover Vandspeilet og forsøgte paa at plukke de gule og hvide Aakander, hvis Toppe sees paa Overfladen, men hvis Rødder og Stængler holdes med seig Kraft nede i Dybet, da jeg pludselig bemærkede, at Baaden, der hidindtil havde været ganske tør, begyndte at trække Vand. Jeg viste det til Gustav, der strax saae, at en Planke havde løsnet sig.

— Hurtig, raabte han, tag mine Skoe, tag min Hat, tag Alt, hvad de have for at øse med. Hortense! bliv Du ved Roret og styr mod det nærmeste Punkt i Land. Hvad gjør De, Frøken Emmeline? vil De bringe os til at kæntre! For Guds Skyld, hold Dem rolig og øs alt hvad De kan; men Emmeline hørte Intet; saasnart hun forstod, at der var Fare paafærde, tabte hun aldeles Besindelsen. Hun kastede sig henover Gustav og raabte:

— Red os! Red os! lad os ikke omkomme paa Bunden

af denne rædsomme Sø. Hendes Bevægelse havde været saa voldsom, at Baaden krængede stærkt til den ene Side.

— Bliv, hvor De er! raabte Gustav, idet han stød hende væk, vil De bringe Baaden til at kæntre, jeg forbyder Dem at røre Dem.

Der var en saadan Myndighed i hans Tone, at Emmeline strax satte sig, eller rettere lod sig falde ned paa den anden Side, idet hun denne Gang nær havde krænget Baaden i den modsatte Retning.

Lykkeligviis ere vi ikke langt fra Land, sagde Gustav med fuldkommen Ro, idet han med et Kjenderblik maalte den Afstand, der skilte Baaden fra det nærmeste Landgangspunct. Men vi vare langt fra at nærme os dette, Baaden styrede i en anden Retning.

— Hvad gjør Du Hortense! Nu gjælder det om ikke at tabe Modet, men holde sine Tanker samlede. Tilvenstre, altid tilvenstre. Pas paa hvad Du har at gjøre.

Gustavs bestemte Tone forfeilede ikke sin Virkning paa Hortense, som skjøndt skjælvende nu beholdt sin Aandsnærværelse til at handle og styre Baaden i den rigtige Retning. Men hendes første Feilgreb havde kostet os Tid; vi vare endnu omtrent midt paa Søen, og Vandet blev ved at trænge ind i Baaden.

— Tab ikke Modet, tilraabte Gustav mig, tag begge Hænder til Hjælp, her er intet Øieblik at spilde, tab ikke Modet, det er Dem Therese, der bliver vor Frelse.

Og jeg tabte ikke Modet, men det var mig ikke muligt at handle med den Hurtighed, der havde været nødvendig. Jeg saae Vandet tiltage, og det forekom mig, som om den tunge Baad ikke rørte sig af Stedet.

- Mine Kræfter slaae ikke til, raabte jeg, og jeg

vendte mig mod Emmeline med et Blik fuldt af Harme ved Tanken om, at det var hendes foragtelige Modløshed, der gjorde, at vi rimeligviis vare fortabte. Hun holdt Hænderne for Øinene for ikke at see Faren og skjælvede over hele Legemet. Pludselig rettede hun et forstyrret Blik paa Gustav, der roede, som om hans Arme vare af Staal, og hvis Træk vare ubevægelige, og raabte:

— Det er Dem, som har bragt os herud, det er Dem, som er Skyld i al vor Ulykke. Oh min Gud! jeg vil ikke døe; jeg vil ikke døe.

Gustav svarede hende ikke et Ord; paa et saadant Udbrud og i et saadant Øieblik var der heller Intet at svare. Han værdigede hende ikke engang et Blik, men var endnu blegere end tilforn. Hvad hende angik, da var hun atter hensunken i Fortvivlelse, det var haabløst at stole paa en Haandsrækning fra den Side. Et lille Barn kunde *ikke* have været mere unyttig end hun i en lignende Stilling. Jeg vedblev at øse og at kaste Vandet ud over Randen af Baaden, uden at turde vove at maale Afstanden fra Land. Jeg havde kun een Frygt, den, at Kræfterne skulde svigte mig, inden jeg havde fuldført mit Hverv. Ingen talte. Hvert Minut forekom os som en Time. Ved bestandig at gjøre den samme hurtige og mekaniske Bevægelse var jeg næsten bleven en Maskine uden Tanke og uden Sjel. Jeg fattede kun Eet, det at jeg maatte øse og øse, uafladelig øse. Aandedrættet besværedes, jeg havde en Fornemmelse, som om et Jernbaand knugede mit Bryst, det sortnede næsten for mine Øine, men dog vedblev jeg at øse. Endelig hørtes Gustavs Stemme, alvorlig, rolig, men meget lydt og tydeligt — „Vi ere reddede!“

Ingen svarede, endnu et Par Aaretag og vi lagde til ved Landingsstedet. Først da holdt jeg op at øse. Gustav

rakte mig Haanden for at hjælpe mig ud af Baaden, men Alt svimlede omkring mig. Jeg hørte Gustav sige: „De er en prægtig Pige, Therese, De har frelst os“ — og jeg besvimede.

Da jeg atter vaagnede, laa jeg udstrakt paa en stor Seng. Konen i Huset tyssede paa Børnene, Hortense og Emmeline sadde i en Krog, og igjennem det aabne Vindue saae jeg Gustav gaae frem og tilbage; mit Hoved var tungt, og jeg havde en smertelig Fornemmelse i alle Lemmerne. Jeg erindrede ikke strax, hvad der var foregaaet, først da jeg fik Øie paa Emmeline, gik det op for mig; jeg syntes hun maatte skamme sig, og jeg var ordenlig forlegen paa hendes Vegne; jeg saae paa hende, men hun vendte Blikket bort og spurgte temmelig koldt, om jeg nu var bedre, thi det var Tid at kjøre, naar vi ikke skulde komme hjem midt om Natten.

Konen i Huset, som formodenlig havde sporet noget Fortrædeligt i Tonen, hvori Ordene vare udtalte, afbrød hende. — De maa ikke forundre Dem over, at det unge Barn har været medtaget; hun er endnu saa ung, Modet og Udholdenheden kommer først med Aarene. Jeg betragtede Hortense, der nærmede sig mig, trykkede min Haand og kyssede mig paa Panden, medens Emmeline, blussende rød, foer hen til det aabne Vindue, kaldte paa Gustav og sagde ham, at vi vare beredte til at kjøre hjem. Men uden at ændse hende, kom han ind til mig for at spørge mig, om jeg følte mig vel nok til at begive mig paa Veien, thi derpaa kom det Hele an; da jeg bekræftede det, lod han spænde for og holdt snart udenfor Døren. Emmeline steg først op og indtog sin gamle Plads fra om Morgenen, men Gustav vilde have det anderledes.

— De maa virkelig gjøre Dem den Uleilighed at reise Dem, min Frøken, og sætte Dem paa Forsædet med min Søster. Therese maa have det mageligt og ligge udstrakt, hvis hun har Lyst dertil. At give hende den bedste Plads, troer jeg nok er det Mindste, vi Alle, og navnlig De, kan gjøre for hende, som har gjort saameget for Dem.

Emmeline gjorde som han forlangte, og skjøndt hun ikke svarede et Ord, sagde mit Instinkt mig, at fra nu af havde jeg en afgjort Fjende i hende. Vi laante en Hovedpude og et Tæppe af Konen, der blev redet et Leie til mig, og jeg vilde have følt mig fuldkommen tilfreds, dersom jeg kunde have glemt Emmelines Nærværelse, men hendes Uvillie imod mig piinte mig.

Vi ankom meget seent, og man ventede paa os med overordenlig Ængstelse; da Fru Simon saae mig ligge indhyllet i Vognen, begyndte hun paa en lang Række af Spørgsmaal, men Gustav standsede hende.

— Spørg ikke Therese om Noget, sagde han, hun maa snarest muligt bringes tilsengs. Vi Andre skulle forklare Dig, hvad der er hændet.

Fru Simon taug og skyndte sig med at hjælpe mig at klæde mig af. Jeg lægger Baand paa min Nysgjerrighed, sagde hun, da jeg endelig lagde Hovedet til Puden: see blot til at falde i Søvn. Dette var lettere sagt end gjort. Jeg havde i den Grad overanstrængt mig, at Hvile var ikke at tænke paa. Neppe lukkede jeg Øinene, førend det forekom mig, som jeg atter igjen stod i den lille Baad, ud af hvilken jeg med feberagtig Iver øsede Vandet, der atter steg med en frygtelig Hurtighed, uden at jeg kunde standse det. En lydelig Hvisken udenfor Døren vækkede mig af denne tunge

Dvale; der blev banket sagte paa, og Hortense traadte ind.

— Sover Du, Therese?

— Nei.

— Hør saa! jeg vil bede Dig om Noget, som Du maa love mig at opfylde.

— Jeg lover Intet uden at vide, hvad det er.

— Jo Du kan love det, naar Du ikke er ondskabsfuld eller forfærdelig hovmodig.

— Jeg gjentager det, jeg maa først vide, hvad det er.

— Nu vel, siden Du mistroer mig, faaer jeg vel at sige Dig det. Det er ikke stort, i Sandhed, det er ikke Andet end ikke at omtale denne Dags Hændelser. Emmeline og jeg ønske ikke, at Moder skal kjende den Fare, vi have været udsatte for.

— Jeg skal nok tie, svarede jeg lidt tørt; Erindringen derom er ikke saa behagelig, at jeg netop skulde have Lyst til at berøre det.

Hortense forlod mig øiensynlig beroliget, og da jeg den næste Morgen kom ned til Frokostbordet, mærkede jeg strax, at den foregaaende Dags Tildragelse var ubekjendt. Fru Simon troede, at et pludseligt Ildebefindende, Følger af Dagens Anstrengelse, var paakommet mig og havde forhalet vor Hjemkomst. Vi vare Alle, paa Gustav nær, forsamlede i Spisestuen, da Fru Simon blev kaldt ud; da hun kort efter vendte tilbage, var hun ganske bleg, og havde Øinene fulde af Taarer.

— Hortense! sagde hun, hvorledes har Du kunnet skjule for mig den store Fare, som I have været udsatte for: Andrea, som idag har bragt de Ting tilbage, som I havde laant, har fortalt mig Alting. Mine arme Børn!

og jeg, som ikke anede Noget, jeg har været ganske rolig, medens I vare i Dødsfare. Min Gud! Dersom I ikke vare vendte tilbage!

— Moder! sagde Hortense, hvorfor er Du saa angreben, nu, da det er overstaaet? Havde jeg ikke Ret i at spare Dig denne Sindsbevægelse?

— Nei, mit Barn! det er aldrig Ret at skjule Noget for sin Moder, det frembringer altid et tvungent Forhold. Det Simpleste og Naturligste er stedse at tale Sandhed, og at vise sine Forældre uindskrænket Tillid er det ene Rigtige.

— Og Du, min stakkels Therese, vedblev hun, idet hun vendte sig til mig, Du blev saa forskrækket, at Du besvimede, det er ikke forunderligt. Du var den Yngste, den Svageste, men sig mig: hvem opdagede først Faren? Hvem beholdt sin Aandsnærværelse? Min brave Gustav tabte vist ikke Besindelsen?

— Det var ogsaa det Mindste, svarede Gustav, naar jeg havde en saa modig Hjælperinde ved min Side.

— Hvem var det? spurgte Fru Simon, formodenlig Emmeline, men hun var jo ogsaa den Ældste.

Hortense afbrød hurtig denne Samtale, idet hun udraabte: Theen bliver kold, naar vi ikke drikke den, saa kunne vi siden omtale vore Heltegjerninger.

Gustav betragtede hende og hendes Veninde med et sarkastiskt Blik. — Ja lad os endelig opsætte vor velfortjente Roes til efter Frokosten, og lad os saa ikke glemme en Tøddel af hvad der kan siges til vor Forherligelse.

Hortense og Emmeline blussede som to Pion-Roser og fjernede sig saa snart de kunde slippe bort; de holdt sig saa langt borte som muligt fra vort Selskab; jeg gi[illegible] op

paa mit Værelse, og Gustav forblev ene med sin Moder. Efter en lang Samtale, som Fru Simon havde i Enrum med sin Søn, traadte hun ind til mig, omfavnede mig og trykkede mig kjærligt til sit Hjerte.

— Gud skjænke Dig sin bedste Velsignelse! min egen kjære Therese, sagde hun; nu først kjender jeg hele Sandheden. Gustav har Intet skjult for mig.

Der blev ingen videre Hentydning gjort til den uheldige Rotour; Hortense og Emmeline kunde gjerne troe, at den var aldeles glemt, naar ikke Fru Simon havde været ganske særdeles venlig imod mig, medens der herskede en paafaldende Kulde i hendes Optræden ligeoverfor Emmeline; og visse misbilligende, for ikke at sige strenge, Øiekast maae have overtydet Hortense (der kjender sin Moder ud og ind, som man siger) om at hun nu vidste Besked.

Til Modsætning tjener, at Hortense og Emmeline næsten ikke tale til mig; dette er piinligt nok, men jeg er lykkelig over, at min kjære Fru Simon veed, at jeg ikke har været feig eller forknyt. Er det Egenkjærlighed, eller hvorledes skal jeg benævne den Følelse, der opvækker Ønsket hos os om ikke at bedømmes urigtigt af dem, hvis Dom vi sætte Priis paa.

Den 24de Juli.

Fru Simon er uendelig god imod mig, en Moder kunde ikke have større Omhu for mig; men Forholdet vilde dog være anderledes, dersom min Moder levede. Hun vilde rette mine Feil, hun vilde læse i mine inderste Tanker, hende vilde jeg tilhøre, nu tilhører jeg Ingen. Selv naar



denne kjærlige og venlige Kone kjærtegner mig, føler jeg mig saa ene i Verden, føler dobbelt, hvormeget jeg trænger til Kjærlighed.

Emmeline er reist igaar. Jeg gik ned i Dagligstuen kort før hendes Afreise, for dog at spare hende Uleiligheden at komme op paa mit Værelse og tage Afsked med mig; men det var mig selv, der kunde have sparet mig Uleiligheden. Emmeline bryder sig ikke om saa Lidet. Hun kom ind i Stuen for at hente en Bog. Jeg reiste mig for at hilse paa hende, jeg vilde vise hende, at jeg var villig til at gjøre det første Skridt; men det var ikke muligt at tage feil af hendes kolde, foragtelige Mine. Jeg satte mig ned igjen, og hun forlod Værelset med en stum Forbøining, uden at værdige mig et Ord. Da Fru Simon senere spurgte mig, om Emmeline havde taget Afsked med mig, kunde jeg ikke sige Usandhed, men gav et undvigende Svar; hun rystede paa Hovedet, og af enkelte Ord, som jeg tilfældigviis har hørt imellem hende og Hortense, veed jeg, at det er første og sidste Gang, Emmeline bliver Gjæst i Fru Simons Huus. Gustav sagde, uden at nævne Nogen, at en ung, forfængelig, egenkjærlig Pige af simpel Tænkemaade er det ubehageligste, dummeste Væsen under Solen.

Jeg haaber, jeg er hverken forfængelig eller af simpel Tænkemaade; men egenkjærlig? ...

Jeg er bange for, at jeg maa blive Svar skyldig paa dette Spørgsmaal — det er et Samvittigheds-Spørgsmaal ...

Den 25de Juli.

Atter et Brev fra Tante Cornelia. Hun takker Fru Simon efter alle Formalitetens Regler, og melder hende, at Barbara kommer og afhenter mig næste Løverdag, altsaa om tre Dage. Denne Efterretning har i den Grad overrasket mig, at jeg pludselig mærkede, at jeg reent havde glemt Tanterne, deres gamle Huus og det eensformige Liv, vi føre. Det er haardt at skulle forlade det frie, muntre og glade Liv, vi føre her, og bytte Fru Simons venlige Ansigt, Gustavs sparsomme, men godmodige Meddelelser, ja selv Hortenses letsindige Overgivenhed mod Tante Augustas strenge Aasyn, Tante Cornelias kjedelige Taushed og Barbaras tvære Mine.

Det er haardt, ikke længere at kunne gaae omkring i Markerne, lægge mig i Græsset og lytte til den muntre Fuglequiddren, som jeg forstaaer bedre Dag for Dag; men denne mørke Udsigt har ogsaa sin lyse Side. Ved at gjenfinde alle de Ting, jeg ikke kan udstaae, træffer jeg i det Mindste Eet, som er mig kjært: den lille tause Have og den hemmelighedsfulde Beboerske af det graa Huus. Hvor ofte har jeg ikke tænkt paa hende, naar jeg var ene. Er det ikke forunderligt, jeg veed Intet om hende, og dog er det til hende, at mit Hjerte altid vender sig?

Den 28de Juli.

Endelig er jeg hjemme i mit lille Værelse. Jeg troede det ikke i Forveien, men det er vist, jeg er dog paa en Maade tilfreds med at være her.

Barbara har ikke været en eneste Gang ubehagelig

under hele Hjemtouren; Tante Cornelia har kysset mig tre Gange, hvilket er udenfor al Sædvane, Carlo modtog mig, halv knurrende, halv loggrende, og Tante Augusta sagde mig, at jeg saae bedre ud, end da jeg reiste. Jeg havde ikke Ret til at vente en hjerteligere Velkomst.

Jeg gik strax op paa mit lille Værelse for at see ud i Haven og kige over til det lille Huus. Døren til Havestuen stod aaben; jeg veed altsaa, at Huset er beboet, skjøndt jeg ikke har seet hende.

Den 31te Juli.

Det er forgjæves, at jeg søger at faae Øie paa Marie Hernosan. Jeg frygtede, at hun var syg; men igaar hørte jeg hende nynne sin Favoritarie; den er rørende og *blid*, og hun synger den saa smukt — der er noget Fængslende ved denne klare, klokkerene Stemme. Idag havde vi Besøg af Frøken Gérard; det er gjennem hende, at vi høre alt Bynyt. Efter at have omtalt den Enes slette Finanser, den Andens Bryllup, den Tredies Død og endelig strengt dadlet dem, som vare paa Reiser, thi i den meget oplyste Commune i den meget intelligente By B* ansees den Ting at reise som Mangel paa Patriotisme; en lykkelig Beboer af dette uforlignelige Sted skal nemlig lade sig nøie med hvad han seer og oplever der.

Efter, som sagt, at have underholdt os om alt dette, sagde Frøken Gérard: Veed De, at der ikke tales om Andet end Deres Naboerske i det graa Huus?

— I hvilken Anledning? spurgte Tante Augusta.

— Naturligviis i Anledning af en af disse overspændte Handlinger, hvorved Folk, der gjerne ville opvække Opmærksomhed, ere visse paa at naae deres Maal. Enken Renauds lille Dreng havde skoldet sig, og Lægen erklærede, at for at redde ham, vilde der udfordres saadan idelig Omsorg og Pleie, at det var umuligt, at han kunde opnaae den uden paa Hospitalet. Ved at høre dette, udstødte Moderen høie Skrig og raabte, at hun ikke vilde skilles fra Barnet. De første Dage og Nætter kom efterhaanden Naboerne for at hjælpe hende at passe Drengen, og det vilde have været det ene Rigtige at lade disse Folk hjælpe hverandre indbyrdes. Men der gives Mennesker, som have en sand Mani for at bringe Offre, som Ingen forlanger af dem. Da Barnet blev slettere og slettere, ventede Moderen med Fortvivlelse paa, at det skulde døe. Hvad gjør saa vor Heltinde? Hun gik hen til Madame Renaud, tog Plads ved den lille Sygeseng og veg ikke derfra i fire Dage og Nætter. Ved idelig Pleie og nøiagtig Opfyldelse af Lægens Forskrifter, der blandt Andet løde paa, hver femte Minut at fornye Omslagene, har hun bragt det saa vidt, at Drengen er ude af Fare.

— Det er dog meget smukt handlet, meget opoffrende, sagde Tante Cornelia.

— Smukt? De finder det smukt? Jeg siger, det er absurd, naragtigt, næsten urigtigt handlet. Jeg spørger Dem, kunde ikke det Barn komme sig uden al den Parade, og synes De, at det var Jomfru Hernosans Plads, at opholde sig i en Kro? Enken Renaud eier, som De veed, Kroen. — Jeg gaaer aldrig der forbi, (det forstaaer sig, jeg gaaer saa sjeldent som mulig), uden at høre Skjeldsord og forargelige Udtryk; men Marie Hernosan vil nu

engang bringe sig i Omtale, stille sig selv frem som barmhjertig Søster. Jeg hader alle disse Abekattestreger.

— Marie Hernosan har altid ageret enten det Ene eller det Andet, faldt Tante Augusta hende i Talen. Fordum var det Uskyldigheden og Uegennytten; nu er det Opoffrelsen og Barmhjertigheden. Jeg troer, jeg er ligesaa barmhjertig som enhver Anden; her kommer ikke en Fattig til Huset, som gaaer tomhændet bort; men jeg troer ogsaa, at saa har jeg gjort Alt, hvad man kan forlange af mig. Jeg har Intet tilfælles med den Slags Mennesker, hverken Tanker eller Følelser, og det Eneste, jeg kan gjøre for dem, er at yde dem den Hjælp, de trænge til; det forstaaer sig, jeg gjør ingen Fordring paa at passere for en Helgeninde, eller en Heltinde.

Jeg kunde ikke udholde det længere. Jeg flygtede op paa mit Værelse, kastede mig paa Knæ foran det *aabne* Vindue og græd som jeg aldrig havde grædt tilforn, idet jeg betragtede den lille Lampe, der oplyser hendes ensomme Værelse. Hende er det, man tør omtale saaledes. Jeg vidste ikke, hvad jeg gjorde, jeg kaldte hende ved hendes Navn „Marie". Hun hørte mig, for hun traadte frem paa Dørtærskelen, og da hendes Ansigtstræk vare belyste af Lampeskinnet, saae jeg hende tydelig, medens hun ikke kunde see mig, da baade Vinduet og jeg vare indhyllede i det dybeste Mørke. Hun saae sig om til alle Sider og lyttede, men da hun Intet videre hørte eller saae, gik hun atter tilbage. Først da Lampen var slukket i det lille graa Huus, lagde jeg mig til Ro, men det varede længe, inden jeg fandt den.

Den 3die August.

Jeg har imorges havt en lang Samtale med Tante Cornelia. Vi vare ene saameget som man kan være det i dette Huus, hvor Tante Augusta, naar man mindst venter det, hvert Øieblik synes at komme frem af Jorden. Tante gjorde mig nogle Spørgsmaal angaaende mit Ophold paa Enghavegaarden, om Fru Simon og om den Maade, hvorpaa Dagen var inddeelt.

— Ak Tante! sukkede jeg, der var Liv, Munterhed og Bevægelse. Her er det, som om man ikke levede, hvorledes har Du kunnet udholde et saadant Liv i al den lange Tid?

— Jeg har aldrig ønsket noget Andet, svarede hun. Min Moder havde lært mig i min Barndom, at vi ikke ere her i Verden for at være lykkelige, men at vi maae være tilfredse med hvad der tilfalder os. Det er aldrig faldet mig vanskeligt, men min Søster, som havde en langt mere udpræget Charakter end jeg, og som ikke havde lyttet med synderlig Opmærksomhed til vor Moders Formaninger og Lærdomme, har gjort bittre Erfaringer; jeg har kun kjendt de Sorger, som min Moders og mine to Brødres Død have forvoldt mig.

— Dine to Brødre? Har Du havt andre Brødre end min Fader?

— Ja en yngre, den Yngste af os Alle; han var min Søsters Yndling, hun betragtede ham som sit eget Barn, thi han var ganske lille, da min Moder døde. Havde han levet, vilde han kun have været tre og tredive Aar, og min Søster er tre og halvtreds.

— Naar døde han, hvorfor bliver han aldrig omtalt?

— Det er ti Aar siden, han døde af Brystsyge. Din

Tante Augusta har lidt Meget for hans Skyld, hun taaler ikke at høre hans Navn nævne.

Hvor forunderligt! hvilken sørgelig Følelse! naar der kan tænkes et Minde, en Kjærlighed, som kunde oplive Tante Augustas glædeløse Existens, blive disse banlyste; man tør ikke engang gjøre Hentydning dertil.

— Min Søster har gaaet meget igjennem, gjentog Tante Cornelia; hun har havt en stor Sorg, da hun var ung; naar jeg siger Dig dette, Therese, da er det, fordi Du skal bedre forstaae hende. Sorgen har forandret hendes Sind.

— Sorgen skal ikke forbittre vort Sind, gjøre os haarde og uretfærdige, raabte jeg; man burde blive bedre og blidere efter at have været haardt prøvet.

— Hvad veed Du deraf, Therese? Vi kunne ikke bedømme, hvad vi ikke kjende.

— Men hvilke Sorger har hun da havt?

— Du er for ung til at erfare det. Hendes første Modgang har gjort hende bitter og mistroisk i sit Omdømme og alle sine Forhold. Stakkels Søster! Hendes uendelige Omhu for vor unge Broder Ernest var istand til at erstatte hende enhver anden Kjærlighed. Hun kunde have tusind Gange hengivet sit Liv for ham. Da han var tyve Aar, blev han dødssyg, hun vaagede over ham i fjorten Dage og Nætter. Hendes opoffrende Pleie reddede ham, uden hende vilde han aldrig have kunnet gjennemgaae denne Sygdom.

— Og han? elskede han hende lige saa høit, gjengjældte han denne Kjærlighed i fuldeste Maal?

— Det tør jeg ikke paastaae, tvertimod, naar jeg skal sige Sandheden, troer jeg slet ikke, han følte nogen særdeles Hengivenhed for hende. Han syntes altid tvungen og tilbage-

holdende i hendes Nærværelse. Hun vilde, at han skulde være lykkelig, og var gjerne gaaet i Ilden for ham, men det skulde skee efter hendes Hoved og ikke efter hans. Da han attraaede at komme til Paris for at fuldende sine Studier, modsatte hun sig dette med saa megen Heftighed, at han opgav det. Hendes Villie var kraftigere end hans, derfor gav han efter; men han takkede hende ikke for disse Offre, som hun fik ham til at bringe; han bar Nag til hende derfor, og han havde udentvivl skattet hende høiere, dersom hun havde været mindre fordringsfuld. Stakkels Augusta, saaledes har hun beredt sig mange bittre Timer og sorgfulde Erindringer, som aldrig ville forlade hende. Dersom hun kunde tilgive og glemme, vilde hun være lykkeligere, men hendes Hjerte er lukket for al Medlidenhed og utilgjængelig for al Trøst. Man maa beklage hende, men ikke fordømme hende.

Tante Cornelia havde glemt, troer jeg, at hun henvendte sig til mig; efterhaanden som hun erindrede Begivenhederne, fløde Ordene over hendes Læber. Jeg hørte paa hende med Forundring; dette min Tante Augustas ensformige, tørre Liv havde altsaa havt sine Storme og sine Lidenskaber; hun har lidt meget; det har sammensnerpet hendes Hjerte, ligesom udtørret hendes Følelsers Kilde; Fru Albert har ogsaa lidt meget, og det er det, som har gjort hende blid og deeltagende. Hvilke Mysterier indeholder ikke Livet! Tilsidst huskede Tante Cornelia, at jeg lyttede til hendes Tale. — Det er overstaaet, sagde hun, lad os glemme, hvad jeg har sagt, men dersom Du erindrer det, da maa det kun bidrage til, at Tante Augusta stiger i din Agtelse.

Hun greb nu igjen sit sædvanlige Arbeide og syede, som om der intet Andet var i Verden, der kunde fængsle hendes

Opmærksomhed. Saaledes kan hun gaae over fra den alvorligste Gjenstand til den meest intetsigende og aldeles opfyldes af denne. Jeg haaber ikke, jeg skal blive saaledes, naar jeg bliver gammel.

Den 10de August.

Jeg bliver mere og mere apathisk, jeg besidder kun een Evne: „den at bedømme mig selv"; jeg finder, at jeg er et unyttigt Væsen og dog besidder jeg Ærgjerrighed; jeg vilde gaae frem i Kundskab, men hvad kan jeg gjøre; naar Ingen hjælper eller opmuntrer mig, falder jeg aandelig og legemlig sammen . . .

Tante Augusta har tilkaldt en Læge for at tale med ham om mig. Han har udspurgt mig og sagde, at der *maatte* handles hurtigt og gjennemgribende, naar ikke min *Tilstand* skulde antage en meget alvorlig Charakteer. Han betragter Søbadene som aldeles nødvendige. Tante Augusta har ladet sig forstaae med, at hvad hende angaaer, vil hun ikke forlade sit Huus og sine Beskjæftigelser; Tante Cornelia, som aldrig har reist, har imidlertid tilbudt at ledsage mig. Vi reise om otte Dage; jeg skal da see Havet for første Gang og atter slippe for Tante Augustas gjennemtrængende Blik og Barbaras trevne Bemærkninger.

Den 17de August, Aften.

Imorgen reise vi og tage med os flere Kufferter og Kasser, end hvis vi begave os paa en Opdagelsesreise i et

Land, hvor der ikke var Spor af Civilisation. Jeg har for sidste Gang kastet et Blik ned i Haven, jeg seer Lampeskinnet, men hende seer jeg ikke. Nu slukkes Lampen, Farvel Drøm eller Virkelighed, jeg veed ei hvilket, men det koster mig Overvindelse at skilles fra Dig.

Saint V., den 23de August.

Jeg har besluttet at beskrive min Reise. Det er den første, jeg foretager i mit Liv, saa at den vel fortjener at nedskrives. Ved at tænke nøiere efter, finder jeg intet særdeles Mærkværdigt. Jernbanetoget bragte os igjennem forskjellige Egne, som vi gjennemfløi paa en Dags Tid, uden rigtig at kunne betragte dem. Om Aftenen standsede vi i en lille By for at tage Billetter til Diligencen, der den næste Dag gik til Saint V. Da jeg traadte ind i den store Sal i Hotellet, følte jeg mig forfærdelig svimmel og jeg erindrer kun, at en Fremmed løftede mig op og lagde mig paa Sophaen, idet han gned mine Tindinger; men forlod Værelset saasnart han saae, jeg var bedre. Den næste Dags Aften naaede vi vor nye Bolig efter en trættende Reise i Diligencen. Den ligger ligeoverfor det uhyre Hav, hvis Bølger bade Strandbredden. Lægen har raadet mig at indaande Søluften nogle Dage førend jeg begynder den egenlige Badning. Tante Cornelia gjør ingen Indvendinger; naar hun blot har Lov til at brodere med sin sædvanlige Iver, er hun fornøiet. Jeg vil nødig berøve hende hendes eneste Glæde, men jeg kan ikke beskrive, hvor den eensformige Trækken op og ned af Naalen irriterer mig. Hun forbliver sit Valgsprog tro, at være tilfreds med lidt,

men naar jeg først faaer Kræfter til at spadsere omkring, maa hun dog bekvemme sig til at gaae ud og lægge sine Roser og sine Stedmodersblomster tilside.

Den 23de August.

Indtil idag have vi spiist til Middag i vore egne Værelser, men Lægen ønsker, at vi skulle slutte os til de øvrige Gjæster ved **table d'hôte**; han troer, det er gavnligt for mig at færdes blandt Andre; Tante Cornelia var nærved at gaae fra Concepterne ved saaledes at afvige fra sine daglige Vaner, men jeg skylder Sandheden at sige, at da den første Forfærdelse var overstaaet, fandt hun sig i sin Skjæbne med megen Resignation. Vi toge Plads ved Enden af det lange Bord. Min Nabo var en ældre Mand med et smukt og værdigt Ydre; han betragtede mig smilende:

— Jeg seer, jeg maa selv præsentere mig, sagde han, da De ikke gjenkjender mig, skjøndt det i Grunden ikke er saa forunderligt, thi da jeg sidst saae Dem, var De lige ved at besvime; det var i Hotellet i N. De forekommer mig bedre idag.

Jeg rødmede, jeg stammede, jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare, jeg takkede ham ikke engang for hans Omsorg ved vort første Møde. Han maa vist ansee mig for en rigtig Tosse; han lod, som han ikke mærkede min Forlegenhed, og henvendte sig til min Tante for at give mig Tid til at komme mig af min Forvirring; efter derpaa at have samtalet venligt med mig et Par Minuter, gav han sig i Tale med sin Nabo paa den anden Side, og denne Samtale fængslede hele min Opmærksomhed. Ak! hvor jeg følte mig indskrænket og uvidende

ved at lytte til denne. Alle de Gjenstande, som bleve berørte, vare mig fremmede, jeg kjender Intet, aldeles Intet af hvad der skeer i den vide Verden, hvor vore smaa Interesser, vore smaa Glæder og Lidelser spille saa ubetydelig en Rolle ved Siden af saamange Millioners betydelige og vigtige Interesser, Saamanges store Lidelser. Jeg taler ikke om deres Glæder; jeg frygter desto værre, at der gives Mange, som kun sparsomt kjende disse. Han omtalte Arbeiderklassen, dens Armod, og de Midler, hvorved denne kan afhjælpes. Jeg fattede, at de Lidelser, som jeg troede var nogle enkelte Ulykkeliges Lod, hjemsøgte den største Deel, at en Masse Menneskers Liv blev forbittret ved Hunger og Mangel, samt nedværdiget ved Synd og en næsten dyrisk Uvidenhed. Hidindtil har jeg næsten ikke beskjæftiget mig med Andet end mit eget Jeg og med hvad der omgiver mig; idag have mine Tanker og Følelser faaet en anden og mere udstrakt Retning.

Mine to Sidemænds Samtale oplyste mig om, at den Ene har udgivet et Værk om den før omtalte Gjenstand, og at den Anden besidder store Dampmøller, Fabrikker, at han har anlagt Skoler, Bibliotheker og at han arbeider paa at forbedre de Menneskers Stilling, som ere afhængige af ham. Jeg var meget kjed ved at skulle forlade Salen ligesaa snart vi havde faaet Desserten, men Tante Cornelia, som ikke havde hørt efter, eller, hvis hun havde hørt efter, ikke havde den ringeste Interesse for Samtalen, gav mig Tegn til at bryde op. Der gives Mennesker, som gaae igjennem Livet uden at see eller høre. Jeg vil ikke, med min gode Villie, høre til denne Klasse.

Den 27de August.

Jeg troer, at Hr. Savary, det er Navnet paa den fremmede Herre, har bemærket den Interesse, hvormed jeg lytter til hans Ord. Han vendte sig flere Gange om imod mig, ligesom for at drage mig med ind i Samtalen. Idag blev der talt om Politik; jeg var om mulig endnu mere fremmed for denne Gjenstand end for enhver anden; mine Tanter læse samvittighedsfuldt Aviserne, men omtale dem aldrig uden naar de engang imellem sukke over vor Tids ulykkelige Principer og savne den gode gamle Skik, da Enhver indtog den Plads, hvorpaa Gud havde sat ham.

Jeg har mange Gange hørt, at det var en Galskab at ville oplyse Folket, at det var bedre og lykkeligere, naar det forblev i sin oprindelige Uvidenhed, som er nødvendig for at det kan være tilfreds med sin Stilling. Jeg har, som sagt, hørt dette, uden at mit Hjerte fyldtes med Harme eller mit Sind oprørtes; men nu kan jeg bedre skjelne, nu kjender jeg en anden Maalestok, hvorefter jeg dømmer, og har faaet et mere ophøiet Begreb om den Stilling, Enhver skal indtage.

Jeg frygter for, jeg ikke har opført mig aldeles upaaklageligt under Maaltidet, thi naar Tante Cornelia talte til mig, svarede jeg meget kort og afbrudt, for ikke at tabe et Ord af hvad jeg hørte. Jeg kjender Noget til Historien, jeg har læst, hvad jeg kunde i mine Tanters Bibliothek, hvor Nutidens Forfattere ikke have trængt sig ind, men hvor de gamle Forfattere ere fuldstændige. Jeg veed lidt om hvad der skete fordum, men Intet om Nutiden. Jeg kjendte ikke de heltemodige Kampe for Frihed og Ret, som undertrykte Nationer have kjæmpet og endnu kjæmpe. Hr. Svary

maa have bemærket min uendelige Deeltagelse, thi han sagde smilende til mig:

— De, min lille Frøken, er et taknemligt Auditorium, De lader til at sympathisere med min Ven og mig.

— Det er første Gang, svarede jeg, at jeg hører Sligt omtale, Hr. Savary, men jeg tilstaaer, jeg vilde ikke for Meget have undværet det.

Disse Samtaler ere for min Forstand, hvad Søluften er for min Helbred. Jeg føler at den udvikles og oplyses.

Den 28de August.

Imorges fik jeg Tante Cornelia til at gaae med mig til Klipperne, men de vare længere borte end vi havde beregnet, og da vi ankom dertil, var jeg saa træt, at jeg maatte sætte mig ned paa Stenene ved Strandbredden. Det gik an saa længe Ebben varede, men da Floden indtraadte, maatte vi bestandig trække os tilbage, indtil Foden af Skrænten; da den imidlertid naaede os ogsaa her, var der intet Andet at gjøre end at bestige selve Skrænten op ad en lille Sti, der førte til Toppen. Pludselig følte jeg den samme stikkende Smerte i Brystet, som jeg havde havt engang tilforn; jeg forsøgte paa at overvinde det Onde, men forgjæves, og jeg kastede mig ned paa Jorden, jeg kunde bogstavelig ikke holde mig opreist, Tante Cornelia forsøgte paa at støtte mig, men forgjæves, da vi opdagede en lille Dreng, som vogtede Geder paa Toppen af Skrænten; han betragtede os med Opmærksomhed, nikkede til os og forsvandt derpaa. Faa Øieblikke efter stod en ung Kone ved Siden

af os med et Barn paa Armen; hun saae strax, hvad der var paafærde. — Kan De læne Dem paa mig, spurgte hun?

— Nei, jeg troer det ikke, ikke uden store Lidelser.

— Lad saa være, for Guds Skyld, saa vilde Enden være værre end Begyndelsen, saa er der kun Eet at gjøre. — De maa tage Barnet, sagde hun, idet hun lagde den lille Tyksak i Armene paa min Tante.

Barnet var reenligt og smukt, det smilede til Tante, som tog meget keitet fat paa det og holdt det saa langt fra sig som mulig. Moderen løftede mig op og holdt mig saa fast, at jeg følte mig fuldkommen tryg i hendes Arme.

— Er jeg ikke for tung? spurgte jeg.

— De er hverken meget stor eller meget svær, svarede hun leende.

— Jeg er dog næsten lige saa stor som De.

— Virkelig, men saa har jeg dog lidt flere Kræfter end De.

Der laa megen Venlighed i Tonen, hvori hun sagde dette; hun var ligesom glad over at hendes physiske Overlegenhed tillod hende at være mig behjælpelig. Tante Cornelia gik foran os; det lille Barn betragtede os uden at græde, men med et forundret Blik, ligesom det vilde spørge, hvad denne Forandring skulde betyde. Moderen nikkede og smilede til det for at opmuntre det.

— Hun er ikke vant til at omgaaes Børn, hviskede Konen til mig, hun er altsaa ikke Deres Moder?

Tante Cornelia vant til at omgaaes Børn! jeg kunde, trods mit Ildebefindende, neppe bare mig for Latter, og det gik Konen ligesaa, da hun hørte, at det var en gammel Jomfru, der var bleven valgt til at vise moderlig Omsorg for hendes lille Barn.

Nu vare vi paa Toppen af Skrænten. Konen lagde mig forsigtig ned paa Græsset og tog sit Barn, der slog sine smaa Arme om hendes Hals og saae paa hende som det vilde sige: „Jeg vidste nok, Du forlod mig ikke, I have maaskee troet det, jeg ikke.“ — Vi havde et deiligt Skue for Øie, hele Havet var bedækket med Seilere og paa Horizonten dalede Solen blodrød ned i Bølgerne.

— Her maa De ikke blive, sagde den brave Kone, støt Dem nu ved mig, vi have kun to Skridt til min Bolig.

Tante Cornelia tøvede, hun havde nok aldrig betraadt Dørtærskelen af et saa fattigt Huus og havde vist ikke synderlig Lyst dertil, men et Blik paa mig overtydede hende om, at jeg ikke endnu var istand til at fortsætte min Vandring, og hun modtog Opfordringen. Jeg havde aldrig seet noget Fattigere, men tillige Reenligere end denne Hytte. Konen trak de to eneste Stole frem, hun besad, medens hun selv satte sig paa Sengen med sit Barn.

Jeg spurgte hende, hvor hendes Mand opholdt sig.

Han har været tilsøes i tre Dage, min egen gode André, det er den bedste Fisker paa Kysten; han og min Broder ere tagne ud sammen, og de pleie at bringe en Mængde Fisk hjem; da vi bleve gifte, vare vi meget fattige, men André har altid været stræbsom og det er ham, som har bygget vor lille Hytte ved Hjælp af hvad han har kunnet opspare.

Under hele denne Samtale følte min Tante sig ikke vel tilmode; hun ønskede blot at komme bort, og skjøndt jeg gjerne var bleven længere, reiste jeg mig, da jeg følte mig tilstrækkelig styrket, for ikke at gjøre hende imod.

— Nei bliv! sagde Fiskerkonen, De maae ikke forlade mit Hjem uden at nyde Noget; efter at have lagt det lille

sovende Barn paa Sengen tog hun en simpel, men meget reenlig Leerskaal og gik hurtig ud af Døren. Kort efter kom hun tilbage med Skaalen fuld af skummende Melk.

— Det er af den sorte Ged, sagde hun, den er federe og bedre end den andens, men Noirette er af en maliciøs Natur, og man har ondt for at faae fat paa hende.

Vi ville ikke berøve Dem Deres Melk, svarede Tante Cornelia, idet hun gav mig et Vink om at afslaae Tilbudet. Men jeg havde allerede Skaalen i Haanden og drak af Hjertens Lyst den varme, friske Melk.

Fiskerkonen betragtede min Tante med et misfornøiet Blik.

— Vi ere ikke rige, sagde hun, men hvad vi have, give vi med et godt Hjerte; dersom jeg ikke eiede Andet end den Skaal Melk, skulde dog den lille Frøken have den.

Er det Deres ældste Søn? spurgte jeg lidt ubetænksomt, da den lille Gedevogter viste sig paa Dørtærskelen og betragtede os med sine store brune Øine.

Min Søn, udbrød hun leende, det vilde han vanskeligt kunne være, han er ti Aar gammel, og jeg er to og tyve, men han hører os ligefuldt til, ikke sandt min egen lille Jacob?

Barnet lo, idet han viste en Række hvide Tænder og foer afsted.

— Han er undseelig og sky som en lille Ged, vedblev Konen.

Tante Cornelia stak Haanden i Lommen for at tage sin Pung, men jeg standsede hende itide; der var Noget saa Stødende i, at hun saaledes strax vilde betale den unge Kones Gjæstfrihed og Tjenstvillighed.

— Vi skulle nok komme snart igjen, sagde jeg, idet jeg rakte hende Haanden, takkede og tog Afsked med hende.

Jeg seer, man kan være lykkelig i en Hytte; jeg har sjeldent seet Nogen mere tilfreds med Livet end denne unge Fiskerkone.

Den 29de August.

Luften er tung og trykkende idag, man kan neppe aande og Intet foretage sig. Vi have vanket om i Hotellets Have, fra Haven til Værelserne og atter fra Værelserne til Haven for at opsnappe lidt Kjøling, som vi imidlertid intet Sted fandt. Selv Tante Cornelia opgav sit Canevasarbeide, og det er et stærkt Stykke. Overvældet af Heden, lagde jeg mig et Øieblik paa Sengen i mit lille Værelse, der kun er skilt fra min Tantes ved et Paaklædningsværelse, som vi altid lade staae aabent, og jeg faldt i Søvn. Jeg veed ikke, hvor længe jeg havde slumret, da jeg blev vækket ved Lyden af Stemmer. Det var en blid og velklingende Røst, som udtalte disse Ord:

— Jeg veed, at De aldrig har bedømt mig uretfærdigt; jeg er kommen her i det Haab at see Dem alene og tale med Dem. Lægen har tilraadet mig Søbadene, og da jeg erfarede, De var reist herhen, fulgte jeg efter; De har vel ikke Noget derimod?

— Nei paa ingen Maade, svarede min Tante, men jeg troer ikke, det er passende, at jeg modtager Dem i mit Hjem; dersom min Søster vidste det, vilde hun blive meget fornærmet. Vi kunne mødes paa Strandbredden paa Spadseretouren, overalt, hvor De vil, kun ikke her. Naar blot Ingen fortæller det til min Søster, tilføiede hun med en skjælvende Stemme; jeg har eengang allerede dyrt betalt min

Svaghed. De sætter mig i en stor Forlegenhed, Marie, jeg veed virkelig ikke, hvad der er min Pligt.

— Deres Pligt, svarede den Anden, kan umulig være at bortstøde den, som aldrig med sin gode Villie har tilføiet Dem noget Ondt, og som tvertimod holder meget af Dem. Siig mig, har jeg ikke ogsaa havt min Deel af Lidelser?

Tante Cornelia svarede kun med et Suk.

— Vi ville aldrig omtale det Forbigangne, gjentog hun efter et Øieblliks Taushed, og jeg skylder min Søster kun at møde Dem leilighedsviis, paa tredie Sted. Desuden er Therese ... Hun huskede pludselig, at jeg var i Nærheden og frygtende for, at jeg skulde være vaagen, stod hun op og lukkede Mellemdøren. — Jeg kunde intet Mere høre.

Hvad er det for et hemmelighedsfuldt Besøg. Hvad er det for en Fortid, der ikke maa omtales: min Indbildningskraft har arbeidet i det Uendelige for at komme paa Spor derefter, men Tante sagde Intet, og jeg turde ikke gjøre noget Spørgsmaal.

Den 30te August.

En frygtelig Ulykke er hændet inat. Den Torden, som har truet os alle disse Dage, er endelig brudt løs. Jeg laa hele Natten vaagen og hørte Stormen tude og Bølgerne pidske mod Strandbredden. Jeg tænkte paa de smaa skrøbelige Fiskerbaade, hvormed Havet var ligesom oversaaet førend Solnedgang, og jeg gruede for hvad Morgenen vilde bringe os; Klokken syv havde Stormen lagt sig, jeg stod op og bad min Tante gaae ned i Havnen med mig; hun negtede det og vilde ikke lade mig gaae alene. Tante Cornelia,

som aldrig har nogen Villie til at handle selv, har derimod en meget bestemt Villie til at modsætte sig Andres Handlinger.

Jeg kjender Intet saa oprørende som at føle sig magtesløs ligeoverfor en passiv Modstand som hendes.

— Hvad vil Du gjøre nede i Havnen, min Kjære? Dersom der virkelig har fundet et Skibbrud Sted, faae vi det tidsnok at vide, sagde hun.

— Min Tante vil, at jeg skal gjøre som hun, at jeg skal gaae af Veien for Alt, hvad der er angribende i Livet, at jeg skal lukke mine Øine, mine Øren, mit Hjerte, for Intet at see, Intet at høre, Intet at føle. Det er ikke af utidig Nysgjerrighed, at jeg vil gaae ned i Havnen; men at forholde sig ganske rolig, naar mange stakkels menneskelige Væsner, lige ved Siden af mig, maaskee ere stedte i Fortvivlelse, og hvor jeg kunde trøste dem, eller hjælpe dem, see, det formaaer jeg ikke; jeg gik ned i Porten for at tale med Tjenestefolkene. De sagde mig, at Fiskerbaadene vare komne i Havn igaar Aftes, førend Stormen rasede paa det Stærkeste; der manglede kun een, hvori vare to Mænd; trende Gange havde den forsøgt paa at lande, men trende Gange havde Stormen kastet den tilbage; den havde derpaa styret sin Cours mod en lille Havn, der laa nordligere, hvor Landgangen var lettere, og der var al Grund til at haabe, at dette Forsøg var lykkedes.

Gud være lovet, saa er da intet Menneskeliv gaaet tabt, mit Hjerte er lettet ved denne Efterretning. Jeg gik ned i Haven, hvorfra jeg kan overskue dette store Hav, der ikke raser mere, skjøndt der er en uhyre Bevægelse i Vandet endnu. Bølgerne ere grønlige og blyfarvede. Havet er skjønt, men tillige frygteligt, naar man tænker paa dets ødelæggende Magt. Alle disse smukke Fiskerbaade, som jeg

igaar saae glide hen over dets smilende Overflade, kunde inat have været opslugte af dette falske Element, men for eengang har det været barmhjertigt, selv i sit Raseri; Regnen, som afløste Stormen, havde tillige opfrisket de enkelte Efteraarsplanter samt Træerne, hvis Løv havde mistet sin friske og saftige grønne Farve. Jeg støttede mig mod Muren, der skiller Haven fra Sandbankerne, som ved Flodtid overskylles af Bølgerne, og indaandede den rene Morgenluft.

Tante Cornelia kaldte paa mig for at følge med hende ind i Spisesalen, hvor Frokostklokken lød for tredie Gang.

Hr. Savary var allerede paa sin Plads; jeg satte mig ved Siden af ham.

— Skal jeg dømme efter Deres Udseende, sagde han, har De ikke sovet meget i Nat.

— Nei, svarede jeg, det har vist Ingen gjort; men hvilken Velsignelse, at ingen Ulykke er hændet.

Gud give, De sagde sandt, men desværre maa jeg sige Dem det Modsatte; jeg hørte for kort siden, at en lille Fiskerbaad er forliist, man har seet den ude paa Søen ved Skinnet af Lynene kjæmpe med Bølgerne og derpaa forsvinde. Ved Morgengry var der intet Spor, hverken af Baad eller Mennesker. Man siger, at den ene Fisker beboede en lille Hytte paa Toppen af Skrænten, og skjøndt man ikke med fuldkommen Ufeilbarlighed kan paastaae, at det er ham, er der al Grund til at befrygte det.

— Gud! raabte jeg, den unge Kone med det lille Barn; det er hendes Mand og Broder, som ere druknede. Arme Kone, hendes Mand var hendes Eet og Alt!

— Vi ville lade en Collect gaae om til Fordeel for hende! lød det som med een Stemme fra den ene Ende af Bordet til den anden.

Inden en Time var der samlet en betydelig Sum, som Hr. Savary lovede at tilstille Enken eller anvende paa bedste Maade for hende.

— Tante, udbrød jeg, da vi vare ene, vi maae strax gaae hen og besøge den ulykkelige Kone.

— Nei, kjære Therese, hvorfor skulle vi det, hvad Godt kunne vi gjøre hende?

— Det veed jeg ikke endnu, men jeg veed, at jeg vil gaae derhen, og hvis Du ikke vil følge med mig, gaaer jeg alene.

Tante lod sig nu bevæge, hun tog sin Hat og sit Shawl, og vi begave os paa Veien. Denne Gang kunde vi ikke bestige Skrænten, det var Flodtid, og Veien var ufremkommelig. Vi maatte gaae en betydelig Omvei; efter en Times Gang vare vi i Sigte af den lille Hytte. Paa Dørtærskelen stode flere Mænd og Koner, som talte sammen, og af og til saae ind i Stuen.

— Hvad skulle vi her? spurgte Tante, hvad kunne vi sige hende til Trøst?

Nu, da jeg var kommen til Stedet, begyndte ogsaa jeg at føle en Slags Skræk, jeg stod magtesløs ligeoverfor denne gruelige Ulykke; jeg var for ung, Tante Cornelia for vaklende, for ubestemt, for uvidende om alt Sjæleligt til at gjøre nogen Gavn, men nu kunde vi ikke trække os tilbage; den lille Klynge, der stod udenfor Døren, havde alt aabnet Kredsen for at give os Plads.

Vi traadte ind; længst tilbage i Hyttens dybeste Hjørne sad den ulykkelige unge Kone, mere lig en Død end en Levende, lænet mod Muren. En Slags Følesløshed var

fulgt paa det første Udbrud af Fortvivlelse; hendes Barn, som en fremmed Kone holdt i Armene, rakte de smaa Hænder ud imod hende, uden at hun ændsede det. Lille Jakob hulkede høit, uden at hun hørte det. Hun var ikke besvimet, men hun var som forstenet, og hendes stive Blik stirrede hen for sig, uden at fæste sig paa Noget. Det var et ynkeligt Syn.

Jeg tog det lille Barn, som smilede til mig, da jeg nærmede mig; jeg havde ønsket at bringe det til Moderen, tvinge hende til at betragte det, omfavne det og modtage dets Kjærtegn, men jeg turde ikke. Min Tante prøvede paa at tale til hende.

— Stakkels Kone, sagde hun, det er Guds Villie, den maa De underkaste Dem, det er urigtigt at hengive sig til Fortvivlelse, De maa søge Trøst hos Gud.

Alt dette var vistnok sagt i den bedste Hensigt af Verden, men hendes hele Adfærd manglede Sjæl og Varme, og Konen forblev ubevægelig. Pludselig reiste hun sig med Heftighed og gjorde Tegn til at støde min Tante bort, der trak sig tilbage med Forskrækkelse.

— Ti blot stille, sagde hun, tal ikke til mig om Trøst, jeg vil ikke trøstes. Guds Villie! Guds Villie! Hvorfor var det ikke hans Villie at lade mig beholde min Mand, mit Barns Fader? Hvad have vi forbrudt, at Han skiller os. Han kunde lade mig beholde ham, det var mit Alt, den Eneste, der elskede mig. Veed De, hvad det er at miste sin Mand, det Væsen, man elsker høiest i Verden, uden at have gjenseet ham, uden et Ord, uden et Blik? Naar De ikke veed det, saa lad mig i Fred. De har ingen Ret til at tiltale mig.

Den arme Kone sank udmattet tilbage og skjulte sit

Ansigt i Hænderne, medens min Tante, overvældet af Skræk og Forvirring, flygtede til den anden Side af Hytten. Pludselig mærkede jeg en Bevægelse iblandt den lille Klynge af Mennesker, som stod udenfor, og — jeg troede at see en Engel træde ind. Hvo kan beskrive min Forundring, da jeg paa hendes Gang, hendes Dragt, kort sagt paa den hele Personlighed gjenkjendte den hemmelighedsfulde Beboerske af det lille graa Huus. For første Gang saae jeg tydelig hendes fine Ansigtstræk og hendes dybe blaa Øine; hendes guldgule Haar dannede ligesom en Glorie om hendes Aasyn, men hvad der gjorde meest Indtryk paa mig, var et deeltagende ømt Udtryk. Hun nærmede sig den stakkels Sørgende, tog begge hendes Hænder i sine, jeg saae hendes Taarer trille, og skjøndt jeg ikke kunde høre de Ord, hun udtalte, saa veed jeg, at de maae have været de rette, thi lidt efter lidt fyldtes Enkens Øine med Taarer, og hun lagde sit Hoved paa den Fremmedes Skulder, idet en heftig Hulken lettede hendes beklemte Bryst.

Vi trak os sagte tilbage og forlode Hytten med den Overbeviisning, at hvad vi saa aldeles havde forfeilet, det havde hun, den Fremmede opnaaet i fuldeste Maal.

Vi talte ikke et Ord paa hele Veien, førend vi vare i Nærheden af vort Hjem, da sagde Tante Cornelia:

— Det er dog høist besynderligt, at den ulykkelige Kone skulde tage saa ilde op, hvad jeg sagde til hende, medens hun lod Marie Hernosan sige hende, hvad hun vilde og trøste hende.

— Ak Tante! svarede jeg, følte Du da ikke Forskjellen?

— Hvilken Forskjel?

— Jeg veed ikke, hvorledes jeg skal forklare det, jeg saae kun, at hun græd med hende og talte med hende som

med en Søster, medens Du, Tante, talte med hende som med en Fremmed, og som om Du Intet havde tilfælles med hende.

— Og hvad skulde jeg vel have tilfælles med hende. Jeg har Medlidenhed med hende; det er Alt.

— Ja det er Alt, men det er ogsaa meget for lidt. Nu fatter jeg at for at trøste, maa man gjøre Andres Sorg til sin egen. Det er, hvad man kalder Deeltagelse, men den, som ikke selv har havt sine Prøvelser, kan ikke sætte sig i deres Sted, som sørge. Derfor var det Marie Hernoson imorges kunde græde med den Grædende. Tante Cornelia forbliver fremmed ligeoverfor sin Næste, blot jeg ikke ogsaa kommer til at gjøre det Samme, dog med den Forskjel, at hun ikke aner det, og det anfægter hende ikke, medens jeg vilde føle det og sørge derover.

Jeg ved ikke, hvorfor det var mig saa meget imod at omtale Marie Hernosan til min Tante. Jaften tog jeg imidlertid Mod til mig og henvendte nogle Spørgsmaal til hende, hvorpaa jeg kun fik nogle ufuldstændige Svar, f. E. at Marie Hernosan var Tante Augustas Guddatter, og at hun forhen ofte havde besøgt dem.

— Min Søster har været meget god imod hende, sagde hun, hun gav hende Underviisning og hun holdt af at have hende omkring sig. Marie Hernosan var Datter af Inspecteuren ved en Fabrik, som tilhørte min Fader, hun var optagen som Medlem af Familien, trods hendes mere underordnede Stilling, men i de sidste 9—10 Aar er alt Samkvem ophørt imellem os, og hun har forladt Egnen.

— Tilhørte det graa Huus hendes Fader? spurgte jeg.

— Ja, de boede der sammen lige til deres Bortreise,

som indtraf kort efter det Brud, der fandt Sted imellem os; men hvoraf veed Du, at hun boer der for Øieblikket.

— Jeg har ofte fra mit Vindue seet hende i Haven; jeg gjenkjendte hende strax i Morges, skjøndt jeg aldrig rigtig har kunnet skjelne hendes Træk.

— Min Gud! udbrød Tante Cornelia, dersom min Søster havde vidst det.

— Tante Cornelia, raabte jeg med meer end sædvanlig Iver, sig hende det ikke, berøv mig ikke mit lille Værelse, som jeg holder saa meget af.

— Har Du nogensinde talt med hende?

— Aldrig, jeg troer ikke engang, hun har seet mig; kjære Tante, lov mig, at Du ikke vil tale derom.

— Jeg skal Intet sige, svarede min Tante (og jeg troer, hun holder Ord, thi Alt, hvad hun ønsker, er at forblive passiv og neutral ved enhver Leilighed); men min Søster vilde ikke ansee Marie Hernosan som et passende Selskab for Dig.

Pludselig faldt der mig en Tanke ind; uvilkaarlig havde Marie Hernosans Navn bragt mig til at knytte en Ideeforbindelse imellem hende og den unge Broder, som jeg for første Gang havde hørt nævne for kort siden.

— Tante! sagde jeg, maa jeg gjøre Dig et Spørgsmaal. Din Broder Ernest, ham, som Tante Augusta holdt saa meget af; har han ikke elsket Marie Hernosan?

— Elsket! hvad mener Du dermed, Therese?

— Jeg spørger ganske ligefrem, har han ikke havt det Ønske at ægte hende, elsket hende med en dyb og inderlig Kjærlighed?

— I Sandhed, Therese! Du forbauser mig; dette Sprog, disse Tanker, passe slet ikke for en ung Pige paa

Din Alder. Hvor har Du lært det? Lad os forlade denne Gjenstand, Du vilde gjøre vel i ikke at beskjæftige Dig med hvad der slet ikke angaaer Dig.

Min gode Tantes Harme morede mig. Jeg var nærved at briste i Latter over hendes forfærdede Udtryk, da jeg udtalte Ordet Kjærlighed. Stakkels Tante! troer Du virkeligt at Canevasarbeide skal blive mit Livs Opgave, mit Livs Alpha og Omega, saaledes som det har været Dit? Nei! Nei! jeg er ikke ganske dannet efter samme Form som Du. Gud alene veed, hvad der er mig forbeholdt i denne Verden, lide, døe ung, vel lad saa være, naar blot ikke mit Liv bliver den lange Kjæde af eensformige charakteerløse Dage som Tante Cornelias, uden Glæder og uden Sorger. Kun den Skjæbne vilde jeg grue for.

Den 1ste September.

Naar Tante Cornelia faaer Tid til at sunde sig, er hun dog i Grunden god, det skylder jeg Sandheden at sige. Vi vendte tilbage imorges til Hytten paa Skrænten. Den stakkels unge Kone, (hun hedder Johanne), sad bestandig paa samme Plads, hun lod til at være fuldkommen afkræftet; Jakob vuggede det lille Barn paa sine Knæ, Marie Hernosan sad ved Vinduet og syede paa en Sørgekjole, af og til sagde hun et opmuntrende Ord til Johanne. En svag Rødme bedækkede dennes Kinder, da hun saae os, hun reiste sig og kom os imøde.

— Tilgiv mig, Frøken, sagde hun til Tante Cornelia; tilgiv mig, at jeg igaar var saa heftig, jeg var mig

ikke selv mægtig, og jeg har vist ført megen utilbørlig Tale; jeg beder Dem ikke at være vred.

— Ikke være vred, min gode Kone, svarede min Tante, idet hun trykkede hendes Haand, jeg tænker ikke derpaa, gid jeg blot kunde gjøre Noget for Dem.

— Ak! Ingen kan gjøre Noget for mig, jeg har mistet Alt.

Marie Hernosan nærmede sig hende. — De har ikke mistet Alt, sagde hun med blid Stemme. De har en Fader i Himlen, i Ham, som er de Faderløses Fader, og her paa Jorden har De Børn, som trænge til Deres Kjærlighed og Omsorg, desuden veed De, at Adskillelsen varer kun en kort Tid.

— Ak, naar De vidste, hvor god han var, afbrød Johanne hende med en sagte Hulken.

— Han var en af de Udvalgte, der tilhøre Herren, her som hisset, svarede Marie.

Lille Jakob nærmede sig Moderen med sin lille sovende Byrde, satte sig ved hendes Fødder og lagde sit Hoved paa hendes Skjød.

— Du har ogsaa elsket ham, min Dreng. Du vil aldrig glemme, hvad han har gjort for Dig, aldrig glemme, at det er ham, Din stakkels Moder kan takke for, at hun kunde døe rolig.

Jakob kunde ikke svare for Graad.

— Har Deres Mand adopteret ham? spurgte Marie.

— Ja, svarede Johanne, hans Fader omkom i den stærke Orkan, der rasede for tre Aar siden. Hans Moder overlevede sin Mand i fjorten Maaneder, men førte et sygeligt kummerligt Liv; dog var hun bestandig gudhengiven og taalmodig og sagde, at Gud vilde nok sørge for den lille

Jakob, naar hun var borte. En Aften, da hun følte sig sygere end sædvanlig, og hvor hun havde gjentaget det Samme for os, sagde André, da vi gik fra hende: Hun har ikke langt tilbage, stakkels Kone! Gud vil nok sørge for den Lille, det troer jeg, men Menneskene maae dog blande sig deri. Hvad siger Du dertil?

Mit Hjerte bankede voldsomt, jeg troede at gjette Andrés Mening, men jeg frygtede for at tage feil, og derfor taug jeg. Jeg vilde gjerne have talt først, men jeg syntes, det tilkom ikke mig, da det var ham, der skulde skaffe Brødet.

— Vi have nok til Tre, sagde han, idet han tilkastede mig et Blik. Jeg svarede blot: — Vi blive snart Fire.

Han troede, at jeg ikke deelte hans Mening, og vedblev i en alvorlig Tone:

— Dersom Du frygter, at vort eget Barn skulde lide derunder, saa lad os ikke tale mere derom.

— Kjære André, raabte jeg, vilde vel Gud velsigne vort Barn, naar vi saaledes forlode den lille Stakkel, som snart hverken har Fader eller Moder. — Du vil det altsaa? — Ja vist vil jeg det, lad os skynde os tilbage til Konen og sige hende det. Vi vendte om igjen, og André sagde til Enken: — Naboerske, vil I betroe os Eders lille Jakob? Han skal blive betragtet som vort eget Barn, og vi skulle holde ret meget af ham. Hun saae et Øieblik stift paa ham, derpaa sagde hun: — Jeg har god Tro til Eder, ja, jeg vil give Eder mit Barn; den gode Gud vil skjænke Eder sin Velsignelse og jeg kan døe rolig. Lad mig beholde ham i Nat, I ville snart faae ham, han vil ikke forvolde Eder Sorg, min lille Jakob, det er et godt Barn. — Jeg gav Barnet et Kys og trykkede mine Læber paa den syge

Moders Pande. Da vi forlode Huset, sagde jeg til André, at den stakkels Kones Pande var iiskold, og at jeg ansaae hendes Tilstand for meget farlig, men Lægen havde sagt ham, at det vilde vare flere Dage endnu, og stolende paa dette Udsagn, gik vi hjem. Da jeg den næste Morgen vendte tilbage for at see, hvorledes hun havde tilbragt Natten, var hun død.

Medens Johanne meddeelte os dette, lod hun sig ved disse Erindringer adsprede fra sin Sorg, men da hun var færdig dermed, brød denne ud med fordoblet Kraft.

— Moder, sagde Jakob, idet han lagde sin lille Haand i hendes, jeg bliver snart voxen.

— Stakkels Barn, gjentog hun, Du veed ikke, hvad Du siger.

Jeg kunde ikke finde et Ord at sige, men det kunde Marie Hernosan; hun forekommer mig som et Væsen fra en bedre Verden; jeg veed ikke, om hun er regelmæssig smuk, men det veed jeg, at der er en Ynde over hende, som jeg aldrig har kjendt hos Nogen. Naar jeg blot kunde lære hende ret at kjende, men det skeer aldrig, siden Tante Augusta finder, at Marie Hernosan vilde være et daarligt Selskab for mig. Skulle da alle mine Livsforhold bestemmes af dette kolde Hjerte, denne indskrænkede Forstand? Kan jeg da aldrig afryste Aaget?

Den 3die September.

Hvilken Begivenhed! Jeg kan neppe troe paa Virkeligheden af Alt, hvad der har fundet Sted i to Dage. Disse Linier, som jeg har liggende for mig, bringe mig nu

baade til at lee og græde, isærdeleshed græde, men af Glæde, af en saa inderlig Glæde, at jeg neppe kan udtrykke det. Stakkels Tante Augusta! Jeg er, eller rettere sagt, jeg burde være bedrøvet over at vide hende syg; thi i Grunden er jeg det ikke, men for at komme tilbage til min Dagbog, vil jeg forsøge paa at indføre en vis Orden i min Beretning.

Igaar Morges sadde Tante Cornelia og jeg paa vor Yndlingsplads nede ved Strandbredden. Tante syede og jeg, som ikke kan udstaae Haandarbeide, jeg sad fordybet i mine Betragtninger.

— Therese, sagde Tante, hvorfor har Du ikke taget Dit Arbeide eller en Bog.

— Tante lad mig have Lov til at betragte og læse i den store Bog, som er opslaaet foran mig; lad mig lytte til dens Lærdomme saalænge jeg kan.

Siden vi ere her og ikke leve under Trykket af Tante Augustas Nærværelse, har jeg faaet den Vane at sige *Alt*, hvad jeg tænker, og Tante Cornelia har faaet den, ikke at modsige mig eller at paalægge mig Taushed. Hun lader sig nøie med at sætte en medlidende Mine op og at forudsige mig Tid efter anden, at jeg aldrig vil blive brugbar i nogen nyttig eller fornuftig Retning. Jeg troer, hun anseer mig for aldeles utilgjængelig for enhver Forbedring.

En let Støi afbrød vor Samtale, jeg dreiede Hovedet og saae Marie Hernosan, der stod med et Brev i Haanden, som hun rakte min Tante.

— Posten er kommen, sagde hun, og da jeg saae, at der var et Brev til Dem, tog jeg det med mig, da jeg netop skulde denne Vei, og jeg vidste, jeg vilde træffe Dem her.

Tante takkede hende, og medens hun brød Brevet, tog Marie Hernosan Plads ved Siden af mig.

— Søluften gjør Dem godt, sagde hun. De har et langt bedre Udseende og Deres Farve er mindre bleg end den var i Deres Hjem.

— Har De seet mig der? spurgte jeg forbauset.

— Jeg har mange Gange seet Dem i Deres Vindue, læsende eller arbeidende.

— Det har jeg ikke vidst, det forekom mig tvertimod, at De aldrig saae til den Side, jeg var.

— Det var ikke paa den Maade, Therese, at vi skulde gjøre Bekjendtskab, men skjøndt jeg kun kjender Dem saare lidet, føler jeg mig tiltrukken af Dem.

Hun greb min Haand, hendes smukke blaa Øine sænkede sig dybt i mine; jeg kunde have kastet mig i hendes Arme og sagt hende Alt, hvad jeg følte for hende, men en uovervindelig Undseelighed holdt mig tilbage, og skjøndt jeg havde saa Meget paa Hjertet, kom der intet Ord over mine Læber.

Tante Cornelia, der havde trukket sig lidt tilbage for at læse sit Brev, nærmede sig nu til os med en bekymret Mine, og idet hun rakte Brevet til Frøken Hernosan, sagde hun:

— Læs dette høit, jeg veed ikke, om jeg har forstaaet det ret. Min arme Søster!

— Det er fra Barbara, svarede Frøken Hernosan, idet hun betragtede Underskriften.

— Ja, men hun skriver saa confust, at man ikke veed, hvad hun mener.

— Brevet var virkelig baade confust og hemmelighedsfuldt. Tilsidst fik vi saameget ud af det, at Tante Augusta var bleven angreben af et pludseligt Onde, om hvis Natur hun ingen Oplysninger gav, men Lægen havde erklæret det for meget alvorligt. Det hun meest omtalte, var Alt, hvad hun selv havde udrettet under disse sørgelige Omstændigheder,

hvor hendes Hengivenhed og Virksomhed havde været sat paa Prøve, hvorledes hun intet Øieblik siden Sygdommens Udbrud, der vil sige, siden Dagen tilforn, havde forladt sit Herskab, hvorledes hun havde givet Lægen flere gode Raad, og hvorledes denne havde sagt hende den ene Compliment efter den anden, blandt Andet, at med en saadan Sygevogterske kunde man næsten undvære Læge. Hun endte med at tilføie i bittersøde Udtryk, at hun antog, Tante Cornelia vilde vende hjem, skjøndt hendes Nærværelse var aldeles overflødig, og hvis hun heller vilde blive ved Badet, skulde Frøken Augusta ikke lide derunder, selv om hun (Barbara) maatte lade sit Liv derfor.

— Vi maae reise strax, udbrød Tante Cornelia, da denne besværlige Læsning var lykkelig tilendebragt; min stakkels Søster, hvad feiler hun da egenlig? Det er umuligt at erfare det af Barbaras Brev, der kun handler om hendes egne Fortienester. — Jeg angrer bittert, at *jeg er* kommen her, jeg burde aldrig have forladt min Søster.

— De har Intet at bebreide Dem, sagde Frøken Hernosan, De kunde ikke forudsee, hvad der vilde skee. Tag min Arm og lad os for det Første gaae hjem og overveie med Rolighed, hvilken Beslutning der skal tages.

Jeg fulgte efter dem med Øinene fulde af Taarer, Taarer fremkaldte mere af Harme og Ærgrelse end af Sorg. Skal jeg tilstaae det, jeg tænkte langt mere paa mig selv og min store Skuffelse end paa min Tante Augustas Sygdom. Forlade dette henrivende Sted, dette frie og lykkelige Liv, ikke oftere gjensee Hr. Savary og høre hans forstandige Tale, men i Særdeleshed ikke mere møde Marie Hernosan, og det i det samme Øieblik, hvor hun havde

sagt mig, at hun følte sig hendragen til mig, det var haardt, jeg kunde ikke finde mig deri.

Nogle Ord af min Tante, som talte halvt høit med Marie, tiltrak sig min Opmærksomhed.

— Det er umuligt, sagde hun, hvad vilde min Søster sige?

Marie vedblev indtrængende at bede om Noget; jeg kunde ikke høre, hvad hun sagde, det var kun de sidste Ord, der naaede mine Øren.

— Dersom jeg troede mig uværdig til en saadan Tillid, vilde jeg ikke have anmodet Dem derom, men det er jeg ikke, De veed det godt, og Frøken Augusta veed det ligesaagodt som De.

Tante Cornelia var meget urolig og bevæget; den største Ulykke i hendes Øine er at tage en Beslutning.

Vi hørte paa Veien hjemad, at Diligencen kjørte om Aftenen Kl. 8; den var ikke tolv endnu, vi havde altsaa god Tid til at gjøre vore Forberedelser, men Tante syntes, at det var umuligt i saa kort et Tidsrum at pakke sin Kuffert, og var nærved at tabe al Aandsnærværelse. Jeg lovede at hjælpe hende saasnart jeg var færdig med mit eget Tøi, og ilede ind i mit Værelse, hvor jeg under hede Taarer begyndte saa hurtig som mulig at samle min lille Garderobe. Pludselig blev der sagte banket paa Døren. Marie Hernosan traadte ind.

— Vi have talt med Lægen, sagde hun; han finder, det vilde være høist uforsvarligt at lade Dem nu ophøre med Søbadene. Paa Grund heraf har Deres Tante indvilget i at lade Dem blive hos mig.

— Hos Dem! udbrød jeg.

— Ja, har De Noget derimod?

— Oh, jeg er en elendig Egoist, svarede jeg, jeg har ikke tænkt paa min syge Tante, jeg har kun tænkt paa mig selv og min Sorg over at forlade Dem, og nu tilbydes der mig at blive hos Dem; jeg er næsten uværdig til saamegen Lykke.

Hun omfavnede mig hjerteligt.

— Vi ville haabe, sagde hun, at Deres Tantes Sygdom ikke er saa farlig, som Barbara forestiller sig den. Tjenestefolkene have ofte vrange Anskuelser i denne Retning, naar de blot see, at man tilkalder en Læge og bruger Medicin, troe de, at man er Døden nær. Deres Tante Cornelia maatte naturligviis, hvad enten Sygdommen er alvorlig eller ikke, ønske strax at reise til sin Søster, og saasnart hun ankommer, vil hun give os, hvad vi endnu ikke have faaet, en sandfærdig og forstaaelig Skildring af Frøken Augustas Tilstand. Er det saa nødvendigt, at De reiser, kjære Therese, vil De vide at gjøre Deres Pligt, som det sig bør, men uden særdeles Grund ønsker ikke engang Deres Tante, at De afbryder en Kur, der hindindtil har virket saa heldbringende paa Dem. Lad os nu samlede gaae ind og være Deres Tante behjælpelig med hendes Indpakning.

Tante Cornelia var mere rolig nu, da der engang var taget en Beslutning, dog havde hun af lutter Forsigtighed faaet en skriftlig Erklæring fra Lægen, hvori denne udtalte Nødvendigheden af min Forbliven her. Takket være Marie Hernosan, ved Middagstid vare Kufferterne pakkede, Regningerne betalte, ja, hun havde endogsaa faaet opspurgt en Dame, der reiste paa samme Tid som min Tante og omtrent skulde samme Vei, til hvis Velvillie og Omsorg hun anbefalede hende. Saaledes vare alle Vanskelig-

heder hævede og alle Hindringer ryddede af Veien. Vi fulgte min Tante paa den bestemte Tid til Diligencen, saae hende indtage sin Plads ved Siden af den omtalte Dame, og kunde til hendes Beroligelse forsikkre hende, at hendes Kufferter vare vel stuvede i den umiddelbart efter Diligencen følgende Pakvogn. Derpaa toge vi Afsked, hun rullede ad B* til og vi vendte tilbage til vort Hotel, hvor Marie Hernosan skulde overtage Tante Cornelias Værelse.

Hun sendte mig tidlig tilsengs, idet hun spøgende sagde, at da hun nu engang havde paataget sig Ansvaret med Hensyn til mig, maatte jeg lyde hende i Alt, og at jeg trængte til Ro efter denne, paa saamange bevægelige Indtryk rige Dag.

Da jeg havde lagt mig, traadte hun ind til mig, tog min Haand, og sagde:

— Therese, skulle vi bede vor Fader, som er i Himlen, velsigne vor Samværen, at det maae være os Begge til Gavn og Glæde? Jeg trykkede hendes Haand og takkede hende; hun knælede ned og bad saa smukt, saa simpelt og saa inderligt, at det trængte mig dybt til Hjertet. Hun kalder Gud sin Fader, og hun taler til ham som til sin Fader, ja, i Sandhed, hende maa han være nær!

Den 4de September.

Vi gik imorges hen til Hytten paa Skrænten. Johanne har igjen optaget sine vante Beskjæftigelser, hun gaaer rolig og stille omkring, hun klager ikke, og græder ikke, men Græmmelsen staaer malet paa hendes Træk. Marie bragte hende hendes Enkekappe, som hun har syet saavelsom

hele hendes Sørgedragt. Johanne lagde den i Skabet efter at have betragtet den et Øieblik.

— Dragten gjør Intet til Sagen, sagde hun, det er i mit Indre, at Alting seer sort ud.

— Vær ved godt Mod, Johanne, sagde Marie, Deres Hjerte vil ikke altid forblive mørkt og trøstesløst. Hold Dem til Gud og søg Trøst i Bønnen.

— Bønnen! Jeg kan ikke bede, hvad skal jeg bede om? Han kan ikke give mig igjen, hvad han har taget fra mig.

— Nei, men han kan give Dem Meer end han har taget. Naar han forlanger af os det, som er os kjærest, saa er det fordi han vil, at vi skulle holde os til ham. Han vil være Enkens Trøst og de Faderløses Fader.

Johanne svarede Intet, men hun var i dette Øieblik utilgjængelig for al Trøst.

— De kan ikke bære Deres Sorg med Gudhengivenhed, sagde Marie, tænk da paa ham, som har lidt saameget og lidt uforskyldt. Christus har baaret sine Lidelser, og vi kunne ikke bære vore, uden at knurre mod Forsynet.

— Jeg vilde gjøre det, naar jeg kunde, men Kraften maa komme fra Gud; bed for mig, jeg kan det ikke.

— Stakkels Johanne, vedblev Marie, tro mig, jeg fatter, hvor tung Deres Skjæbne er, jeg veed, at Deres Hjerte er sønderknuust, men Gud veed det ogsaa, og han elsker Dem. Stol paa ham, saa vil De finde Lyspunkter i dette Mørke.

Vi forlode hende lidt mere beroliget og fortsatte vor Vandring hjemad igjennem en yndig lille Skov, der rigelig erstattede os det større Stykke Vei, vi maatte tilbagelægge.

— Er det urigtig handlet, spurgte jeg Marie

Hernosan, at glemme Andres Lidelser, naar vi ikke have dem for Øie, og at være tilfredse, naar de Medmennesker, der ere i vor Nærhed, ere ulykkelige.

— Nei, svarede hun, det vilde være os umuligt, i Særdeleshed saalænge vi ere unge, at bære Byrden af vore Medmenneskers Sorger og at føle med samme Intensitet, som naar vi ere Vidner dertil; vi vilde tilsidst blive overvældede deraf. En Eneste har kunnet overtage denne Byrde i sin Heelhed uden at synke under den. Christus! Han har baaret i sit Hjerte hele Menneskehedens Lidelser og Jammer; men Han gav sig ogsaa selv hen for den, og Han var tillige Trøsten og Saliggjørelsen. Vi hengive os kun halvt, og vi kunne kun elske ufuldkomment; derfor er det, at vi til enkelte Tider føle mere levende, mere inderligt end til andre. Jeg har læst hos en engelsk Forfatter denne simple, ved sin Sandhed slaaende Yttring: „Stakkels Jord, Du rummer saameget Godt, saameget Skjønt, men ligesom Du omfatter et høit Maal af Goder, saaledes omfatter Du det høieste Maal af Sorger og Lidelser, som kan overgaae et Menneske."

— Men De, Frøken Hernosan, sagde jeg, De forstaaer at trøste, derfor overvældes De ikke af Andres Sorg. Jeg vil aldrig kunne lære det.

— Stakkels Barn! Vent til De har havt Deres Prøvelser, de ville ikke udeblive; men Gud forbyde, at De altfor tidlig gjennem Erfaringen skulde lære at meddele Trøst til Andre; men hos ethvert alvorligt og dybt Gemyt udvikles Medfølelsen, og jeg troer, at De, min lille Therese, er et af disse Gemytter.

Naar Marie Hernosan kalder mig sin „lille Therese", føler jeg mig glad og lykkelig, som om jeg var under min Moders Beskyttelse.

— Vi ville ikke, vedblev hun, trænge for dybt ind i disse Materier, De er endnu saa ung, og det maa jeg ikke glemme, skjøndt jeg allerede synes at have en Veninde i Dem.

Hun meddeelte mig flere Erindringer fra sin Ungdom og omtalte de excentriske Charakterer, hun havde stødt paa, saaledes: f. Ex., en meget gammel Dame paa henved fürsindstyve Aar, der gjorde alle de Fordringer paa Ungdommelighed, som en midaldrende Kone kunde have opstillet, og naar det faldt vanskeligt for hende selv at glemme sin Alder, vilde hun dog idetmindste ved allehaande Kunstgreb og urigtige Fremstillinger bedaare Andre i denne Retning; herved gjorde hun sig kun latterlig og opvakte Spot, medens hun ved en saadan Fremgangsmaade berøvede sig Alderens skjønneste Forrettigheder, nemlig kjærlig Ærbødighed og dyb Ærefrygt. „thi", vedblev Marie, „Intet er sørgeligere og vederstyggeligere end en Alderdom uden Værdighed *og uden* Alvor; det var mere til at græde end til at lee over.

Dersom Nogen er fri for Fordringer, er det Marie Hernosan; hun tænker aldrig paa sig selv og regner sig for Intet, uden hvor det gjælder at opoffre sig; det er ikke Alderen, der har lært hende denne Opgivelse af alle Fordringer, ethvert Ansigtstræk er endnu ungt og yndigt, hendes Hud er klar og gjennemsigtig, og hendes guldgule Haar falder i lange Lokker om hendes Hals. Hendes Figur er fiin og slank, og hendes Gang let og yndig. Jeg betragtede hende med Opmærksomhed for at gjøre mig et rigtigt Begreb om, hvor gammel hun var, da hun pludselig sagde med et yndigt Smiil:

— Nu er jeg vis paa, De taber Dem i Betragtninger over min Alder.

Blodet foer mig op i Kinderne over at hun havde gjættet saa rigtigt, men det faldt mig ikke et Øieblik ind at negte det.

— Næste Maaned fylder jeg mit tredivte Aar; da jeg var femten Aar, Therese, erindrer jeg godt, hvilken Medlidenhed blandet med Respekt jeg havde for det forfærdelige Tal „Tredive". Nu seer jeg det fra et andet Synspunkt, og jeg bilder mig endogsaa sommetider ind, at jeg er ung, men jeg behøver blot at betragte Dem, og erindre at jeg er netop dobbelt saa gammel som De, for øieblikkelig at sætte mig paa det rette Standpunkt af Beskedenhed og Fordringsløshed. Det er skjønt at være som De, ung i Aar, ung af Hjerte og med et ungdommeligt Ansigt.

— Frøken Marie! spurgte jeg, dreven af en uimodstaaelig Nysgjerrighed, var De lykkelig i min Alder!

— Ja; min Fader elskede mig høit, han gav mig en god Opdragelse og satte hele sin Glæde i at følge min Udvikling. Jeg havde tidlig mistet min Moder, og da jeg var hans eneste Barn, havde han ødslet hele sin Kjærlighed paa mig. Min Fader var en fortræffelig, god og retskaffen Mand. Omstændighederne havde ikke tilladt ham at faae en særdeles dannet Opdragelse. Han havde lært sig selv Alt, hvad han vidste, men han besad Tænksomhed, sund Fornuft og en udmærket naturlig Forstand. Det er en stor Fordeel for et ungt Væsen at blive veiledet og paavirket af Mennesker med en overlegen Natur. Naar jeg føler mig lykkelig, trods mindre heldige ydre Vilkaar, tænker jeg altid paa min Fader, han har lært mig at søge min Sjælefred høiere eller dybere end i de synlige Ting og ydre Omstændigheder."

Hvormeget har ikke tildraget sig, siden jeg begyndte

denne Dagbog, siden den Dag, paa hvilken jeg traadte ind i mit sextende Aar, og som jeg hilste med saa sørgelige Følelser. Idag skal jeg sandelig ikke nedskrive, hvad jeg skrev dengang: „Jeg holder af Ingen, og Ingen holder af mig". Nu er jeg glad og de tre Uger, som jeg skal tilbringe med hende, ville høre til mit Livs lykkeligste Timer. Jeg vil savne hende umaadelig, men hvad jeg har tilegnet mig ved min Omgang med hende, vil jeg aldrig miste.

Den 5te September.

Da vi imorges sadde ved vort Arbeide i Maries Værelse, aabnedes Døren pludseligt og hurtigt. Johanne styrtede ind med et glædestraalende Ansigt, idet hun udbrød: „Han er vendt tilbage! han er vendt tilbage! *Det* er et Mirakel, Gud har gjengivet mig ham."

Vi troede et Øieblik, at hun var fra Forstanden, men efter dette første Udbrud vendte hun sig mod Døren, som stod paa Klem, og vi saae en Sømands ærlige, godmodige Ansigt, som smilede og betragtede os med et halvt tillidsfuldt, halvt forlegent Blik.

— Er det muligt Johanne! sagde Marie Hernosan, er det Deres Mand?

— Ja det er ham, min egen André, som jeg troede tabt for bestandig. Jeg var netop staaet op imorges og havde begyndt at koge noget Melk til Børnene, da han pludselig stod ved Siden af mig; han sluttede mig saa heftigt i sine Arme, at jeg snart var paa det Rene med, at det ikke var hans Skygge. Kunde man døe af Glæde, var jeg

bestemt død; jeg kom strax for at fortælle Dem, det kjære Frøken, De har været saa god imod mig, ja min stakkels André, Du veed ikke, hvad vi skylde den velsignede Frøken; hun har staaet mig bi med Raad og Daad, hun har hjulpet mig til at bære den rædsomme Sorg, der ellers vilde have tilintetgjort mig.

Vi hørte nu, hvorledes André og hans Svoger vare blevne reddede. Den Kjæmpebølge, der truede med at opsluge dem, og som for deres Øine, der stode paa Strandbredden, virkelig opslugte dem, havde kun kastet det skrøbelige Fartøi langt bort, i en anden Retning end den, hvori de havde styret. Efter en flere Timers Kamp med det rasende Element itusloges Baaden mod en Klippe, men saa nær Land, at de kunde naae Strandbredden ved Svømning. Der bleve de optagne af medlidende Fiskere, som pleiede dem i fire Dage, thi de vare aldeles forkomne af Kulde, Hunger og Anstrengelse, og det var først den femte Dag, at André kunde begive sig paa Veien, medens hans Svoger endnu var saa angreben af de overstandne Lidelser, at han maatte blive tilbage.

— Det er et Mirakel! et sandt Mirakel! gjentog Johanne!

— Det er en stor Velgjerning, en sjelden Velsignelse af Gud, sagde Marie, idet hun omfavnede den unge Kone.

— Ak jeg havde ikke fortjent det, jeg veed det nok, svarede Johanne, naar jeg tænker paa, hvor meget jeg bebreidede Gud, at Han var grusom imod mig.

— Hvad det angaaer, sagde Marie, fortjener Ingen af os det Gode, der hændes os, men Gud er Kjærlighed, ligesaavel naar han sender os Sorger som Glæder. En

anden Gang Johanne, vil De vide at erkjende denne Kjærlighed, selv i Livets største Prøvelser.

— Da det lykkelige Ægtepar var gaaet, takkede Marie i en kort Bøn Gud for disse brave Menneskers Lykke, hun takkede Ham med en Inderlighed og en Bevægelse, som om det var hende selv, denne Lykke var overgaaet.

Henimod Aften kom André igjen og forlangte at tale med Marie. Han kom for at tilbagebetale de Penge, som Hr. Savary, i sit og alle Badegjæsternes Navn, havde givet Johanne.

— Nu har hun mig, sagde den ærlige veltænkende Mand, som kan skaffe hende og Børnene Brødet, og med Guds Hjælp skulle de ikke savne det.

— Men Deres Baad, sagde Marie, hvad vil De gjøre foruden den?

— Jeg vil arbeide, og jeg har alt faaet Arbeide som Daglejer, indtil jeg kan lægge Noget tilside for at kjøbe en anden.

— Men det kan vare længe, og maaskee endog være uopnaaeligt.

— Det staaer i Guds Haand; kan jeg ikke gaae tilsøes, saa maa jeg arbeide tillands. Jeg skal ikke være den, som nu skal beklage mig over Noget.

— Men De vil savne, ikke at særdes paa Havet.

— Det forstaaer sig, naar man er født og opdraget til Søen, forlader man den ikke uden det koster En Noget; det forekommer mig langt rimeligere at være paa Søen end paa Land, men man vænner sig til Alt.

— Og Deres Kone, vilde hun ikke frygte for at see Dem begynde igjen paa Fiskeriet?

— Min Kone, nei, hun er ikke saa ufornuftig, sagde han smilende.

— Saa vær uden Bekymring, De bliver maaskee endda ikke nødt til at opgive Deres Livsstilling.

Alle Giverne ere blevne enige om kun at modtage Pengene for at anvende dem til at kjøbe en Baad. Beboerne af Hytten paa Skrænten kunde saaledes føre det samme Liv som forhen og imødesee med Glæde den Dag, hvor André bliver Eier af en smuk, ny Baad, som er bestemt til at døbes med Navnet: Familiens Haab.

Den 6te September.

Idag have vi Brev fra Taute Cornelia. Tante Augusta er ikke værre, men Sygdommen bliver langvarig, og i hendes Alder kan man ikke vente, at hun, selv om hun kommer sig, nogensinde kan blive, hvad hun har været. Tante Cornelia maa nu styre Huset, og det er hun ganske uvant med; det er hende, der nu maa tage Beslutninger, uddele Befalinger etc.; dette forekommer hende forskrækkelig besværligt. Roserne og Stedmodersblomsterue maae hvile; Canevas-Arbeidet kommer til at lide derunder, men Tante Cornelias Selvstændighed faaer ganske sikkert et gavnligt Opsving. Barbara har imidlertid bogstavelig holdt Ord med Hensyn til hvad hun skrév om sit Kald som Sygevogterske; hun pleier min Tante ganske fortræffelig, og er forsaavidt sanddru i sin Selvroes, men hun tillader næsten ikke Tante Cornelia at yde sin Søster nogen Tjeneste, hendes Nidkjærhed er ikke altid behagelig. Tante Augusta har forresten været temmelg villig til at lade mig blive her

ved Badestedet, idet hun tog det paa den Maade, at skjøndt hun heller havde ønsket en anden Omgivelse for mig, saa var det dog bedre, at det var som det var, end at de skulde faae en Syg til at pleie i Hjemmet, hvor jeg desuden ikke kunde være til Nytte, saalænge jeg var svag.

Jeg meddeelte Marie den Frygt, jeg havde næret, at mit Liv skulde hengaae som Tante Cornelias.

— Vær uden Frygt, sagde hun. Et andet Stempel er paatrykt Deres Liv, Therese.

— Hvad mener De dermed?

— Jeg mener, at De vil skabe Dem en anden Virksomhed. Vi kunne ikke selv beherske Begivenhederne og Omstændighederne, men hvad vi kunne gjøre og hvad vi skulle gjøre, det er, at benytte disse paa den bedste Maade, drage den størst mulige Nytte af vor Tid, arbeide til et fornuftigt Maal og saavidt muligt glæde og gavne Andre, derved gavne og glæde vi os selv.

— Sligt har jeg tænkt mig, raabte jeg, jeg har endogsaa skrevet det i min Dagbog.

— Vort Liv bliver, hvad vi selv gjøre det til, og jeg vil være lykkelig.

Marie betragtede mig.

— Stakkels Barn, at være lykkelig i den Forstand, som De tager det, derover raade vi ikke, men naar vi underordne vor Villie Guds Villie, saa er der en indre Ro og Tilfredshed hos os, som vi vel tør kalde lykkelig.

Jeg tog Mod til mig, og bad hende fortælle mig sit Levnetsløb, idet jeg forsikkrede hende, at det ikke var utidig Nysgjerrighed, der bragte mig til at gjøre denne Anmodning.

— Det veed jeg, sagde hun, og naar jeg ikke strax

gaaer ind paa Deres Begjæring, saa er det, fordi jeg kommer til at berøre Forhold og enkelte Personer paa en Maade, som jeg helst vilde undgaae ligeoverfor Dem.

— Jeg forstaaer Dem, De mener, at De bliver nødt til at omtale min Tante Augustas Uelskværdighed mod Dem.

— De kjender det, og hvorfra?

— Jeg vidste, hun havde Noget imod Dem, længe inden jeg saae Dem nede i Deres Have, men jeg begriber det ikke. Hvorledes kan man kjende Dem og ikke holde af Dem?

— Det er netop Hovedpunktet af mine Livsbegivenheder, men da De allerede veed saameget, saa skal De vide Alt, men ikke idag. Jeg maa samle mine Tanker, og naar jeg nødes til at omtale Deres Tante Augustas Vildfarelser og Uretfærdighed, saa er det ikke for at nedsætte hende i Deres Omdømme, men for at De bedre kan forstaae, hvorledes den Kulde og Haardhed ere opstaaede hos hende, som saa ofte har stødt og mishaget Dem.

— Har Tante Augusta nogensinde været istand til ret inderlig at holde af Nogen?

— Hun har elsket sin Broder lidenskabeligt, jeg vilde endogsaa sige med dyb Hengivenhed, hvis Hengivenheden ikke bestod meest i at glemme sit eget Jeg. Hun var istand til at taale Alt for den, hun holdt af, undtagen netop dette Ene, at han eller hun sluttede sig til Andre end til hende.

Imorgen ville vi udsøge os en Plads under det store Træ i Huulveien, og Marie vil da fortælle mig sit Levnetsløb.

Den 9de September.

Det er Søndag idag. Hvilken Forskjel imellem den jeg lige har tilendebragt, og de Søndage, jeg tilbragte i mine Tanters Hjem, og som jeg stadig gruede for, thi de vare lidt mere kjedelige end de almindelige Søgnedage.

Marie Hernosan traadte tidlig om Morgenen ind i mit Værelse.

— Det er Søndag, sagde hun, vi ville tage vort Bad tidligere end sædvanlig for at have hele Dagen til vor Raadighed.

— Hvorfor det? spurgte jeg; jeg pleier altid at ligge noget længere om Søndagen for at faae Ende paa Dagen. Søndagene ere saa kjedelige.

— Prøv engang min Methode, Therese, hvis den ikke behager Dem, kan De om otte Dage optage Deres gamle Vaner; jeg skal ikke modsætte mig dem.

Jeg stod da op, rigtignok ikke uden betydelig Gaben, og heller ikke med det meest rosenrøde Humør, men da jeg kom ud i den friske Morgenluft og havde badet mig i de klare salte Bølger, var jeg ganske anderledes tilmode. Paa Hjemveien standsede Marie udenfor nogle Huse i Landsbyen, hvis Beboere hun kjendte. Her henvendte hun sig til de legende Børn og opfordrede dem til ikke at glemme at komme til hende Klokken elleve. Alle modtoge Opfordringen med Glæde og forsikkrede, at de skulde være præcise.

— Jeg har allerede et Par Gange forsamlet disse Smaa om mig, sagde hun; jeg har viist dem Billeder og fortalt dem Historier, de vare opmærksomme og opvakte. Jeg kjender Intet mere tilfredsstillende end at beskjæftige sig med disse smaae kjærlige og tillidsfulde Væsner; de, som give sig af med dem, modtage Mere end de yde. Idag regner

jeg paa Deres Bistand, Therese; jeg troer ikke, De vil fortryde det.

Efter Frokosten benyttede vi en Times Tid, som vi havde tilovers førend Børnenes Ankomst, til at læse en Prædiken af en af vore fortrinligste Præster, over „Tillid til Gud i Medgang og i Modgang", som Marie Hernosan foredrog med sit smukke, herlige Organ. Vi vare netop færdige, da vi hørte Lyden af smaa Fødder i Forværelset, og hele den lille Flok, otte i Tallet, traadte ind, den Ældste var elleve Aar, den Yngste fire. Denne, en lille Dreng, med lyse krøllede Haar og æblerøde Kinder, havde saa levende store blaa Øine, at man undrede sig over, Søvnen nogensinde kunde lukke dem. En lille Pige paa syv Aar bragte mig til at lee; hun fortalte mig, hun havde bedet sin Moder at gjøre hende rigtig pæn for at besøge den fremmede Frøken, og denne kunde ikke finde paa noget Deiligere, end at udstafere hende med en høipullet Kappe, som man bærer dem i Normandiet, og et stort Bobinets Tørklæde, der var lagt korsviis over hendes lille, smalle Bryst. Hun var ganske stolt over denne Pynt, og betragtede næsten medlidende sine mindre begunstigede Veninder; men dersom hun bagfra saae naragtig gammel ud med sin høie Kappe, kunde de stive Strimler dog ikke betage det lille smukke Barneansigt dets oprindelige Ynde, og jeg længtes blot efter at turde tage det høie Stavær af hendes Hoved for ret at fryde mig ved Synet af et lille fortryllende Lokkehoved.

— Hvorfor har Du taget den Kappe paa? spurgte Marie Hernosan, idet hun gav hende et Kys.

— Moder har givet mig den paa, sagde den Lille,

halv forlegen ved at opdage, at Virkningen af denne Stads aldeles ikke svarede til hendes Forventning.

— Saa sig til Din Moder, at hun ikke behøver at giøre sig saamegen Uleilighed en anden Gang, sagde Marie godmodig, naar man har saa blankt og smukt redet og børstet Haar som Du, er det det Retteste for en lille Pige.

Hun viste dem nu Billeder, der forestillede bibelske Scener, og forklarede dem disse, og tilsidst fremtog hun et stort Lithographi, Christus, der velsigner de smaa Børn. Hun talte til dem med Blidhed og Godhed, og hendes Ord vare ligefremme og simple, saa Barnet kunde forstaae dem; de Smaa vare utrættelige i at spørge. Hvor Børn dog ere elskelige! Marie Hernosan kalder dem spæde Planter, der trænge til Sol, og selv den Kjærlighed, man ofte kun flygtigt kan vise dem, bliver maaskee den Solstraale, siger hun, hvorved de udfoldes.

Da vi skiltes fra vor lille Forsamling, følte jeg, at jeg ved at hjælpe Marie Hernosan med hendes smukke Hverv ligeoverfor de kjære Smaa, virkelig havde udrettet noget Nyttigt, Noget som havde efterladt en indre Tilfredshed hos mig.

Hvor jeg glæder mig til næste Søndag! lød det fra otte smaa Stemmer paa eengang og belønnede os rigeligt for vor ringe Uleilighed.

— Vi, sagde Marie, som have Tid til hver Dag at kunne læse, skrive, udvikle vore Tanker og udvide vore Kundskaber, vi kunne nok anvende nogle Timer om Søndagen paa dem, som ikke have det samme Fortrin, og som Livets Byrder ofte nedtrykke i den Grad, at de sløves i aandelig Henseende. Ethvert Gode, vi have forud for Andre, med-

fører en Pligt imod disse. Hvem Gud har givet Meget, af ham skal fordres Meget.

Vi spiste tidlig til Middag for at kunne udføre vor Plan at gaae hen til det store Træ ved Huulveien, hvor vi vilde tilbringe nogle Timer med vort Arbeide, medens Marie indløste sit Løvte at meddele mig sit Livs Begivenheder.

Marie Hernosan's Historie
fortalt af hende selv.

Min tidligste Barndom henrandt rolig og stille og har kun efterladt mig blide Erindringer. Min Moder var sygelig, og min Fader, som var meget beskjæftiget, tilbragte kun nogle Timer om Aftenen i sit Hjem. Han forestod en Fabrik, som tilhørte Deres Bedstefader, men denne tog sig meget lidt af Sagerne, og at Fabrikken blomstrede, skyldtes ene min Faders Bestræbelser. Min Moder elskede mig inderligt og underviste mig i Alt, hvad hun selv vidste. Det var kun Lidet, naar man tager det fra Lærdommens Side, men det var Meget, naar man betragter det fra det moralske Standpunkt; streng Sandhedskjærlighed, Selvfornegtelse, Taalmod, Lydighed og Kjærlighed til min Næste. Jeg har aldrig kjendt en blidere og renere qvindelig Natur end hendes.

— De eneste Uenigheder, der opstode imellem mine Forældre, vare angaaende mig. Min Fader vilde gjerne give mig Lærere for at hjælpe paa min Opdragelte, min Moder derimod fandt, at de Kundskaber, hun kunde bibringe mig, vare tilstrækkelige for min tilkommende Stilling i Livet. Min Fader gav efter her som altid, hvor det gjaldt at op-



fylde min Moders Ønsker, thi han forudsaae allerede den tidlige Død, der saasnart skulde skille dem, og som rev min Moder bort fra os, da jeg kun var tolv Aar gammel. Jeg derimod var ikke forberedt paa denne Sorg; naar man stadig lever med Mennesker, som en tærende Sygdom daglig bringer nærmere Graven, da er det som oftest de Omkringværende, der sidst faae Øinene op; min Fader gjorde heri en Undtagelse, thi han havde, som sagt, seet Øieblikket komme, hvor han skulde staae ene med sin moderløse Datter; men denne Bevidsthed hjalp ham ikke til at bære sin Sorg med større Fatning, og jeg havde nu den svære Opgave at trøste ham, medens Savnet af min kjære Moder blev større Dag for Dag. Det første Aar efter Moders Død var meget tungt; min Fader sørgede ved at see mig saa eensom og forladt, han vilde ikke sætte mig i en Pensionsanstalt, fordi han ikke vilde skilles fra mig, og paa den anden Side frygtede han for, ikke at kunne rigtig veilede og raade mig. Jeg saae med Sorg, at jeg var for ham mere en Kilde til Bekymring end til Glæde. En Begivenhed indtraf imidlertid, som ganske forandrede det Usikkre i vort Forhold, og som sluttede os nærmere sammen. Hver Aften, efter jeg var gaaet tilsengs, arbeidede han i et Kabinet, som stødte op til mit Soveværelse. Han havde et prægtigt Bibliothek, bestaaende af historiske og videnskabelige Bøger, og var selv i Begreb med at udgive et Værk over Fabrikvæsenet i Frankrig. Alle hans Aftentimer vare helligede til dette Arbeide, og Manuscriptet blev altid meget samvittighedsfuldt gjemt i en aflaaset Skuffe, men en Dag havde han uheldigviis ladet det ligge paa Bordet; jeg kom derind for at tage en Bog, som stod paa en Hylde, der var befæstet noget høiere end Skrivebordet, og ved at række over det, greb mit

Orme sat i en Blækflaske og væltede denne over hele Manuscriptet. I min Forfærdelse kaldte jeg paa vor Pige Cathrine og bad hende raade mig i denne Nød.

— Det er da bedre, sagde hun, at Blækket er kommen paa Papiret med alt det Krims Krams, end paa Deres smukke Kjole. Vi kunne vaske Bordet af og kaste den Papiirbunke i Ilden, inden Deres Fader kommer hjem.

— Hvad siger Du, Cathrine? kaste de Papirer i Ilden, det er min Faders Arbeide i et Aar, maaskee i længere Tid. Det er en stor Ulykke! Kunne vi ikke tørre Blækket hurtigt af; naar jeg blot kunde see, hvad der er skrevet, vilde jeg afskrive det altsammen, men det er umuligt at læse en Tøddel. Hvad skal jeg gjøre?

Jeg vred mine Hænder. Cathrine var som forstenet; det begyndte at blive hende klart, at Ulykken var uerstattelig.

— Deres Fader vil blive meget vred, sagde Cathrine endelig i en medynksfuld Tone.

— Det vil han, jeg har ogsaa fortjent det, hvad havde jeg at bestille med den Bogreol? jeg kunde jo have ventet til han kom hjem.

— Veed De, lille Marie, hvad vi maae gjøre? Deres Fader maa fremfor Alt ikke vide, at det er Dem, der har væltet Blækket og det er meget let at undgaae, den store hvide Kat gaaer overalt omkring; der er intet Forunderligt i, at den kan have væltet Blækflasken. Lad De mig fortælle det Altsammen. De behøver Intet at sige.

Jeg svarede ikke; thi der opstod hos mig en heftig indre Kamp. Jeg havde altid frygtet min Faders Vrede, jeg frygtede ogsaa hans Sorg, og jeg vidste, at dette vilde være ham en sand Sorg; jeg havde visselig aldrig villet sagt en ligefrem Usandhed, eller tilladt, at noget Menneske blev an-

klaget i mit Sted, men en Kat — det var noget ganske Andet — saaledes var i det Mindste min første Anskuelse.

— En halv Time efter Katastrophen var Blækket tørt op, og Alting lagt tilrette; Cathrine havde for at give Tingen et større Skin af Sandsynlighed havde desuden bestrøget Minettes hvide Forpoter med Blæk. Katten betragtede med Forundring denne Operation, som rigtignok var af en særegen Natur, og miauede ganske forfærdeligt derover.

Min Fader kom hjem til sædvanlig Tid, og Cathrine, som havde havt Tid til at indstudere sin Rolle og forberede sin Tale, gik ham imøde.

— Ak Hr. Hernosan! hvilken Ulykke, den fæle Kat har væltet Blækflasken over Bordet og over alle Deres Papirer.

— Mine Papirer! udraabte min Fader, som *nu* erindrede det forglemte Manuscript. Hvorfor har Du ladet den forbistrede Kat komme ind i Værelset?

Han gik nu ind i sit Arbeidsværelse; jeg fulgte ham og saae strax, at han ikke havde tænkt sig Skaden saa stor som den var.

— Det er spildt! Altsammen spildt! det er ulæseligt, og det er to Aars Arbeide. Hvem har ogsaa sluppet det Dyr herind?

Jeg nærmede mig ham; han var saa opfyldt af den ene Tanke om sine Papirers Tilintetgjørelse, at han slet ikke havde bemærket mig.

— Fader! sagde jeg. Katten har ingen Skyld, det er mig, der ene er skyldig ved min Uforsigtighed; det gjør mig usigelig ondt! Jeg veed, hvormegen Tid og Møie dette Arbeide har kostet Dig.

Min Fader betragtede mig med store Øine.

— Hvorledes gaaer det til, at Cathrine har omtalt Katten? spurgte han i en streng Tone.

Cathrine stod paa Dørtærskelen, blussende rød som en Pion og maalløs af Forfærdelse.

— Du maa ikke gjøre hende Bebreidelser, Fader. Hun har fundet paa den Udflugt ,er at befrie mig for Din Vrede.

— Hvorledes? Jeg skulde ikke gjøre den Bebreidelser, som har villet lære mit Barn at lyve? Jeg, som havde saa megen Tillid til Cathrine.

Cathrine slog Øinene ned og begyndte paa en Undskyldning, men min Fader paabød hende Taushed og sagde, at hvad hun nu vilde sige, kunde kun gjøre Tingen værre; derpaa henvendte han sig til mig, men istedetfor det strænge Udtryk, som jeg frygtede for, var hans Blik mildt og kjærligt.

— Fader, sagde jeg, er Ulykken uerstattelig? Har Du ingen Kladde?

— Nei, svarede han, Manuscriptet var færdigt og Kladden er reven itu, men jeg kalder ikke det en Ulykke, som har bragt mig den Overbeviisning, at mit Barns Hjerte er reent, og at hun har Agtelse for Sandheden. Han omfavnede mig og tilføiede, at fra idag af var jeg i hans Øine ikke længer noget Barn, men at jeg fortjente at behandles som et fornuftigt og samvittighedsfuldt Væsen.

— Cathrine kan ikke længere blive her i Huset, tilføiede han, idet han atter antog sit strænge Udtryk. Jeg kan ikke tilgive hende, at hun vilde forlede Dig til at bedrage mig.

— Kjære Fader! raabte jeg, jeg burde strax have viist hendes Forslag tilbage, istedetfor at give efter. Tilgiv hende, hun har ikke havt et saadant Exempel for Øie, som jeg i

min kjære Moder. Hun troede at bevise mig en Tjeneste, hun har ikke vidst bedre.

— Maaskee, tilføiede han efter et Øiebliks Betænkningstid, har hun ikke vidst at skjelne imellem Ret og Uret; selv der, hvor det gjælder at bevise en Tjeneste, maa man drage en skarp Grændselinie imellem disse to Ting; saa lad hende da blive; det vil for Fremtiden blive Dig, der maa lære hende at betræde Sandhedens Vei. Nu veed jeg, Du kan modstaae Fristelser. Du har havt en svær Prøve at bestaae, men Du er gaaet seierrig ud deraf; og dersom jeg altsaa tillader Cathrine at blive, da maa hun vel vide, at det er, fordi jeg seer, hun ikke formaaer at indvirke skadeligt paa Dig, medens Du derimod maaskee kan have en gavnlig Indflydelse paa hende.

Jeg takkede Fader af mit ganske Hjerte, thi jeg vidste, at Cathrine havde en gammel og svag Moder, som hun understøttede, og desuden havde hun pleiet min Moder de sidste Maaneder af hendes Liv med en sjelden Opoffrelse.

Fra dette Øieblik af antog min Faders Forhold til mig en ganske anden Charakteer. Han meddeelte mig Alt, hvad der laa ham paa Hjertet og behandlede mig som sin Fortrolige; han begyndte med at lade mig gjøre et Forsøg paa at afskrive, hvad der var læseligt af Munuscriptet, og benyttede dette som Bidrag til atter at faae et Heelt ud af det. Det var den bedste Maade at trøste mig paa. Hvor var jeg lykkelig over ikke at have bedraget min Fader og at kunne sige mig selv, at den Ømhed, han viste mig, var velfortjent, og ikke skyldtes en strafværdig Feighed.

Han opfyldte mit inderlige Ønske at faae Underviisning i Sprog og Musik; han var stolt af mine Fremskridt og den Iver og Lyst, hvormed jeg stræbte at tilegne mig de

forskjellige Kundskaber, belønnede ham, efter hans eget Sigende, rigeligt for de Opoffrelser, han maatte bringe mig.

Jeg havde netop fyldt mit sextende Aar, da min Fader arvede en gammel Tante, som vi i Grunden ikke kjendte Meget til; saaledes kom vi i Besiddelse af det lille graa Huus og Have, som De kjender saa godt, Therese. Vi toge snart Besiddelse af Huset, og dette Naboskab opfriskede hos Frøken Augusta Mindet om, at hun havde staaet Fadder til mig. Hun vilde endelig have, at jeg skulde besøge hende og fortælle hende om mine Beskjæftigelser osv. Endskjøndt Deres Tante var høist forskjellig fra hvad hun er nu, hørte hun aldrig til dem, der vinde en ung Piges Tillid. Hun var paa sin Viis god imod mig, men hun undlod ikke at lade mig føle den umaalelige Afstand, som hun meente, der var imellem os. Der var een Ting, hvori jeg var meget ilbage, nemlig Haandarbeide. Min Moder havde vel lært mig at sye, men efter hendes Død havde Ingen taget sig af mig i den Retning, og jeg var meget ukyndig i at forarbeide endog de allersimpleste Ting. Hvad det finere Haandarbeide angik, da var det mig aldeles fremmed. Min Gudmoder, der var overordenlig behændig, tilbød mig sin Veiledning, som jeg modtog med Taknemmelighed, og det blev afgjort, at jeg skulde komme til hende tre Gange om Ugen, for at nyde Godt af hendes Underviisning. Hun var meget samvittighedsfuld med Hensyn til hvad hun havde paataget sig, men forresten behandlede hun mig som et Barn, og ansaae mig som saa underordnet hende hvad Forstandens Uddannelse angik, at vi levede fulde to Aar sammen, uden at hun en eneste Gang gjorde et Forsøg paa, om jeg var istand til at fatte Andet, end hvad hun i sin indbildte Kløgt meente, jeg kunde forstaae, og jeg paa min Side var for

stolt eller for trodsig til at lade hende blot ane et Glimt af hvad mine aandelige Evner formaaede, idet jeg vilde overlade til Skjæbnen at oplyse hende om Urigtigheden af hendes Slutninger. — Jeg var nu atten Aar gammel og havde oftere havt Leilighed til at lære Deres Tantes yngste Broder Ernest at kjende. Det forekom mig, at han ikke benyttede sin Tid saaledes som et ungt Menneske burde gjøre det, at han manglede Energi og Selvstændighed; heri var imidlertid ingen Anden Skyld end hans Søster, som vedblev at betragte og behandle ham som et Barn. Den store Forskjel i deres Alder gjorde, at han ligesom nærede en sønlig Ærbødighed for hende, og hendes herskesyge Aand havde ikke undladt, lige fra hans tidligste Barndom, at udøve en moderlig Myndighed over ham, som han nu forgjæves søgte at afryste. Han blev pludselig meget syg, og hans Søster pleiede ham med en Ømhed og en Hengivenhed, som maaskee ikke engang mange Mødre vilde have havt for deres Børn. Da Faren var forbi og jeg gjensaae Frøken Champercy, var hun bleven to Aar ældre; hendes blege og udtærede Ansigt vidnede om Nattevaagen, om aandelige og legemlige Anstrengelser, men der var tillige et triumpherende Udtryk i hendes Øiekast, der ligesom udtrykte, at hun var den, der havde revet ham ud af Dødens Arme, og derfor maatte han meer end nogensinde tilhøre hende.

Da Ernest var rask nok til at forlade Sygeværelset, tilbragte han flere Timer ad Gangen nede i Salen, liggende paa en Chaiselongue. Skjøndt mine Arbeidstimer vare ophørte, havde Frøken Champercy vænnet sig saameget til mit Selskab, at hun ønskede, jeg skulde vedblive mine ugentlige Besøg, og saaledes hændte det, at jeg foreslog Ernest at forelæse ham Et og Andet, naar hans Søster blev kaldt

bort for at varetage sine huslige Beskjæftigelser. Jeg veed ikke, hvorledes det hændte sig, at netop de Bøger, jeg valgte, behagede ham; vi opdagede snart, at der var større Overeensstemmelse i vor Tænkemaade og vore Tilbøieligheder, end vi havde troet. Ernest havde af Naturen Sands og Smag for Poesi, der manglede ham kun Leilighed til at udvikle den. Frøken Augusta havde ikke Interesse for disse Forelæsninger, saa hun fjernede sig hyppigt, medens Frøken Cornelias tause Nærværelse ikke paa nogen Maade lagde os nogen Hindring i Veien; hendes Roser og Stedmodersblomster spirede jo ligefuldt under hendes flittige Naale, hvad enten vi læste eller ikke.

En Dag hørte jeg, at vigtige Forretninger nødte Frøken Augusta til at reise bort for nogle Uger. Siden Hr. Champercys Død havde hun ganske indtaget Pladsen som Familiens Hoved, og da der havde reist sig Vanskeligheder angaaende en Familien vedkommende Arvesag, havde deres Advokat udbedet sig hendes Nærværelse, fordi han ikke vilde handle paa egen Haand. Ved Afskeden bad hun mig ikke at forlade hendes Broder, der trængte til Adspredelse.

Den stakkels Cornelia formaaer ikke at more ham, sagde hun. Deres Oplæsning glæder ham, lad ham ikke savne den; men lad mig see, De besøger ham daglig. Jeg lovede det. Ak, hverken Frøken Champercy eller Ernest, eller jeg selv vidste hvorhen vi stundede, eller hvilke Qvaler vi beredte os.

Jeg kom hver Dag, som jeg havde lovet; Ernest tiltog i Kræfter, og med den tilbagevendende Sundhed udfoldede sig hos ham en rig Intilligens og alle en ophøiet Sjels Evner.

Jeg meddeelte min Fader den Opfordring, som

min Gudmoder havde stillet til mig, og han bifaldt mit Ønske, at kunne være til Nytte. Han betragtede Ernest som en Syg, et Slags villieløst Væsen, og anede ikke, at man kunde være besjælet af nogen anden Følelse for ham end en Slags Medfølelse, grundet paa Medlidenhed; han anede ingen Fare og gav mig ingen Advarsel. Ernest og jeg optog en Dag en Samtale, vi havde havt tilforn om de forskjellige Menneskers forskjellige Kald i Livet, og nu talte han frit og uforbeholdent til mig. Han sagde mig, at det havde været hans høieste Ønske at gaae til Paris for at studere der, men at hans Søster, der betragtede Paris som et Sodoma og Gomorra, bestandig havde holdt ham tilbage, uden at angive Noget, der kunde træde istedetfor den af ham attraaede Plan; derved havde han vænnet sig til en Ørkesløshed, der, medens den paa den ene Side tyngede paa ham, dog paa den anden næsten var bleven ham til en Vane.

— Det er meget vanskeligt, sagde han, at imødegaae hendes Grunde; hun har et eget Talent til altid at bevise, at Modparten har Uret, og det, som man ved nøiere Eftertanke finder høist ulogisk, synes under Stridens Hede at være uomstødeligt.

Hun vilde ufeilbarlig have bragt mig saavidt, at jeg var bleven det meest unyttige Væsen i Verden, dersom jeg ikke var stødt paa Dem, Marie, og jeg vilde maaskee endogsaa have været ret vel tilfreds med denne Ørkesløshed, dersom De ikke havde aabnet mig en anden Synskreds; den Dag, De gjentog for mig Deres Faders Ord: „at et Menneskelivs Værd bestemmes ved den Indflydelse, det udøver, da faldt det som Skæl fra mine Øine. Jeg er min egen Herre, og jeg vil være det. Det staaer ikke ganske klart for

mig, hvilken Fremtid, der kan aabne sig for mig; denne lille By tilbyder kun faa Hjælpekilder, men De, Marie, kan maaskee være mig behjælpelig med at udfinde det, hvortil jeg maatte være skikket.

— Jeg havde en Yndlingsidee, som jeg levede for, jeg havde saa ofte hørt Fader omtale den, at den ganske opfyldte mit Indre, og i min Ungdommelighed, oversaae jeg alle de Hindringer og Vanskeligheder, der naturligviis vilde optaarne sig imod Udførelsen af min Plan, der bestod i Forbedringen af Arbeidsklassens Kaar, samt dens aandelige Forædling og Udvikling ved Underviisning og religiøs Veiledning. Hvorvidt Ernest var istand til at virkeliggjøre en Tanke, som han greb med Henrykkelse, hører ikke til min Fortælling, da han blev bortreven fra de Levendes Tal, førend nogensomhelst Plan kunde komme til Udførelse; men saameget er vist, at han besluttede, saasnart hans Helbred tillod det, personlig at gjøre sig bekjendt med Fabrikken og med Fabrikfolkenes Kaar, — han vilde arbeide med, sætte sig ind i Alt, det var jo ham, hvem Fabrikken skulde tilfalde, naar han blev myndig; nu bestyrede min Fader den for ham og hans Søster, og var han først Fabrikherre, kunde han udrette noget Stort. Han havde havt Lyst, tilføiede han, til at være Advokat og studere i Paris, men medens han mulig kun var bleven en middelmaadig Fortolker af Loven, var dette en Virkekreds, der aabenbart frembød et stort og smukt Kald, hvor han kunde blive Manges Velgjører.

Medens vi byggede Luftkasteller, fik vi Brev med den Efterretning, at Frøken Champercy vilde tiltræde sin Hjemreise. Vi havde Begge den samme Forudfølelse, at vor bedste Tid nu var forbi, og den sidste Eftermiddag, vi tilbragte sammen inden hendes Ankomst, var sørgelig og taus.

Hendes Velkomsthilsen, da jeg den paafølgende Dag besøgte hende, forekom mig ikke forskjellig fra ellers, og dog var der Noget, der virkede hæmmende paa os Alle; der hvilede et Tryk paa Ernest, som han forgjæves søgte at skjule; han var taus og tilbageholdende. Frøken Augusta fulgte mig bestandig med Øinene og hun lod os ikke et Øieblik alene. Barbara kom for at indhente nogle huuslige Ordrer, men blev, imod al Sædvane, sendt bort til en beleiligere Tid. Hvad var der skeet? Kunde en Søsters Herredømme være saa stort, at det i faa Timer havde tilintetgjort den Inderlighed, der havde fundet Sted imellem Ernest og mig? Jeg gik tidlig hjem, fuldkommen bestemt paa ikke at komme igjen næste Dag, men destoværre, den næste Dag kom, og — jeg kunde ikke udholde denne Uvished, jeg maatte vide, hvad der havde mishaget min Gudmoder; det var jo hende, der selv havde trukket mig til Huset, der havde bedet mig besøge sin Broder daglig. Jeg vidste, at jeg holdt af Ernest, og at Ernest holdt af mig, men den dybe Følelse var tillige saa fri for Lidenskab, at jeg aldrig havde overtænkt, om det var Andet en søsterlig Kjærlighed, ei heller, hvortil denne gjensidige Tilbøielighed vilde føre os. Jeg troede heller ikke, at Frøken Champercys Nærværelse saa hurtig kunde medføre en Forandring i Ernests Følelser. Jeg maatte have en Forklaring og jeg gik altsaa derhen. Tæt ved Indgangen af Huset var en Gruppe Træer, der skjulte en Bænk, her satte jeg mig et Øieblik for at overtænke min Stilling, da pludselig Ernest stod foran mig. Marie! udbrød han, jeg veed, at De sørger, men De kan ikke sørge meer end jeg. Min Søster har opdaget, at jeg elsker Dem, og hun modsætter sig denne Tilbøielighed.

— Hvad gjør det? raabte jeg. Ernest, vil De da tilstede, at hun skiller os ad?

Ernest rødmede og svarede. „Hun kan vistnok ikke hindre mig i at elske Dem, men skjøndt hun ingen Ret har til at forholde mig at ægte Dem, saa vilde jeg dog nødig gjøre et Skridt, der vilde medføre et livsvarigt Brud med en Søster, der er traadt mig i Moders Sted. Jeg kjender hende og veed, at det vilde blive Tilfældet.

— „Saa ere vi i Sandhed meget ulykkelige“, fremhulkede jeg, thi nu var det blevet mig klart, hvor kjær Ernest var mig, og hvor tungt, for ikke at sige, hvor umuligt det vilde være mig at opgive min Kjærlighed.

— De har Ret Marie! men det ville vi ikke være. Jeg vil kjæmpe for at beholde Dem, og jeg skal seire; hav blot Tillid til mig, jeg skal vise mig Dem værdig. — Gaa hjem for idag, men kom igjen i Morgen.

Jeg gjorde det og Ernest holdt Ord. Trods hans Søsters gjennemborende Blikke, trods hendes bittre Stiklerier, tilbragte vi nogle glade Timer sammen. Vi kunde ikke tale om, hvad der laa os paa Hjertet; tvertimod de Gjenstande, vi behandlede, vare af en meget underordnet Interesse; men vi forstode hinanden og vidste, at imellem os herskede der ingen Misklang. Frøken Gerards Ankomst forjog Ernest, som havde en ganske særdeles Antipathi mod hende, og hun paa sin Side kunde ikke udstaae mig; jeg vilde imidlertid ikke strax bortfjerne mig og var tilstede under Besøget, lidet anende de Krænkelser, som hendes ondskabsfulde Tunge skulde paaføre mig.

— Har De hørt tale om den unge Odry's Giftermaal? spurgte hun Deres Tante, idet hun tilkastede mig et Sideblik.

— Nei, svarede Frøken Champercy, ægter han sin Cousine?

— Nei, langtfra. Han har ladet sig bedaare af en ung Pige uden Navn og uden Formue, Datter af en eller anden Haandværker, jeg troer af en Kobberstikker. Fru Odry er uhyre opbragt, men Sønnen giver ikke efter, han ægter hende en af Dagene. Det er en frygtelig Tidsalder, vi leve i. Der hersker ikke længer nogen Familiestolthed, eller Rangforskjel eller Selvagtelse. At den simple Mand stræber opad og tragter efter at blive vor Lige, det kan jeg nok forstaae, men at vi Andre række Haanden dertil, det er dog ligefrem ubegribeligt. Fru Odry er utrøstelig og har hidtil negtet at modtage sin Svigerdatter. Deri gjør hun Ret og det er at haabe, at Andre, som ere stillede paa en lignende Maade, ville gjøre det Samme.

Jeg havde hørt nok, jeg reiste mig for at tage Afsked! Mine Kinder vare bedækkede med en brændende Rødme og jeg skjælvede over hele Legemet, men jeg havde tilstrækkelig Selvbeherskelse nok til ikke at yttre et Ord.

— Jeg haaber, tilføiede Frøken Gerard, da jeg naaede Døren, at jeg ikke uvilkaarlig har saaret Dem, Frøken Hernosan; det har aldrig været min Hensigt.

Paa et saadant Spørgsmaal, i et saadant Øieblik, var der Intet at svare, og jeg gik hurtig bort, men denne Gang med den bestemte Villie, ikke oftere at vende tilbage.

— Skællet var faldet fra mine Øine. Hvor uvidende havde jeg ikke været med Hensyn til Verdensforholdene, at jeg ikke havde gjættet den sande Grund til den Champercyske Families Optræden. Nu var jeg ikke længer forbauset over Frøken Champercys Misfornøielse og Harme over, at jeg, fra en Forelæserindes og Protegees

underordnede Stilling, ubemærket var gaaet over til en Venindes og Ligestaaendes Plads. Hun havde strax med sit Falkeblik opdaget det og troede, at jeg havde opnaaet det ved List og Kunstgreb. Ernests Forlegenhed i sin Søsters Nærværelse var mig nu forklarlig; han afviste vel hine Familieforfordomme, naar Talen kom derpaa, men i Virkeligheden undgik han ikke Indflydelsen af samme, og det blev mig klart, at hans Kjærlighed til mig vilde være en Kamp mod disse Fordomme, men at det langtfra var sikkert, om han gik seierrig ud deraf. Jeg følte mig ydmyget over ikke at have forstaaet dette tidligere, og at have udsat mig for at lære Sandheden at kjende af en saa lidet velvillig Dame som Frøken Gerard.

Havde min Moder levet, da vilde hendes kjærlige moderlige Instinkt vistnok have opdaget Faren, som jeg blindt gik imøde; hun vilde have vaaget over mig og advaret mig; men jeg havde aldrig omtalt denne Sag for min Fader, heller ikke kunde man vente, at han som Mand, og hvis Tid var saa optaget, skulde have sine Tanker henvendt i den Retning. Ikke engang nu sagde jeg ham et eneste Ord desangaaende, men besluttede at handle paa egen Haand.

Flere Dage hengik, og jeg vendte ikke tilbage til Champercys. Jeg havde ventet et Budskab, en Opfordring; der kom Intet, Timerne paa Dagen fik ingen Ende, jeg prøvede at læse, men enhver Bog mindede mig om svundne Samtaler, og jeg maatte opgive det; jeg beherskede mig saa godt jeg kunde, for at min Fader, naar han kom hjem om Aftenen, skulde finde mig rolig og tilfreds. En Aften betragtede han mig opmærksomt og spurgte mig, hvorfor jeg ikke mere besøgte Champercys.

— Fordi de nu Alle ere rasle, svarede jeg, Frøken

Augusta har mange Bekjendte, og man trænger ikke mere til mig.

— Har hun bedet Dig blive borte?

— Nei det er af min egen frie Villie, at jeg handler saaledes.

Intet Svar; — men han udspurgte mig heller ikke mere, og en lang Taushed paafulgte. Kort efter denne Samtale bankede det en Aften paa Døren. Det var Ernest; min Fader reiste sig for at modtage ham og bød ham en Stol, men Ernest blev staaende og lod til at være i stor Sindsbevægelse.

— Hr. Hernosan, sagde han, er det Dem, der har forbudt Marie — Frøken*) Marie at besøge mine Søstre!

— Nei, min Herre! svarede min Fader, min Datter har handlet efter egen Indskydelse.

Ernest tilstod nu for min Fader, at han havde *prøvet* paa at leve uden at see og tale med mig, men at *det* var ham umuligt, det var hans hele Tilværelse om at gjøre; han bønfaldt ham om at give sit Samtykke til hans og min Forlovelse.

Min Fader hørte paa ham i Taushed og sagde derpaa med megen Værdighed, men tillige med megen Følelse, at han ikke fra sin Side vilde lægge ham nogen Hindring i Veien, men da jeg aldrig havde omtalt Sligt for ham, maatte han

---

*) Naar Benævnelsen Frøken bruges her om Nogen, hvis Stilling i Samfundet ikke berettiger dertil, da er det, fordi den er lige saa gjængs paa Dansk nuomstunder, som Ordet Mademoiselle paa Fransk, der bruges uden Undtagelse om alle Ugifte fra den høieste til den laveste Klasse i Frankrig.

Oversætterens Note.

først tale i Eenrum med mig, og lovede at give ham Svar næste Dag.

— Marie, sagde Fader, elsker Du den unge Mand.

— Ja Fader.

— Hvorfor har Du skjult det for mig?

— Fordi jeg først i nogle Dage har været paa det Rene med mig selv; jeg troede at elske ham som en Broder, indtil jeg saae, det var min Pligt at bryde al Omgang med ham.

Jeg fortalte ham nu Alt, hvad der var hændet siden Frøken Champerchs Hjemkomst.

— Du seer, kjære Fader, at det var unødvendigt at gjøre Dig til Deeltager i en Sorg, som jeg kunde bære ene, og Du seer ogsaa, at der kun var een Vei for mig at følge.

— Du har Ret, mit Barn, sagde han; dersom Nogen har Uret i denne Sag, er det mig. Jeg burde fra først af have indseet, at Sligt knnde hænde; en Moder vilde have gjort det, mit stakkels Barn, Du maa bøde for min Uforsigtighed. Hør nu, hvad jeg vil sige Dig: Dersom den unge Mands Kjærlighed er dyb og alvorlig, da vil han vide at beseire sin Omgivelses Fordomme. Hvad mig angaaer, da har jeg hverken Ret til eller Ønsket at skille Eder ad. I maae selv prøve Styrken af Eders Følelse. Hvis Du stoler saameget paa Din egen Charakteerfasthed og paa hans Trofasthed, at Du kan trodse de Ydmygelser, der maatte kunne møde Dig fra hans Familie Side, da bliver det Din Sag. Du skal ikke oftere sætte Dine Fødder i hans Søstres Huus, men vort Huus skal staae ham aabent, og han skal modtages som Din Forlovede.

Vistnok stolede jeg paa Ernests Kjærlighed, men dersom jeg skal tilstaae det, jeg stolede især paa mig selv. Jeg følte, at hvis jeg kunde unddrage ham for den Ind-

flydelse, hans Omgivelse udøvede over ham, da var der det i mig, der maatte bidrage til hans Lykke. De vil maaskee sige, Therese, at hvad jeg her siger, er ikke ydmygt, men en kunstlet Beskedenhed er ikke Ydmyghed, og her gjælder det om at tale Sandhed.

Ernest kom hver Aften til os, og min Fader fik ham inderlig kjær. Men jeg saae godt, at han undertiden mistvivlede om hans Kraft og hans Udholdenhed.

En Aften kom Frøken Augusta hen til os istedetfor Ernest. Jeg havde ikke seet hende i længere Tid; hun gav sin Vrede Luft i en Strøm af Fornærmelser og endte med at opfordre min Fader til at lukke sin Dør for hendes Broder.

Han hørte hende til Ende med en beundringsværdig Rolighed, men afslog paa det Bestemteste at handle som hun forlangte.

— Deres Broder, min Frøken, sagde han, er Herre over sine Handlinger og det staaer ham fuldkommen frit for at komme her, hvis det behager ham. Jeg har ingen Grund til at byde ham en saadan Fornærmelse; hvis jeg skal sige Sandheden, da vilde jeg have foretrukket, at han ikke var kommet i mit Huus, men nu, da Tingen er skeet, vil jeg ikke være den, som lukker min Dør for ham, saalænge der ingen Grund er dertil.

Frøken Champercy vendte sig bort, synlig opirret; hun havde troet at kunne foreskrive Love, og nu stødte hun paa en Villie, lige saa urokkelig som hendes. Idet hun gik bort, henvendte hun sig til mig med disse Ord:

— De Marie har taget ham fra mig, men jeg skal til Gjengjæld tage ham fra Dem.

— Hidtil havde jeg troet, at Forskjellen i Stand

og Livsstilling var den væsenligste Grund, hvorfor hun modarbeidede Ernests og min Kjærlighed; nu indsaae jeg, at Skinsyge udgjorde den vigtigste Hindring; jeg forstod ikke, at der kunde være nogen Sammenligning imellem den Ømhed hendes yngre Broder, opdraget af hende og hvem hun havde helliget sin Omhu, nærede for hende, og den Hengivenhed, som han følte for mig. Det Ene forhindrede ikke det Andet; jeg forstod det, som sagt, ikke, men mit Sind formildedes derved, jeg kunde tilgive hende, thi jeg fattede, hvad hun maatte lide, naar hun tog Sagen fra denne Side.

Ernests svækkede Sundhed taalte ikke alle disse modstridende Følelser, paa den ene Side varm og trofast Kjærlighed til mig, og paa Grund heraf paa den anden Side bestandig Strid og Modstand fra Søstrene, hvoraf Cornelia rigtignok kun var et Echo af Augusta, men maaskee derved blev endnu mere irriterende. Lægen anbefalede en Badereise, som han kun tiltraadte for efter en fire Ugers Forløb at vende tilbage i en haabløs Tilstand. Dagen efter hans Hjemkomst kom Deres Tante Cornelia hen til os for at sige mig, at Ernest var meget slet og ønskede, jeg skulde komme til ham. Deres Tante Augusta havde ikke alene indvilget heri, men hun bad mig ligefrem derom. Jeg vilde neppe troe mine egne Øren, og jeg fulgte hende med et tungt Hjerte, thi jeg indsaae, at saa maatte Faren være overhængende.

Ernest laa udstrakt paa Sengen. Hans Træk vare svagt oplyste af et dæmpet Lampeskin, der neppe tillod mig at opdage hans Træk, men hvad jeg saae, sagde mig strax, at paa denne Pande havde Døden paatrykt sit Stempel, og at her ikke var Tale om Dage, men kun om Timer.

— Tak, Marie! sagde han med svag Stemme, idet

han rakte mig Haanden, jeg vilde saa gjerne havde sparet Dig dette, men Gud vilde det anderledes.

Jeg knælede ved hans Side, greb hans Haand og gav mine Taarer frit Løb. Saaledes skulde jeg gjenfinde ham! hvilken Sorg!

— Marie! gjentog han, her paa Jorden have Menneskene gjort deres for at adskille os, men i Himlen, hvor Alt fuldkommengjøres, der ville vi mødes, der er hverken Splid eller Sorg. Jeg kunde kun græde og trykke hans matte Haand. Augusta, som havde været halvt skjult af Gardinerne, nærmede sig ham og bad ham ikke tale for meget.

— Lad mig være, sagde han, lad mig idetmindste have Fred i mine sidste Øieblikke og stil Dig ikke imellem hende og mig.

Jeg var forbauset over den haarde Tone, hvori han sagde dette, endnu mere forbauset, da jeg hørte Frøken Champercy sige med en ydmyg, bønfaldende Stemme:

— Jeg skal tie, Ernest, men lad mig blive hos Dig, send mig ikke bort fra Dig.

— Bliv, hvis Du vil, sagde han, Din Magt er brudt, den formaaer Intet over Døden, Du har gjort mig Skade nok.

Jeg led paa hendes Vegne, jeg led ogsaa ved at see Ernest saa bitter i det Øieblik, han stod i Begreb med at gaae over i Evigheden; jeg bøiede mig over ham og hviskede til ham.

— Ogsaa hun har lidt meget, hun har paa sin Viis elsket Dig høit, vær nu ikke ubarmhjertig; tænk paa hvilken bitter Erindring hun vil beholde om Dig. Christus har tilgivet den, som hadede ham til Døden, og Du skulde ikke ville tilgive hende, hvis største Feil er, at have elsket paa den urette Maade, thi alene deri ligger Grunden til alt det Øvrige.

Han lukkede Øinene, trykkede min Haand og fremstammede: „Tilgiv os vor Skyld, som vi tilgive vore Skyldnere“. Jeg forstod ham og gik hen til Vinduet for at hente Frøken Champercy; jeg førte hende hen til Sengen, lagde hendes Haand i hendes Broders, der alt var kold og klam, hun selv havde tabt al Selvbeherskelse, gik som i Drømme og lod sig lede som et Barn.

— Tilgiv mig, sagde Ernest, de haarde Ord, jeg udtalte før. Jeg veed, at Du har holdt af mig, og Du har troet at handle til det Bedste. Jeg har ikke gjengjældt Din Kjærlighed, vi have ikke vidst gjensidig at skabe hinandens Lykke, men der vil komme en Dag, hvor vi ville see klarere, og hvor vi ville mødes i Kjærlighed.

— Tal ikke om at døe, jeg vil ikke, at Du skal døe; Ernest! forlad mig ikke! jeg vil gjøre Alt, hvad Du vil, Du skal blive lykkelig, men Gud maa ikke tage Dig fra mig!

Dette Udraab, som var afbrudt af heftige Skrig, lignede mere en udfordrende Trods end en Hjertets Bøn.

Ernest svarede blot med svag Stemme: Nu er det forsilde, jeg har afsluttet mit Regnskab med Verden, lad mig nu i Fred med min Gud.

Frøken Champercy blev pludselig rolig, hun satte sig ned i et Hjørne af Værelset og overlod mig atter Pladsen ved Dødsleiet. Dødskampen varede i to samfulde Timer. Han kunde endnu høre mig, efter at hans Blik forlængst havde ophørt at søge mig.

Pludselig vendte han sig imod mig. Farvel Marie, sagde han, vi sees igjen. Nogle Minutter senere drog han et dybt Suk og sov hen uden Kamp, uden Lidelser. Mit Hjerte var sønderknust; jeg syntes, at Intet var værre end selve Døden, og dog var den Time endnu tungere, da man

bar Kisten bort, da ethvert Spor af de jordiske Levninger var forsvundet. Samme Dags Aften kom Frøken Champercy, som havde holdt sig indelukket paa sit Værelse, hen til mig. Jeg gik hende imøde, jeg vilde have sagt hende nogle Ord, men hendes Aasyns Strenghed og Kulde holdt mig tilbage.

— Marie Hernosan, sagde hun med skjærende Kulde, jeg kommer for at sige Dem Farvel. De vil let kunne fatte, at efter hvad her er foregaaet have vi To ingen fælles Interesser mere. De venter formodenlig ikke, at jeg skal være meget taknemmelig over, at De, efter at have berøvet mig min Broders Kjærlighed, hans Fortrolighed, maaskee hans Agtelse, tilsidst paa hans Dødsseng har udvirket hans Tilgivelse for mig. Hvad havde han at tilgive? Hvad havde jeg gjort Andet end elsket ham som min Øiesteen og hengivet hele mit Liv for ham? Jeg har kun een Ting at bebreide mig, den, nogensinde at have aabnet mit Huus for Dem. De kan ikke blive her længer; jeg har mistet Alt ved at miste min Broder. Det er kun Deres Ærgjerrighed, der her har lidt et Skaar ved hans Død.

Denne sidste Bemærkning skar mig i Hjertet, men jeg bestræbte mig for ikke at udhæve det Krænkende deri og svarede:

— De siger, at Intet er fælles for os, og dog have vi et helligt Minde, der er fælles. Kan det ikke være et Baand imellem os? De er hans Søster, vil De ikke tillade mig at dele Deres Sorg med Dem?

— Ja, jeg er hans Søster, jeg har opdraget ham, jeg har i tyve Aar helliget ham mine Kræfter, mine Tanker, min hele Sjel. De har elsket ham nogle Maaneder, maaskee et Aars Tid, og hvorledes? Hvad har De offret for ham?

Hvor kan der være nogen Sammenligning imellem Deres og min Kjærlighed; men veed De, hvad der skiller os? det, at han ikke har kunnet leve uden Dem, Deres Navn var det sidste Ord, hans Læber udtalte, medens han maaskee hadede mig, og det var kun Deres Forbøn, jeg tilsidst skyldte et medlidende Ord. De har faaet den bedre Deel, skulde jeg troe; tag Deres Erindringer med Dem, og lad mig beholde mine.

Hun forlod mig og jeg har ikke gjenseet hende. Jeg vidste, at jeg Intet havde at vente for Øieblikket af en Sjel, der var saa forbittret, men jeg har ikke opgivet Haabet om, at den Dag vil komme, hvor hun vil tilstede mig at nærme mig hende, og hvor jeg kan bibringe hende bedre Tanker om mig. Jeg vendte tilbage til min Fader, hvis ømme Kjærlighed forsøgte at trøste mig over en Sorg, som kun Tiden kunde mildne. Jeg fik snart Grund til en ny, alvorlig Bekymring. Min Faders Syn, der altid havde været svagt, tog saa mærkeligt af, at det blev en Nødvendighed at raadspørge en Øienlæge i Paris. Vi reiste derhen og boede hos min Faders eneste Søster; her levede vi i ti Aar. De første tre Aar hengik med stadig afvexlende Kure, hvorved Lægen haabede at bevare min Faders Syn, men forgjæves, og de sidste syv Aar af hans Liv var han fuldkommen blind. Denne Prøvelse vilde have været den værste, naar han ikke var foregaaet mig med et mageløst Exempel paa Taalmod og Gudhengivenhed; det var ham, som opmuntrede mig, naar Modet svigtede, hans dybe Gudsfrygt blev styrket igjennem Lidelser, medens destoværre den netop paa denne Maade ofte svækkes hos Andre. Hans Død var blid og rolig; han havde alt længe været fortrolig med denne Tanke, og jeg vil tilstaae, jeg kunde ikke ønske ham en Dag til af en

saa glædeløs Tilværelse. Et halvt Aar efter vendte jeg tilbage til det lille graa Huus, som vi havde forladt sammen, men maatte love min Tante i Paris, at naar jeg skulde bestemme mig til at forandre Opholdssted, jeg da vilde komme til hende, som er den eneste Tilbageblevne af min Slægt.

Det var det stadige Haab at formilde Deres Tantes Hjerte, der drev mig til mit fordums Hjem. Jeg havde den Overbeviisning, at Ernest havde efterladt mig et Hverv at opfylde, det at bringe hende til at erkjende sin Uret imod mig, bringe hende til at tilgive, at jeg var den uskyldige Aarsag til at hendes Broders Hjerte havde vendt sig fra hende. — Og nu, min kjære Therese, nu ligger mit Liv aabent for Dem, med alle sine Sorger og alle sine Glæder, thi har jeg end havt bitter Modgang, saa har jeg ogsaa havt megen Velsignelse, og disse rige Minder ere de overveiende. Til mit Livs Glæder regner jeg den, i Dem at have fundet en ung Veninde, en trofast lille Søster.

Den 20de September.

Jeg har brugt flere Dage til at nedskrive Marie Hernosans Beretning. Af hende har jeg lært at bedømme mig selv med Upartiskhed og jeg seer, at medens den sande Uegennyttighed og Hengivenhed boer i hendes Hjerte, er det endnu bestandig mit eget Jeg, der hos mig spiller Hovedrollen; Villien til at bekjæmpe denne Egenkjærlighed har jeg, og dog, hvor meget jeg endnu har at stride, førend jeg naaer det Maal, jeg har sat mig, derom vidner en lille Episode, der hændte iforgaars.

Hr. Savary, der har været fraværende paa et

Besøg hos en gift Datter i Normandiet, er kommen her tilbage med sin yngste Datter Emma, der omtrent er paa min Alder! hun er livlig og munter, seer Alt fra den lyse Side og yttrer sig med megen Oprigtighed.

Vi havde snart sluttet Bekjendtskab, og nu fortalte hun mig med en Naivitet, der i Grunden klædte hende godt, at hun havde været meget nær ved at fatte Nag til mig, thi hendes Fader havde bestandig omtalt mig som en ung fornuftig Pige, en Pige med et varmt, ædelt Hjerte, en Pige, der holdt af at erhverve sig Kundskaber, kort sagt en ung Pige, hvis Fuldkommender skulde fremstilles som et Exempel; dersom jeg havde hørt Dem omtale endnu i en to tre Dage, sagde hun, saa havde jeg bestemt fundet Dem utaalelig, medens jeg nu synes godt om Dem og slet ikke finder Dem pedantisk.

— Jeg er Dem meget taknemmelig over, at De har overvundet Deres Fordom, svarede jeg; det er ikke altid, man kan afryste den.

Emma omfavnede mig og sagde leende, at hun nok skulde opdage en Mangel hos mig, som vilde stille mig paa samme Trin som andre Dødelige paa min Alder; hun fik snart Leilighed hertil, thi da hun spurgte mig, hvorfor jeg bar mit Haar kort og krøllet, og jeg meddeelte hende den lille Episode med Hunden Carlo, lo hun himmelhøit, klappede i Hænderne og forsikkrede mig, at hun havde langt større Agtelse for mig, siden hun vidste, jeg havde været istand til saadanne Streger.

— Det maa jeg fortælle Fader, sagde hun, saa vil han see, at De ikke ganske er saa fuldkommen som han troer, og at Deres Viisdom ikke er aldeles rodfæstet.

Hr. Savary bad Frøken Hernosan og mig at til-

bringe den sidste Aften (i Forgaars) med dem inden deres Afreise. Emma, som kun har været her et Par Dage, er allerede bleven bekjendt med nogle unge Piger, som jeg har mødt hundrede Gange, men med hvem jeg aldrig har vexlet et Ord. Disse traf jeg nu hos Savarys, da vi om Eftermiddagen, istedetfor at gaae op paa vort Værelse, benyttede vor Naboes venlige Opfordring at drikke Thee hos ham. Emma foreslog os at lege Pantelege, hvor det tillige gjaldt at finde paa vittige Indfald; det var den første Gang i mit Liv, jeg havde taget Deel i Sligt, og jeg skilte mig temmelig slet derved. Emma derimod glimrede ved fine hurtige og træffende Svar. Den Smule Aandsnærværelse, som jeg besad, var ganske forsvunden; det piinte mig, at Hr. Savary havde taget Plads ved Siden af mig; skulde jeg paa Grund af en tosset Leg, hvor Øvelsen er Alt, udsætte mig for at tabe den gode Mening, han havde fattet om min Forstand? Denne Tanke gjorde mig endnu mere forlegen, og jeg følte mig saa overvældet af min Ubehjælpsomhed, at jeg ikke kunde finde paa nogen anden Udvei end at staae op og erklære, at jeg ikke mere vilde tage Deel i Legen.

— De forstyrrer Legen, Therese, sagde Emma, vi ville savne Dem, hvis De gaaer Deres Vei.

— Det kan dog ikke være anderledes, sagde jeg, idet jeg tog Plads i en Krog.

Emma nærmede sig mig og hviskede til mig, at jeg gav efter for en slet anbragt Egenkjærlighed og Forfængelighed. Derpaa henvendte hun sig til nogle ældre Damer og spurgte dem, om En af dem havde Lyst til at indtage en ledig Plads.

— Det gjør jeg gjerne, hvis De vil have mig, sagde Marie Hernosan med et Sideblik til mig, (hun havde fulgt hele Optrinet). Hun satte sig paa min ledige Stol

og nu begyndte Legen med større Livlighed end tilforn, saa godt forstod hun at bringe den i Gang. Ingen lagde Mærke til mig og jeg havde Tid til at gjøre mine Betragtninger. Henimod Slutningen af Aftenen satte Herr Savary sig ved Siden af mig, og uden at lade som han lagde Mærke til mit slette Lune, kom han tilbage paa de Gjenstande, som han engang før havde omtalt ved table d'hôte. Han gav mig en ypperlig Veiledning med Hensyn til de Bøger, jeg skulde læse, og endte med at indbyde mig at tilbringe en Deel af næste Sommer med ham og hans Datter paa hans Gods i Elsas, der er beliggende i Nærheden af hans store Fabrikker. „De vil der see Meget af det, som har saa stor Interesse for Dem, og Emma vil paatage sig at sørge for Deres Morskab; den lille Vildkat har endnu ikke lært at kjende den alvorlige Side af Livet; hvad mig angaaer, da skal jeg gjøre Dem bekjendt med vort industrielle Liv. Hvad siger Du dertil, Emma? hvad siger Du til, at Frøken Therese vil aflægge os et Besøg i vore Bjerge?"

Emma saae paa mig med et halv skjelmsk, halv fortørnet Blik. „Morgenen bliver ikke Aftenen lig, Dagene følge paa hverandre, men ligne ikke hverandre, derpaa stoler jeg," svarede hun, „og saa kunne vi have det ret behageligt. Nu vil jeg prøve paa at opmuntre Therese ved at synge en af vore smaa Nationalsange". Hun satte sig til Klaveret og foredrog med den meest klokkerene, ungdommelig friske Stemme en yndig lille Melodi som Beboerne af Elsas fortrinsviis elske. Da vi skiltes ad, kyssede hun mig og sagde: „Imorgen naar Solen staaer op, maae Skyerne være skilte paa denne Pande." Da vi kom op paa vore Værelser, sagde jeg hurtig Godnat til Frøken Hernosan; mit Hjerte var fuldt, men jeg kunde ikke aabne det for hende. Jeg lagde mig

uden at sige min Aftenbøn, men jeg kunde ikke sove; jeg var opirret, ydmyget; jeg var vred paa de Andre, jeg var i Særdeleshed vred paa mig selv; Taarerne, halv Vredestaarer, halv Angerstaarer stode mig i Øinene, jeg veed ikke, hvad der var mig piinligst, enten at have gjort mig latterlig i Andres Øine, eller at føle mig skyldig i mine egne. Saaledes laa jeg en Stund, da jeg hørte Nogen træde ind med sagte Trin, det var Marie Hernosan. „Sover De, Therese?"

— Nei, det er mig ikke muligt.

— Stakkels Barn, jeg tænkte nok, at De var bedrøvet og utilfreds med Dem selv.

Jeg sagde hende Alt; min Ømfindtlighed, min smaalige Misundelse over Emma Savarys Gaver og Talenter, min saarede Egenkjærlighed over, at hun glimrede ved sin Begavelse og satte mig i Skygge.

— Jeg troede, tilføiede jeg, at jeg nu var hævet over disse foragtelige Følelser, jeg troede at have opfattet Livet paa en ædlere Maade, og saa dybt er jeg falden. Alle de gode Indtryk, som jeg troede at have modtaget ved Deres Paavirkning, ere altsaa kun Indbildning, det seer jeg nu.

— Lad os nu heller ikke gaae altfor vidt, sagde hun. Fordi De en Aften har feilet, hvilket De erkjender, maae vi ikke miskjende det Gode og den Fremgang, der virkelig har fundet Sted hos Dem, Therese. Vi ere aldrig hævede over det Onde; det er i os og kan kun overvindes ved en stadig Kamp; der er imidlertid en stor Forskjel imellem den hovmodige Sorg over, at vi ved et eller andet Tilfælde have betaget Andre den høie Mening om vort Værd, som vi syntes de burde have, fordi de vare blændede saaledes som vi ofte blænde os selv, og den ydmyge Bedrøvelse, vi bør have,

fordi vi have mishaget Forsynet ved at handle urigtigt. Hun kyssede mig, og vi bad sammen en kort Bøn, der virkede beroligende paa mit oprørte Sind.

Hr. Savary og Emma reiste imorges tidlig. Jeg stod op Kl. 6 for at spise Frokost med dem. Da jeg traadte ind i Spisestuen, opklaredes Hr. Savarys Ansigt og Emma kastede sig i mine Arme.

— Tak, kjære Therese, sagde hun, fordi De er staaet saa tidlig op for vor Skyld. Er De rask idag? igaar Aftes saae jeg nok, De havde Hovedpine.

— Troede Emma det virkelig, eller var det en lille venlig Afvigelse fra Sandheden for at fjerne alle ubehagelige Erindringer? Jeg veed det ikke; jeg vaklede et Øieblik, men kun et Øieblik, saa besluttede jeg ikke at lade Sagen være uklar, og svarede med sikker Stemme:

— Tak fordi De har opfattet det saaledes, men jeg maa sige Dem, jeg havde ikke Hovedpine, jeg var kun i et utaaleligt slet Lune.

Det var Ret, sagde Hr. Savary, idet han tilkastede mig et Bifaldsblik, sky fremfor Alt halve Usandheder, tomme Udflugter, Intet uden Sandhed, den rene Sandhed; dersom De, Therese, havde ladet min Datters Paastand gaae upaaagtet hen fra Deres Side, vilde det have mishaget mig, og jeg tilstaaer, saaledes som jeg troer at kjende Dem, forundret mig.

— Jeg rødmede dybt; thi jeg havde dog været et Øieblik raadvild.

— Jeg maa bede Dem tilgive mig, sagde den godhjertede Emma. Jeg lod igaar min Heftighed løbe af med mig og sagde Ord, der kunde saare Dem. Jeg skal lære at holde min Tunge i Tømme, siger Fader, men det forsikkrer jeg Dem, De er bleven mig meget kjær, og Fader kan nu

sige alt det Gode, han vil om Dem, uden at jeg skal nære nogen Fordom imod Dem, vær vis paa det.

Vi kyssede hinanden hjerteligt og skiltes med Løftet om, hvis Gud vilde det, da at mødes i Elsas næste Sommer.

Vi reise ogsaa hjem om en fire, fem Dage og vi have saa Meget at gjøre med at tage Afsked, ikke blot med Bekjendte, men med de Steder, vi have besøgt og som ere blevne os kjære, at jeg ikke begriber, hvor Tiden skal slaae til. Man oplever ikke to Gange i Livet en saa lykkelig Tid som den, jeg har tilbragt med Marie Hernosan; derfor er jeg saa trang om Hjertet, især da det bestandig foresvæver mig, at hun reiser til Paris for at blive der med sin Tante, og saa skal jeg atter være ene, ene med mit Savn og mine Tanker.

B., den 4de October.

Jeg er atter tilbage i min lille Stue. Haven med sine gulnede Træer ligger for mig, det lille graa Huus omslutter ikke længer noget Mysterium, men i Aften skal jeg ikke see Skinnet af den lille Lampe, thi (jeg maa næsten spørge mig selv, om det ikke er en Drøm), Marie Hernosan er her i Huset, hvorfra hun engang er bleven saa grusomt bortviist. Jeg kan neppe følge alle disse store Omvexlinger, men hvad der forklarer dem, er den store Forandring, som en lang Sygdom har fremkaldt hos Tante Augusta. Da vi ankom i Forgaars, førte Barbara mig strax ind til hende, medens Tante Cornelia og Marie Hernosan gik ind i Salen. Tante Augusta laa ud-

strakt paa en Sopha. Hun, som altid var paafærde, da jeg forlod hende, syntes neppe at kunne bevæge Hovedet; jeg fandt hende saa afmagret, saa ældet, saa indfalden, at jeg blev pinlig berørt deraf. Hun rakte mig Haanden og tiltalte mig med en blid og svag Stemme, saa ulig den haarde, skarpe Stemme, jeg kjendte, at jeg ikke kunde fatte, at det var den samme. Hun taalte ikke at tale Meget ad Gangen, og efter kort Tid kaldte Tante Cornelia mig ind til sig, hvor jeg traf Marie Hernosan. — For det Første bliver jeg her, sagde hun, viis mig nu det lille Værelse, hvor De har tilbragt saamange ensomme Timer, hvor De har grædt saamange Taarer, og hvor De har grundet saa meget over den Eneboerske, der boede lige over for Dem.

— Jeg har ikke længer Deres Lampe at see paa, sagde jeg, idet jeg traadte ind i Værelset, men jeg har Dem selv, og det er langt bedre.

— Men De kan ikke altid have mig, min kjære Therese; det er ikke heller i mine Raad og mine Meddelelser, at De skal søge Deres Styrke og Trøst. Nu veed De, hvor De skal søge for at finde. — Vi talte længe om Fortiden og om Fremtiden, og hun lod sig forstaae med, at den Tid ikke var fjern, hvor hun maatte forlade mig for at følge en Virkekreds paa et andet Sted. Jeg vilde ikke spørge, jeg faaer det jo tidsnok at vide; jeg har det faste Haab, at hun vil kunne være istand til at udføre sin Kjærligheds-Gjerning, og at hun ikke forlader os, førend hun og Tante Augusta have mødt hinanden i Fred og Kjærlighed.

— Hun veed, at Marie er her, hun har ikke forlangt at see hende, men hun har heller ikke modsat sig, at hun bliver i Huset, og har endog yttret til sin Søster, at de

maatte være hende taknemmelig fordi hun havde taget sig saa meget af mig; den Dag kunde maaskee komme, hvor hun vilde være tilbøielig til selv at takke hende, men ikke nu, hun var for svag. Imidlertid, meente hun, maatte de tilbyde Marie at være deres Gjæst; naar man havde været haardt prøvet af Sygdom, blev man mildere stemt, om man end ikke kunde glemme; og naar Alt kom til Alt, var Marie dog hendes Guddatter. Dette var et uhyre Skridt til Forsoning. Ingen af os tvivlede længer, der manglede blot en Leilighed. Den kom snart.

— Fru Simon besøgte os igaar Eftermiddags. Hvilken Glæde at gjensee hendes gode venlige Ansigt. Nye Venner, hvor fortræffelige de end ere, kunne ikke fortrænge de gamle. Jeg spurgte til Gustav, til Hortense, til Fru Albert; ved dette Navn sukkede Fru Simon.

— Hvad, veed De ikke det! den kjære Fru Albert er ikke meer blandt de Levendes Tal. For tre Uger siden lod hun mig vide, at hun var syg og ønskede at see mig. I Førstningen forekom hun mig ikke meget angreben, men modtog dog mit Tilbud om at blive hos hende og pleie hende. Intet berettigede mig til at troe, at Døden var saa nær, men efter to Dages Sengeliggen hensov hun roligt og blidt, med Troens Ord paa Læberne og takkende Gud, fordi hendes Ventetid var forbi, og Han nu forenede hende med den saa dybt savnede Ægtefælle.

— Jeg har mistet en kjær, dyrebar Veninde, sagde hun, men hvad hende selv angaaer, da har hun det, som er bedre end Erindring og Haab; hun længes ikke mere, hun venter ikke mere, og jeg tør ikke ønske hende tilbage.

Denne Efterretning rystede mig dybt, jeg tænkte paa mit Besøg hos den kjære Afdøde, paa det dybe Indtryk,

som jeg havde modtaget af denne elskelige Kones hele Personlighed, hvor jeg for første Gang havde faaet Øinene op for noget Bedre og Høiere end det meningsløse Liv, som jeg førte i Hjemmet.

Da Fru Simon forlod os, gik jeg ind til Tante Augusta, og da jeg saae hende ligge med lukkede Øine og et dødblegt Ansigt, tænkte jeg uvilkaarlig paa den store Forskjel, der vilde være imellem Fru Alberts Bortgang og hendes, dersom det var Guds Villie at kalde hende. Den Ene var død i Fred med sin Gud og den hele Verden, den Anden vilde gaae bort med et ikke udslukket Nag mod den, der burde have besiddet hendes Agtelse og Kjærlighed, og Taarerne styrtede mig ned ad Kinderne. Tante Augusta slog Øinene op og saae, at jeg græd.

— Hvorfor græder Du, Therese? spurgte hun.

— Jeg svarede ikke strax, og hun gjentog sit Spørgsmaal under en anden Form.

— Hvad tænkte Du paa? spurgte hun.

— Paa Marie Hernosan og Adskilligt, der stod i Forbindelse med hende.

Hun vendte sig halv bort; derpaa betragtede hun mig og sagde.

— Du holder vel meget af hende?

— Al min sædvanlige Undseelse og Ængstlighed ligeoverfor Tante Augusta var forsvunden. Jeg tog hendes Haand i min og omtalte Marie Hernosan med hele Kjærlighedens og Taknemmelighedens Varme. Jeg endte med at bede Tante see hende.

— Naar Du først seer hende igjen, Tante Augusta, og har talt med hende, vil Du ikke meer forstaae, hvorledes Du har kunnet forstøde hende.

— Imorgen, svarede hun med svag Stemme, imorgen vil jeg see hende, siden Du ønsker det saa meget. Jeg troer ogsaa, det er Cornelia's høieste Ønske; Alting maa vel ogsaa have en Ende her paa Jorden, selv et begrundet Nag til et Menneske.

Det var ikke ganske saaledes, jeg ønskede at opnaae hendes Samtykke, men dette var imidlertid givet, og det var det Vigtigste; med Hensyn til Udfaldet af Sammenkomsten var jeg fuldkommen beroliget.

Imorges fandt den Sted. Marie blev meget bleg da hun hørte, at Tante vilde see hende, og skjælvede lidt, men da hun traadte ind i Værelset, kunde Ingen mærke hendes Sindsbevægelse, saameget Herredømme havde hun over sig selv. Jeg forlod naturligviis strax Stuen. Barbara, som ventede mig paa Trappen, var rasende.

— Jeg tænker, sagde hun med sin hæse skrigende Stemme, at jeg nu er afskediget fra min Post med Tak for god Tjeneste. Naar først Frøken Hernosan er her, har jeg intet Bedre at gjøre end at vige Pladsen for hende. Jeg kjender hende. Hun og jeg kunne ikke komme ud af det sammen. Det er mig, som har havt alle Besværlighederne og Bekymringerne; jeg har vaaget om Nætterne og om Dagen har jeg sat den Smule Sundhed til, som jeg havde, det regnes for Ingenting. Det er Dem, Frøken Therese, jeg skylder alt dette; uden Dem vilde Frøken Hernosan ikke i dette Øieblik være inde hos min Frøken.

Jeg var saa lykkelig over denne min første Seir, at Barbaras Tone og Ord forfeilede deres Virkning og ikke opirrede mig.

— Dersom det er mig, der er Skyld i, at Frøken Hernosan har faaet Adgang til min Tante, sagde jeg, da

er det den bedste Handling, jeg har udført i mit Liv. De har vistnok pleiet den Syge med en sjelden Hengivenhed. Ingen vil glemme eller miskjende det, og fordi min Tante har faaet en sand Veninde, derfor vil hun ikke mindre behøve Deres Tjeneste; men det Gode, som jeg haaber, Frøken Hernosan skal udrette, vilde hverken De eller jeg være istand til.

Barbara følte, at hun havde forløbet sig og tilsidesat sin Værdighed, og hun gjentog i en formildet Tone:

— Det er sørgeligt at blive tilsidesat efter saa mange Aars Tjeneste, men jeg har gjort min Pligt, det er en Trøst. De er fornøiet idag, Frøken Therese, men De vil ogsaa faae Deres Sorger; Ingen vandrer paa Roser hele sit Liv igjennem.

Der var saamæn Ingen, der bedre end jeg kunde forsikkre hende, at jeg havde erfaret denne Sandhed, og at hun selv væsenlig havde bidraget dertil; men jeg taug, for som Ordsproget siger: ikke at vække den slumrende Løve.

Den 8de October.

Aldrig have vi været saa lykkelige som nu; Alt gaaer sin rolige, naturlige Gang. Det er ligesom en Engel var traadt ind i Huset. Tante Augusta følger Marie med Øinene, og skjøndt hun ikke ligefrem er kjærlig imod hende, lytter hun dog opmærksomt og venligt til hendes Tale, tager imod hendes Pleie, og imorges bad hun hende endog om at forelæse et Kapitel af Bibelen. Barbara er den Eneste, som ikke er paavirket af Maries Indflydelse, skjøndt denne gjør Alt for at formilde hendes Sorg over Afstaaelsen af Herre-

dømmet. Hun beder hende om mangfoldige smaa Tjenester og henvender sig ved alle Leiligheder til hende, som til en mere erfaren Sygevogterske; men Barbara indhyller sig i sin fornærmede Værdighed og er fuldkommen bestemt paa ikke at lade sig vinde, men holder strængt paa sine forskjellige Ankeposter.

Marie Hernosan taler ikke om Afreise, Gud give, hun havde opgivet den Tanke og vilde blive hos os. Med Tantes Helbred gaaer det fremad, Lægen giver os nu grundet Haab om hendes Helbredelse.

Den 15de October.

Det var kun et stakket Haab, nu er det afgjort, at Marie reiser. Hun har imorges taget Afsked med sine Fattige her, idet hun henviste dem til mig som den, der skulde erstatte hende, bringe dem Efterretninger fra hende og overrække dem den Hjælp, hun ikke vilde unddrage dem, fordi hun reiste bort. Hun gav dem ogsaa det Haab, at hun næste Aar vilde glæde os med et Besøg og da atter opsøge dem.

— Vi ville være meget glade ved at see Frøken Therese, sagde en gammel blind Kone, men det er ikke Dem, Frøken.

Jeg blev ikke fornærmet over hendes Oprigtighed, jeg følte kun altfor vel, hvor sandt hun talte. — Jeg var saa mismodig over Maries forestaaende Afreise, at jeg ikke kunde tilbageholde mine Taarer.

— Hvorfor har De skjult for mig, at De saa snart vilde forlade os? spurgte jeg hende.

— Fordi min Afreise var afhængig af Omstændigheder, som jeg ikke kunde raade over, og fordi jeg ikke vilde bedrøve Dem tidligere end nødvendigt. Der er blevet mig tilbudt en Virkekreds i Paris, der lader sig forene med min Tantes Ønske at boe hos hende og være hende til Selskab. Man har foreslaaet mig at overtage Tilsynet med de fattige Familier i et af Hovedstadens Distrikter og indgive troværdige Beretninger om deres Omstændigheder; flere Damer have paataget sig et lignende Hverv i de forskjellige Distrikter, og Direktionen for Fattigvæsenet mener paa denne Maade lettere at kunne afhjælpe Trangen, uden at lade sig føre bag Lyset. Jeg har megen Tillid til Dem, Therese, mere end De selv har. Jeg er vis paa, at De bedre end forhen vil forstaae Deres Pligter og opfylde dem; mine Raad, da De sætter Priis paa dem, skal De ikke savne, jeg tænker, mine Breve tildeels ville erstatte min Nærværelse. Et maa De ikke glemme, kjære Barn, aldrig at oversee Andre, fordi de ikke opfatte Livet som vi, det er Anstødsstenen i vor Ungdom. Søg altid hvad der kan bevirke Tilnærmelse til Andre, ikke hvad der fjerner fra dem, elsk og søg at gjøre Dem elsket. Hun mindede mig om, hvor nyttig jeg kunde være for Landsbyens Børn ved at samle dem til Søndags-Underviisningen; dernæst om mine huslige Pligter, hvorledes jeg nu kunde lette min Tante Byrden i denne Henseende, kort sagt, hun lagde en god og smuk Livsplan for mig.

Den 16de October.

I Aften betroede Marie mig, at hun havde oplevet en stor Glæde, det saa længe attraaede Ønske, en kjærlig Ud-

talelse fra Tante Augustas Side. Hun havde læst et Kapitel af Bibelen for hende, og da hun var færdig hermed, greb Tante Augusta hendes Haand og sagde:

— Marie! De har gjengjældt Ondt med Godt, De har aabnet det Hjerte, der var tillukket. De har smukt og ædelmodigt tilgivet mig al den Sorg, jeg har foraarsaget Dem, mit Hovmod er knækket. Gud velsigne Dem derfor; det er tungt, at netop nu, da vi kunde leve saa lykkelig sammen, netop nu skulle vi skilles.

Marie kyssede hende dybt rørt. Dette ene Øieblik erstattede hende mange Timers Kummer, og hvad mig angaaer, da saae jeg heri den første Impuls til et begyndende nyt Liv for Tante Augusta, og et grundet Haab om, at hendes fremtidige Samliv med hendes Omgivelser vilde blive mere lykkeligt end forhen.

Den 18de October.

Nu er hun reist. Jeg er atter ene i mit lille Værelse, ene med min Længsel, men Løftet om et Besøg ad Aare, hvor hun da vil ledsage mig til Hr. Savary, der har udstrakt sin Indbydelse til hende, er det Lyspunkt, hvortil jeg seer hen, hvis det er Guds Villie, at vi atter skulle mødes. Imidlertid har jeg Erindringen om hende og det Gode, jeg skylder hende; thi enhver god og ædel Følelse, der muligen slumrede hos mig, har hun vakt og fremkaldt. Det Liv, der ligger for mig, er fuldt af Alvor, men jeg skal ikke vige tilbage for nogen Pligt, hvorved jeg kan være nyttig, meddele Glæde til mine Omgivelser, lære at elske og derved gjøre mig elsket.

Hvad Dig angaaer, min lille Dagbog, som tilforn var min eneste Ven, da kan Du ikke længer opfylde mine Fordringer, men jeg vil ikke afskaffe Dig, til Dig vil jeg fremdeles betroe mine Feil og mine Fremskridt, mine Skuffelser og Opfyldelsen af mine Forhaabninger. Du vil bidrage til at minde mig om min bortreiste Veninde; thi naar jeg senere hen gjennemlæser hvad jeg har nedskrevet, da vil Du oplyse mig om jeg har fyldestgjort hendes Forventninger, og om mit Liv har været ført i Ydmyghed og Kjærlighed, i Tro og Sandhed. Men jeg vil ikke stole paa mig selv, men altid bede Gud staae mig bi i Medgang og i Modgang, at jeg ikke skal hovmode mig over den første og glemme Ham eller blive modløs over den sidste og tabe Tilliden til Ham.

Hermed vil jeg tage Afsked med mine unge Læserinder, og hvis jeg tør nære det Haab, at de have faaet nogen Interesse for Therese og hendes faste Villie at stræbe hen til hvad der er Godt og Ædelt i Livet, da kan jeg maaskee i en ikke fjern Fremtid meddele Dem, hvorledes hendes Maal er blevet naaet, hvorledes en lykkelig og tilfreds Alderdom har kronet en Ungdom, som itide blev ledet af en kjærlig og fornuftig Haand.



